



مجموعه مقالات:

پرفیسور گران توریال

# افغانستان

## مجموعه از مقالات:

پروفیسور گران توریال

## ویژه گی های کتاب

---

نام کتاب:	افغانستان مجموعه مقالات
مؤلف:	پروفیسور گران توریال
زمان نشر:	۱۳۸۲ هـ. ش.
محل چاپ:	محلہ جنگی، پشاور
نشر مجدد:	(انلاین) نشریہ انترنتی پیام وطن <a href="http://www.payamewatan.com">www.payamewatan.com</a>

## فهرست

تقریظ	۴
افغانستان	۶
کنفرانس بن	۱۳
لویه جرگه	۲۷
- در قسمت لویه جرگه آینده	۴۳
نگاهی به وضع جاری	۴۸
اداره عبوری	۶۶
وضع موجود به کجا می انجامد	۷۶

## پردي کتاب خو خبرې

## تقریظ

دا کتاب چې «افغانستان» نومېږي د پروفیسور گران توریال له خوا په دري ژبه ليکل شوی او د نوموړي ليکوال د خو مقالو ټولگه ده چې تر بيلابيلو سرليکونو لاندې يې د افغانستان حالات خپرلي او پر هغو ناخوالو يې اوښکي تويې کړي چې د افغانستان خوریدلي خلک په څه کم دري لسيزو کې ورسره مخ دي.

د ځينو ملاحظاتو له امله ما لازمه وگڼله چې په دغه کتاب څه وليکم او په پښتويې وليکم، خو وکړای شم هغه دردونه چې د ليکوال زړه دردوي په واقعي توگه منعکس کړای شم.

په دغه کتاب کې هغوی چې د افغانستان دغه د آسيا د زړه درنگولو او راز راز معاملو ته وړاندې کولو هڅه يې کړې او دغه هڅې لا دوام لري په کلکه غندل شوي دي.

په دې کتاب کې تر دغو سرليکونو لاندې څير نيزی او تحلیلی مقالې ليکل شوي دي:

«افغانستان»؛ «کنفرانس بن»؛ «لويه جرگه»؛ «در قسمت لويه جرگه آینده»؛ «نگاهی به وضع جاری»؛ «اداره عبوری»؛ او «وضع موجود به کجا می انجامد».

حقیقت دادی چې په دغو مقالو کې هغه عوامل په پوره صراحت سره څرگند شوي دي چې د افغانانو په مادی او معنوی شتمنیو د راز راز معاملو سبب شوی، چې دغو هیواد پلورونکو ته د لوبو حیثیت لري.

نن په افغانستان کې خلک نه په حال او نه په خپل راتلونکې باندې ډاډ لري، د افغانستان خلک د همدغو هیواد پلورونکو عناصر و له لاسه په خپل کور کې ځان آرام نه احساسوي او نه د امنیت په تمه دي، دوی په حقیقت کې د مرگ لپاره د ژوند لحظې شماری او دغه هیله له واقعیت نه ډیره لری بولی چې گنی دغه توره شپه چې گټې گرانې دی، دوی ته دا ډیر خوند ورکوی چې زر کورونه ړنگ کړي او یوازې خپل یو کور پرې ودان کړي، دوی په دې هیڅکله نه خوشالېږي چې د دوی له زامنو پرته دی د افغانستان د اصیلو بچیانو په شونډو د موسکا خپه خپره شي، دوی د خپلو ساعتیریو او هوسی خوشحالو لپاره له دې ډیر خوند اخلي چې د نورو بیوزلو ماشومانو د خولې وچه ډوډی هم د خپلو کډائی بچیانو په مخکې کېږدی، دوی ته حتی له خپل ځان نه پرته په خپل وطن کې د بل چا استوگنه بڼه نه ښکاري او د شک او تردید په سترگه ورته گوري، دوی تردی اندازې له خپل ځان نه پردی شوي دي چې د وطن د بیوزلی انسان ژوند او مړینه ورته کوم ارزښت نه لری.

دا او دغه راز په لسگونو واقعیتونه په دغه کتاب کې راغلي دي. هیله ده چې ویې لولی او د یو دردیدلی افغان د زړه له درده ځان خبر کړی، چې د یوه واقعي انسان په توگه احساس کوی او د نورو احساس هم ورته را پاروی.

زه ورته د دی کتاب د لیکلو مبارکی وایم او د موضوعاتو د اصالت د ساتلو په ترڅ کی ورته د نورو زیاتو لیکنو توفیق غواړم.

په درناوي

خوږیاني

پښتونخوا- پېښور

## افغانستان

و تراژیدی یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱



با بروز وقایع یازدهم سپتامبر یا حادثه الم انگیز و فاجعه بی نظیر و اشنگتن و نیویارک، جهان امروزی شکل دیگری را به خود گرفت. در این روز وحشت تروریست های بین المللی، گره ارض را به هیجان آورد و انسانهای پاک طینت، دارنده گان فکر سالم و روشن را تا اعماق قلب، متأثر ساخت. تروریسم چهره زشت و غیر انسانی

خود را آشکارا و بی شرمانه به جهانیان نشان داد، عده ای عجولانه این عمل خشن را به نماینده گان مذهبی ربط میدهند، قضاوت های چنین کسان همیشه غیر عادلانه بوده، واقعیت اصلی را از نظر مردم و قضاوت های عام پنهان میدارند و جهان را فریب میدهند. مراد ما از این دسته اشخاص، کسانی میباشند که بعضی منابع نشراتی معتبر را در اختیار دارند. واقعیت امر این است که تروریسم و تروریستان نه کدام دین دارند و نه کدام ملیت. این عمل منبع و منشه دینی نداشته، پیشه شیطانی بی است که با تمام ارزشها و نورم های جوامع مختلف انسانی مغایرت داشته و با آنها متضاد میباشند.

بناً این عمل خشن و دور از طبیعت و کرکتر انسانی را بنام شریف و پاک دین اسلام، مسلمانان جهان و ملت داغدیده ای افغان - که خود قربانی برجسته این آفت ضد بشری است - نسبت دادن، فقط و فقط کار افراطیون و اشخاصی میباشند که در ظرف بیست و اند سال اخیر در خون مردم افغان شنا کرده اند و سرنوشت مملکت و مردم ما را به تباهی کشانیده اند.

ملت افغان در تاریخ خویش با آنکه ستم و جبر جهان گشایان را از سکندر گرفته تا انگلیس و روس تحمل کرده اند، اما ابداً در حریم دیگران به هیچ عمل خلاف عواطف انسانی، دست نزده اند و گاهی هم به چنین اعمال تنگین دست نمی زنند.

همین الحال چه ستمی نیست که بالای مهاجرین افغانی در ایران، پاکستان، روسیه و دیگر کشورها نمی‌گذرد و چه بد بختی‌های را از دست دستگاه‌های اداری و امنیتی بی‌بند و بار آنها تحمل نمی‌کنند، آیا مثالی وجود دارد که افغانها کدام عمل غیر انسانی را در کجایی مرتکب شده باشند؟

در مورد باندهای تروریستی تنظیمی - جهادی و طالبی قضاوت کردن با اخص در باره شخصیت آنها و افغان بودن ایشان، به وجدان سالم ضرورت است. بیشتر از بیست سال است که خود ابرقدرتان این جنایت پیشه‌گان و خونخواران را سازمان داده، تمویل مالی نموده و با عصری‌ترین سلاح مجهز کرده‌اند.

این باندها را در سالیان متمادی، نه تنها به جان ملت افغان افکنده، بلکه بخاطر بدست آوردن منافع سیاسی، اقتصادی و نظامی خویش، در دیگر نقاط جهان نیز از آنها مانند وسیله‌ما فوق‌اتومی استفاده می‌برند.

آیا میتوان این حقیقت را از نظرها پنهان نمود که نیروی انترناسیونال تروریستی را که کدام دستگاه‌ها بمیان آوردند؟ آیا میتوان جهانیان را فریب داد که مواد مخدره، یا تولید سالانه پنجصد تن هیروئین در افغانستان، محض کار منافقین جهادی و طالبان بوده و است؟ آیا حامیان بیرونی آنها در آن ذیدخل نمی‌باشند؟ و یا وجود هزاران عرب یاغی اجیر در افغانستان ندای "جهاد" است و در متن اهداف اسلامی سازماندهی گردیده است؟ عقل سلیم فریاد می‌زند که نه و صد بار نه.

ما می‌خواهیم تذکر بدهیم که تروریستان و سندیکات‌های مواد مخدره می‌خواهند جنگ تازه‌ای را به جهان بشری اعلان بدارند. چنانچه "قدرت" چنین عمل خشن را در نیویارک و واشنگتن به معرض نمایش قرار دادند. یقیناً دهشت‌افگنان حامیان زیادی دارند که با میلیاردها دالر خویش توانسته‌اند و میتوانند بزرگ‌ترین دستگاه‌ها و مسوولین آنرا برای استفاده سؤاجیر نمایند.

باید ملتفت شد که جهان انسانی ما امروز در برابر سوال بزرگی قرار داده شده است: نگهداری و نجات بشریت، تمدن و کلتور انسانی و یا اطاعت از اوامر شیطانی و یا شیطان‌صفتان؟

واضح است که جنایت پیشه‌گان امروز قوی‌اند. بزرگ‌ترین مؤسسات و مسوولین آن چنانچه معلوم میشود بدست ایشان است. با پول گزاف هرچه می‌خواهند انجام می‌دهند. ما سالها مکرراً نوشتیم و تا قدرت و توان فریاد کردیم که بازی و استفاده نامشروع از جنایت پیشه‌گان تروریست، باندیست‌های جهادی، طالبی و برادران بزرگ‌شان مزدوران عربی، کاری بس خطرناکی است. جنایاتی را که این مجرمین بر ملت ما روا داشته‌اند و میدارند، روزی این ویروس کشیف به منطقه و جهان سرایت کردنیست و اینک شاهد آنیم.



ما در ارزیابی های خود تنها نبوده ایم، بلکه در تمام گره‌های ارض مانند ما انسانهایی بوده اند که این را بگوش قدرتمندان و جهانیان رسانیده اند و از عواقب خطرناک آن جهانیان را مطلع ساخته بودند، اما افسوس...

اکنون بعد از فاجعه ای یازدهم سپتامبر، اینک ایالات متحده آمریکا در صدد آن برآمده است تا یکدسته از هزاران دسته ترورستی را که علیه خوشبختی، جان و مال مردم و سرزمین ما بکار گرفته شده بودند، سرکوب نماید. این شخص جز اسامه بن لادن و دارو دسته اش نیست که سالها با امکانات گسترده و ملیاردها دلار باد آورده، به عنوان «قهرمان راه آزادی» در کنار مجاهدین افغانی، طالبان پاکستانی، ایرانی و عربی مورد ستایش بلندگوهای جهانی قرار داشته، مردم و سرزمین زیبای مان را به خاک و خون میکشیدند.

واضحست که این جنایت پیشه-در گذشته و اکنون نیز برای پیشبرد فعالیت های تروریستی در مناطق مختلف جهان، در خدمت سانديکات های مواد مخدره و مؤسسات بزرگ مالی و اسعاری قرار داشته و در بر هم زدن توازن و ثبات سیاسی در نقاط مختلف جهان رول بسا عمده ای را بازی نموده و مینماید. چنانچه معلوم است این او بود که در قلع و قمع هموطنان ما باند های دهشت افکن جهادی و طالبی را سالها یاری رسانیده و به اشکال مختلف رهبری می نمود.

واقعیت ناگوار و تلخ اینست که نزاع امروز در نتیجه ای عمل ناعاقبت اندیشانه دسته ای از استراتیژیست های ایالات متحده آمریکا با نوکران عربی، طالبی و جهادی آنها می باشد که اگر ایشان از اعمال تروریستی سالهای ۱۹۹۱، ۱۹۹۳ و ۱۹۹۸ علیه اتباع فقط آمریکا در خارج و داخل مملکت عبرت میگرفتند و به مقابل چنین دار و دسته ای تروریستی اقدامات جدی بعمل می آوردند، امروز جهان بشری به چنین سرنوشت الم انگیز و اسفناک مواجه نمیگردید.

هم چنان جای یاد آوری است، که اکنون اگر رهبری ایالات متحده آمریکا مخصوصاً شخص رئیس جمهور مدبرانه و قاطعانه در زمینه اقدام ننماید، عواقب این حادثه، قیافه اصلی جهان بشری را عوض نموده، فاجعه بی همتای انسانی را بار می آورد.

ما افغانها امیدواریم فعالیت های احتمالی نظامی ایالات متحده آمریکا در افغانستان باید قاطعانه از طرف بشریت و سازمان های حقوق بشر، خصوصاً مردم ایالات متحده آمریکا و شخص رئیس جمهور مطالعه، ارزیابی و تعقیب دقیق شود، نه اینکه توسط یکتعداد همدستان و جارچیان دیروزه اسامه بن لادن و مبتکرین باند های جنایت پیشه جهادی و طالبی به بیراهه کشانیده شود. زیرا همین افراد اکنون بدون شرم و حیای انسانی باز هم در کانال های مختلف و شبکه های تلویزیونی و رادیو های خبررسانی جهان به اشکال مختلف تلاش دارند تا فاجعه ۱۱ سپتامبر را به زعم و مفاد کوپراتیفی خویش ارزیابی، تحلیل و پیشنهاد نمایند. یکی

از مشخصات فطری این دسته اشخاص فرصت طلب بوقلمون بودن آنهاست که در هر موقع طرف ترازوی وزنین را اختیار میکنند و درین راه تجربه‌ای کافی دارند.

حملات احتمالی نظامی ایالات متحده آمریکا ، باز هم قابل توجه است که:

خصلت همگانی بشری داشته باشد ، نه به شکل سیاست کلاسیک ابر قدرت ها ، چه تاریخ شاهد است ، تا زمانی که خود ابر قدرت ها از مزدوران خویش متضرر نگردیده اند و منافع خویش را در خطر ندیده اند ، اصلاً علیه چنین باند های وحشی و شیطان صفت عکس العمل نشان نمی دهند ، بر خلاف بخاطر بدست آوردن مقاصد استراتژیکی و بازی های جیوپولیتیکی خویش ، دوستان نزدیک و حامی این جنایت کاران بوده اند.

جای تاسف است که بعضی کشورها بدون آنکه در شرایط کنونی سمت بشریت و تمدن را پشتیبانی کرده باشند ، گرچه ظاهراً از اقدام احتمالی نظامی ایالات متحده امریکا حمایت میکنند ، در عین زمان بدفاع از جنایت کاران "جهادی" بنام "ائتلاف شمال" برخاسته اند. این خیلی ها عجیب است که از یکسو تمدن انسانی و انسانیت در معرض امتحان قرار گرفته و جنگ با شیطان صفتان شعار اجتماع انسانی گردیده است و از طرف دیگر این کشورها باز هم تروریست های شناخته شده جهادی را حاکمان افغانستان قلمداد میکنند؟ این عمل های متضاد نباید موجب اخلال عملیات احتمالی نظامی بگردد. زشت است که تروریستان را به دسته های نیک و بد تقسیم کرده اند. چه تروریست ها ، جنایت کارانی هستند که خوب و خراب ندارند. خیلی ها جالب است که نماینده سرمنشی سازمان ملل متحد در افغانستان از طریق رادیو بی بی سی اعلان می نماید: ...موقع آن رسیده است که در افغانستان حکومت مرکزی را ساخت ... ،

توضیح میدهد... ، ... که بین طالبان نیز غیر افراطی ها و اشخاصی وجود دارند که از اسامه بن لادن ، نفوذ و تاثیرات وی متاثر هستند ، ...

ادامه می دهد ، ... که طالبان غیر افراطی و ائتلاف شمال میتوانند متحد شوند و حکومت ملی و مردمی را بسازند و بعضی چیزهای دیگر.

فکر میکنم نماینده محترم سرمنشی سازمان ملل متحد اصلاً تا حال از خواب بیست ساله بیدار نشده و یا چطور میتواند که بعد از اعلان اکثریت رهبران کشورهای جهان که مبارزه قاطعانه را بمقابل تروریست های رنگارنگ در شرایط فعلی دستور فعالیت های روزمره خویش قرار داده اند ، باز هم چنین می اندیشد . معلوم نیست که نماینده سازمان جمیل ملل متحد درست بر خلاف وظایف و مسوولیت های آن سازمان ، به دستور کدام مراجع و اشخاص بدفاع از تروریستان جهادی و طالبی می براید ؟

از آنجایی که جهان بشری نسبت دهشت افگنی تروریستان به اوج بد بختی رسیده است ، بخاطر نجات بشریت از ضرب الاجل شیطان صفتان و بخاطر حفاظت تمدن انسانی ، بر اکثریت قدرت بدستان و روسای دول

ممالک پیشرفته و قدرتمند و سازمان‌های جهانی است که برای مدتی از رقابت‌های سیاسی، اقتصادی، نظامی و حتی بعضاً از تاکید بر منافع ملی‌شان دوری کنند، زیرا در مبارزه علیه تروریسم جهانی می‌باید به منافع عام بشری رجحان داده شود.

در چنین وضعیت افغانستانی که در قبال وطن و مردم خویش عاقلانه و با مسوولیت می‌اندیشند، خواستار آن اند که:

۱- در صورت حملات نظامی احتمالی بالای تروریستان جهادی، طالبی، عربی، پاکستانی، ایرانی و غیره، تمامیت ارضی و استقلال ملی افغانستان از طرف قوای نظامی ایالات متحده آمریکا و شخص رئیس‌جمهور امریکا تضمین گردد.

۲- تضمین دیگری که می‌باید ایالات متحده امریکا به مردم افغانستان بعمل آرد، حاکمیت ملی افغانستان می‌باشد که بعد از زوال فرمانروایی جاهلان طالبی و جهادی قدرت و حاکمیت ملی افغانستان بدست و تحت نظر شخصیت‌های باتجربه افغان که عمر خود را در مملکت بسر برده‌اند و از همه‌عُرف، عادات و خصوصیات ملی و افغانی آگاهی دارند، سپرده شود.

۳- با شروع حملات احتمالی نظامی ایالات متحده امریکا بر پایگاه‌ها و نیروهای جهادی و طالبی و مشترکین بین‌المللی ایشان، ممالک متحد شامل ائتلاف بین‌المللی علیه تروریسم می‌باید که فعالیت‌های نماینده‌گان، دستگاه‌های نشراتی، مؤسسات تجارتي، شبکه‌های خبررسانی و تبلیغی، تشکیلات کلتوری و فرهنگی حامی تروریسم را هم در منطقه و هم در سطح جهانی مسدود نموده و فعالیت‌های نهاد‌های مشکوک شدیداً تحت کنترل و مراقبت قرار داده شوند.

۴- در شرایط فعلی چون در افغانستان رادیو یگانه منبع خبری و اطلاع‌جمعی می‌باشد، بخاطر اینکه افغانستان واقعاً از هدف عملیات نظامی اطلاعات دقیق داشته باشند باید ایالات متحده امریکا بخش چینل‌های سیار به زبان‌های پشتو و دری و در صورت امکان نشرات به سایر زبان‌های معمول در افغانستان را در نظر داشته باشد. قسمیکه معلوم میشود رادیو بی بی سی و رادیو اروپای آزاد طوریکه لازم است نمی‌توانند این وظیفه ای بزرگ را به وجه احسن و به شکل درست آن بمردم تفهیم کنند. برخی از ژورنالستان افغان در مؤسسات فوق‌الذکر انسانهای غیر قابل اعتماد بوده و وابسته به احزاب، گروه‌ها و دسته‌هایی می‌باشند که در زمان‌های مختلف قیافه‌های جداگانه را بخود گرفته‌اند. بناً طرف اعتماد مردم نیستند. ... به همین جهت در ابراز نظر‌ها محض از رفقا و شناخته‌های حزبی و گروهی (جهادی و طالبی) خویش دعوت به عمل می‌آورند و از مردم سرشناس، شناخته‌شده و متخصصین، شخصیت‌های طرف اعتماد مردم، سران اقوام و قبائل مخصوصاً مردم عادی افغانستان که اکثریت خاموش میهن را تشکیل میدهند، خبری در بین نیست.

۵. از آنجا که در افغانستان هیچگونه وسایل زندگی حتی عناصر ابتدایی و ضروری آن وجود ندارد و همه بواسطه همین خدا نا شناسان جهادی و طالبی غارت، تاراج و از بین برده شده است، بر مردمان جهان، سازمان های امدادی بین المللی است که با در نظر داشت حملات احتمالی نظامی ایالات متحده امریکا و بی ثباتی عمومی امروزی در افغانستان نه تنها کمک ها و امداد های خود را قطع نمایند، بلکه همه آنها چند بار تزیید بکنند و اداره توزیع و بخش آن به صورت خیلی جدی به سازمانهای امدادی و خیریه بین المللی سپرده شود.

۶- در صورت وقوع حملات نظامی ایالات متحده بر پایگاه های تروریست طالبی، جهادی و عربی، ... افغانستان مانند کشور غیر نظامی و از نگاه سیاسی بیطرف دائمی عام و تام شناخته شود.

بنابراین وظیفه نیروهای نظامی ایالات متحده آمریکا، یا نیروهای صلح و امنیت بین المللی است که در خلع سلاح کامل گروه های مسلح مؤثر و مخرب طالبی و جهادی، مردم افغانستان را کمک همه جانبه نمایند.

۷- چون سرزمین افغانستان سراسر از ماین ها و مواد منفجره فرش میباشد، در صورت ایجاب عملیات قوای زمینی خیلی حساس است. لذا در زمینه جدآ از طرف متخصصین نظامی عطف توجه گردد. بنأ در مرحله اول باید همه خریطه های ماین گذاری تمام مناطق افغانستان از دُول ذیدخل فاجعه ای افغانستان بدست آورده شود.

۸- رهبری ایالات متحده امریکا و شخص رئیس جمهور ایالات متحده امریکا باید از اتوریته خویش استفاده نموده، تمام حسابات سران جهادی و طالبی و نزدیکان شانرا و همچنان حسابات بانکی اسامه بن لادن و دیگر عرب های یاغی مربوط به "القاعده- انترناسیونال تروریزم" را مسدود و در وقت مناسب به حساب دولت ملی افغانستان انتقال بدهند.

زیرا این همه دارایی ها سرمایه ملی افغانستان و ملت آن میباشد که در زمان های مختلف به اشکال گوناگون دزدی و ربوده شده اند، و مسدود نمودن حسابات مالی گروه های جهادی و طالبی در ایام حملات احتمالی نظامی بر افغانستان رول مثمر نظامی را نیز بازی میکند.

ما با تمام احساس و درک انسانی و مسوولیت تاریخی از فعالیت های احتمالی نظامی ایالات متحده آمریکا و شخص رئیس جمهور ایالات متحده امریکا پشتیبانی عام و تام نموده، آنها خیر مقدم میگوییم.

ما بصورت جدی از رئیس جمهور ایالات متحده امریکا خواهش و تقاضا می نمائیم که قوای نظامی ایالات متحده امریکا در از بین بردن کُلی گروه های جهادی، طالبی، عربی، پاکستانی، ایرانی و غیره در افغانستان بصورت مطلق از پشتیبانی عام ملت افغان برخوردار بوده، بنأ در محو ایشان از پاننشینند و متوقف نگردند و همچنان تفریقی بین جهادی ها و طالبان قایل نگردند و در تصمیم خویش پایدار باشند.

ملت ماتم زده افغانستان در انتظار آن است که چه وقت و کدام روز از سلطه ای این خدا ناشناسان جهادی و طالبی رهائی می یابند.

با امید پیروزی انسانیت و مدنیت بر شیطان صفتان وحشی این جباران تاریخ بشریت!

۲۵ سپتامبر ۲۰۰۱  
نیدرلند

## کنفرانس بن و پیامد های آن



اوضاع بغرنج سیاسی، نظامی در میهن ما اگرچه از عوامل متعددی ناشی شده است، مگر شکل گیری وضع در اطراف افغانستان و امیدواری های بیصبرانه مردم ستم دیده ما به آزادی و رهایی از ظلم و استبداد "تنظیم های جهادی"، "طالبی" و شرکای جرایم ایشان شامل

حلقات قدرتمندی در برخی از کشورهای عربی، پاکستان و ایران آهسته آهسته به ناامیدی تبدیل میشود و چند صباح دیگر آنچه را که آرزو نداشتند و ندارند و ابداً نمی خواستند و نمی خواهند، بالای شان تحمیل میگردد. با آنکه ماهیت و اهداف عاملین انترناسیونال تروریست ها در رابطه به افغانستان به همگان عیان گردیده، باز هم برخی حلقات دخیل جهانی بیشرمانه تلاش نموده و توانسته اند عده ای از ترورستان معلوم الحال وابسته و بعضی از اجنت های شناخته شده شان را با پوشش های دروغین چون رهبران سیاسی و سران (اکثریت و اقلیت های) قومی و یا تکنوکرات و ارد عرصه سیاست نموده و با توظیف آنان در ساختار های قدرت و اداره مرکزی و محلی حاکمیت افغانستان سرنوشت مادر و وطن و مردم ما را به بازی بگیرند.

جالب اینست که حادثه الم انگیز و تراژیدی بزرگ انسانی یازدهم سپتامبر در واشنگتن و نیویارک، جهان متمدن و قدرتمند را متوجه ساخت که بازی تکتیکی و استفاده جیوپولتیکی از وجود دهشت آوران، و باند های بی بند و بار ترورستی نمی تواند ضامن پیروزی پلان های جیوستراتژیکی شود، با آنهم دیده شد که یکتعداد ستراتیژیست های (عصر جنگ سرد) منجمله نمایندگان سازمان جمیله ملل متحد، مبارزه داغ مسلحانه دول شامل ائتلاف بین المللی علیه تروریسم را آگاهانه و ماهرانه به بیراهه کشانیده و میخواهند که بخشی از تروریستان را در افغانستان بنام "ائتلاف شمال" و یا اجنت های شناخته شده دستگاہهای جاسوسی آخندی ایران را بنام "گروه قبرس" و یا هم اجنت های استخبارات نظامی پاکستان را تحت نام "جبهه پشاور"، هم چنان اشخاص مجهول الهویت دیگری را بنام "لیدران" سیاسی و قومی برائت داده، آنان را متحد بسازند و

از ترکیب شان اداره ائتلافی مجرمین بین المللی و قاتلین اصلی ملت افغان را نه تنها در افغانستان، بلکه در سطح بین المللی، مشروعیت دهند. در این صورت:

آیا نماینده گان سازمان جمیله ملل متحد جنایات این لیدران باندهای شیطانی را در برابر ملت افغان فراموش کرده اند؛ در برابر آن ملتی که چندی هم از رهایی ایشان از چنگ غاصبین سلطه جوی اتحاد شوروی نگذشته بود که این لیدران تروریست زمانی بطور وحشیانه بر ایشان هجوم آوردند که پیش از پیش حامیان شان توانسته بودند مطابق پلان های سانديکات های مواد مخدره به همکاری و طرح ریزی های ماهرانه دوستان خود با استفاده از جنرال شهنازتنی و بعداً بوسیله جنرال نبی عظیمی، اردوی مجهز و منظم، آبدیده و با تجربه نیم ملیونی کشور ما را از هم بپاشند؛ تا با چنین زمینه سازی، این ویران گران سیاه اندیشه بتوانند، بدون کدام ممانعت تمام عرصه های حیات اجتماعی را سیستماتیک تخریب، هستی ملی و حیثیت بین المللی کشور را بیرحمانه به نابودی سوق کنند؟

آیا "مجاهدین" گویا "ائتلاف شمال" و دوستان "معتدل" آنها - این اجنت های شناخته شده آی. اس. آی پاکستان و پاسداران آخند های ایران - نه آنهایی میباشند که سیستم واحد سیاسی، اقتصادی و کلتوری ما را محو کردند و هم چور و چپاول، قتل و خونریزی، ویرانی و به آتش کشیدن شهرها و قریه جات، تجاوز بر نوامیس ملی، لواط و زنا، گوش بریدن، زبان قطع کردن، چشم کشیدن، خوراندن گوشت انسان به انسان، تماشای جریان ولادت در چهار راهی ها، میخ کوبی در فرق اطفال و نوجوانان، سینه بری دختران و خانمها و ساختن دانه های تسبیح از نوک پستان دختران و صد ها و هزاران جنایت دیگر را بالای ملت معصوم ما روا داشته و دستور العمل روزانه و شبانه باند های خویش قرار دادند. آنانیکه می باید بمثابه مرتکبین جنایات علیه بشریت، انسانیت و تمدن به میز محاکمه کشانیده می شدند اینک امروز و یکبار دیگر با دادن "مشروعیت" از جانب سازمان جمیله ملل متحد، به قدرت بازگردانیده می شوند.

آیا این واقعیت عینی را که اینها اساس گذار مراکز و پولیگون های تحقیقاتی و تمریناتی تروریزم بین المللی میباشند، میتوان پنهان کرد؟

آیا اینها نبودند که صد ها تروریست را در مناقشات داخلی تاجکستان، کشمیر، آذربایجان، یوگوسلاویا و در جنگ ایران و عراق و... فرستادند؟

آیا جهان متمدن فراموش کرده است که کی ها مالکین و اساس گذاران لابراتوار های تولید مواد مخدره از جمله "هیروئین" در افغانستان میباشند؟ و در این راه تا جای کوشش بخرچ دادند که امروز افغانستان یکی از بزرگترین مراکز صدور تروریست ها بوده و در صادرات مواد مخدره مخصوصاً هیروئین نیز از مقام برجسته ای در سطح جهان برخوردار میباشد.

آیا همین نیروهای شرارت پیشه نبودند که بیشتر از شش میلیون انسان را از خاک آواره ساخته و میلیون‌ها دیگرا در داخل افغانستان بدستور پاسداران آخند‌های ایران، آی-اس-آی پاکستان و مرتدین عربی، از یک منطقه به منطقه دیگرا رانده، در کوه‌ها و دشت‌های وطن سرگردان، بیجا و گرسنه و بی سرپناه ساخته‌اند؟

آیا صحنه‌های قتل‌های دسته‌جمعی مردمان بیگناه افغانستان را که این جانیان به دستور حامیان خویش مرتکب شده‌اند، میتوان نادیده گرفت؟ آیا این به اصطلاح رهبران، خود زمینه‌سازان تبارز پدیده منحوس بنام "طالبان" و میزبانان شبکه نظامی سیستم جهانی "القاعده" در افغانستان نبودند؟ و... بدین ترتیب ده‌ها و صدها آیا‌های دیگرا؟؟؟

فلهذا دور از اخلاق، مسئولیت و عواطف انسانی است که سرنوشت کشور غم‌زده، تحقیر شده و ملتی را که اشک و خون از چشمان شان جاریست و خشکیدن ندارد و ناامیدی، غم و اندوه قلوب هزاران مادر، پدر، خواهر، برادر، خانم، شوهر، اطفال یتیم، آواره، گرسنه و مریض را نادیده گرفته، مملکت و مردم افغانستان را به این مجرمین آزموده شده و معلوم الحال مربوط و منوط ساخت، در حالیکه همگان میدانند که این به اصطلاح "رهبران سیاسی" و "لیدران" گویا قومی نه تنها خود دارای اختلافات ذات‌الینی میباشند، بلکه حامیان بیرونی ایشان نیز میخواهند منافع متضاد شان را در وجود و به وسیله این جنایتکاران حفظ نموده، نفوذ شان را گسترش بخشیده عمیق سازند.

تا جائیکه امروز واضح شده، این محافظین منافع بیگانگان تنها و تنها استعداد فجایع - محض جنایت - را داشته، از علم، هنر و کلتور، رهبری جامعه انسانی و خاصاً ایجاد اداره سیاسی بی بهره بوده و بی بهره‌اند.

این پیام‌آوران جنگ و خونریزی با امکانات محدودی که داشتند، در پهلوی زد و خورد‌ها و دریدن‌های بین‌ال خودی، در مدت کمتر از ده سال به شاخص‌های "بارز و نمونه" جهت تاسیس گروپ‌های تروریستی در منطقه و جهان، و توظیف آنان علیه تمدن بشری از شرق دور گرفته تا اروپا و افریقا دست یافته‌اند. اکنون در صورت توافق جهت استفاده نا جایز از این مفسدین به شکل دیگرا که اینک بوسیله یکتعداد از حامیان بیرونی شان، خصوصاً سانديکات‌های مواد مخدره تعمیل میگردد پروسه جمع کردن آنان بدور همدیگر و "مشروعیت" بخشیدن آنان رویدست گرفته شده است. درآنصورت بدون هیچ شبهه بی این آدم‌نماها یکبار دیگرا مرتکب جنایاتی تکراری خواهند شد که عواقب آن ارمغان دیگرا جز تداوم رنج و بدبختی در منطقه و سطح جهان نخواهد بود.

اگر این جنایت‌کاران معاصر با خونخواران قرون وسطائی مقایسه گردند، دیده می‌شود که این سفاکان امروزی اصلاً نظیر ندارند. فجایع و جنایات جهادی‌ها و طالبان، شرکا و حامیان بین‌المللی ایشان به حدی رسیده که کشور و ملت باستان‌مانرا در یک قهقرا و منجلاب نیستی قرار داده است.



امروز ملت و وطن در حالت بسا دشواری بسر میبرد، سرنوشت بود و نبود کشور اعم از افتخارات تاریخی، استقلال، تمامیت ارضی و حاکمیت ملی آن زیر سوال جدی قرار گرفته است. اگر چه شعار روز در سطح جهان مبارزه مسلحانه علیه تروریسم بین المللی، هوا خواهان، همدستان، تمویل کننده گان و منفعت بران آنان شامل سازمان های اسعاری و ادارات دولتی بدون در نظر داشت موقف سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و موقعیت جغرافیائی آنان در لست سیاه حمایت گران تروریسم شامل و اعلان گردیده که با توجه به آن قدرتمند ترین کشور های جهان با پرسونل های ماهر نظامی و استخباراتی خویش داخل کشور ما گردیده اند تا با استعمال مخوف ترین انواع اسلحه مبارزه داغ بخاطر محو و تجرید یکی از ده ها شبکه نظامی سیستم تروریسم بین المللی را پیش ببرند. این تیاتر خونین هر لحظه از امواج تلویزیون ها، رادیو و دیگر وسایل اطلاعات جمعی پخش میشود و تمام جهان شاهد عینی این مبارزه مسلحانه میباشد، اما باز هم یکتعداد استراتژیست ها و نماینده گان ملل متحد، بدون در نظر داشت مسئولیت انسانی در مقابل بشریت، بدون درک وظایف اصلی سازمان جمیله ملل متحد در چنین اوضاع، بدون علنیت دادن بحالت بغرنج جنگی و عواقب فقط تنها ایکولوژیکی آن در کشور ما و منطقه، بدون کمک های معلوماتی که در اختیار سازمان جمیله ملل متحد قرار دارد و بدون کمک به ایالات متحده آمریکا و دیگر کشور های شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم و بدون اقدام موثر در جلوگیری از مرگ حتمی صد ها انسان بی گناه، صحنه سازی ها و نمایشات گویا جلسه "بین الافغانها" را در شهر بُن آلمان دایر نموده و میخوانند یک بار دیگر تروریستان را بدون در نظر داشت ماهیت اصلی واحد شان به صفت های "خوب" و "بد" از هم تفریق نمایند و دو طرف یک سکه را رنگارنگ جلوه بدهند و بدون تشویش از مسئولیت تاریخی مسیر معضله افغانستان را بعد از تراژیدی یازدهم سپتامبر و در وضعیت در حال تشکل جدید نظم جهانی، آگاهانه به بیراهه سوق دهند و مبارزه علیه تروریسم را به پیچیده گی کشانیده، به فاجعه واقعی جهان بشری تبدیل سازند.

همه جهان متوجه است که برخی از دست اندرکاران سازمان جمیله ملل متحد، چطور ماهرانه توانستند علل و عوامل اساسی مداخله جامعه جهانی در افغانستان را که جنگ با شبکه نظامی سیستم جهانی القاعده و متحدین "جهادی" و "طالبی" افغانی، منطقوی و جهانی آنان و بمنظور تضعیف و سرانجام امحای آنان است، یک سو گذاشته، ژورنالستان و تمام شبکه های خبر رسانی جهانی را اغوا کرده، با اختفای ابعاد منطقوی و جهانی مسئله، آن را محدود به حدود اربعه افغانستان و آنهم با عمده قرار دادن رفع خلای قدرت دولتی منحصر ساختند و با اینکار ضرورت مبارزه علیه بخش های دیگر از شبکه نظامی سیستم جهانی "القاعده" اعم از سازمان های تربیتی، تمویلی، شرکت های تجارتي، کلپ های "سپورتي" و تبلیغاتی آنان را در دیگر کشورهای منطقوی و جهانی خصوصاً اروپائی مورد توجه قرار ندادند و با این کار خویش موضوع جهانی مبارزه علیه تروریسم بین المللی را چنان محدود ساختند که گویا اصلاً کدام فاجعه ای جهانی وجود ندارد و این مبارزه محدود به حدود اربعه افغانستان است و آنهم بدین معنی که اگر در افغانستان بدستور سانديکات های مواد مخدره و اغوا گران مذهبی از جمله همسایگان افغانستان ایران، پاکستان و اعراب

حکومتی ساخته شود که ظاهراً کشور را به زون‌های تحت‌الحمایه تبدیل نموده و آرامی نسبی و موقتی را نمایش دهند؛ گویا جنگ با تروریسم بین‌المللی خاتمه می‌یابد. مرحبا به چنین بشر دوستان و محافظین و مسئولین امنیت و ثبات بین‌المللی؟!!

بدین ترتیب از بیچاره‌گی امروزی ملت افغان سوی استفاده نموده، یگانه انتخاب را بین تروریستان شناخته شده و همدستان مغرض ایشان اجنت‌ها و نماینده‌گان دستگاه‌های جاسوسی کشور‌های ذیدخل و ذی‌منفعت با قیافه‌های ظاهری نسبتاً متمدن اروپائی و ماهیت غیر انسانی یکسان "جهادی" و "طالبی" بر جامعه و مردم ما تحمیل و محدود میدانند و تلاش بعمل می‌آورند تا جامعه بشری را از اصل مسئله و به وقوع پیوستن عواقب ناگوار آن به فرسنگ‌ها دور قرار دهند، علیرغم آنکه چهره‌های غیر انسانی و ماهیت ضد مدنی "تنظیم‌های جهادی"، "طالبان" و متحدین منطقوی و جهانی‌شان را مردم ما خوب شناخته و با گوشت و پوست خویش لمس نموده‌اند، در صدها سیمینار علمی در سطح منطقه و جهان از فجایع آنان به هزارها مقاله، مضامین و ارزیابی‌های تحقیقاتی صورت گرفته و صدها رساله در آمریکا، اروپا، آسیا، استرالیا و حتی آفریقا بچاپ رسیده است و هزاران ویدیو کست و فلم‌های مستند در آرشیف‌های اطلاعات جمعی جهانی و فروشگاه‌های کشور‌های مختلف وجود دارند؛ بنابراین تمام دنیا میدانند که همه "تنظیم‌های جهادی"، "طالبی" و "القاعده" عساکریک فرقه شیطانی بوده، هیچ‌کدام از ایشان در اجرای پروژه‌های ضد مدنی و ضد بشری از یکدیگر تفریق شده نمی‌توانند، علی‌الرغم این همه وضاحت باز هم حامیان اصلی تروریسم بین‌المللی این بازیگران اصلی "بازی بزرگ"، با استفاده از سازمان جمیله ملل متحد می‌خواهند از پیش چشم ایالات متحده آمریکا مخصوصاً رئیس‌جمهور آمریکا آقای جارج بوش خرسوار تیر شوند و سیه کاران جامعه انسانی را یکبار دیگر بدوش ملت افغان تحمیل بدارند و درین مرحله تاریخی نزدیکی افغانستان و آمریکا را که بخاطر مبارزه خونین علیه دشمن مشترک، تروریستان و دشمنان تمدن انسانی دارد بیخ و ریشه می‌گیرد، یک بار دیگر - مانند سال ۱۹۴۳ میلادی - برهم زده و از جوشش و نشو‌نمای آن جلوگیری نمایند. لازم است موضوع تاریخی ۱۹۴۳ میلادی را بمثابه تجربه تاریخی ای که اینک برای تکرار آن تلاش گردیده مختصراً بیاد آوریم:

فرانکلن روز ولت فقید رئیس‌جمهور آن وقت ایالات متحده آمریکا با نیت نیک نسبت به افغانستان و مردم عقب مانده و محروم آن از شرایط زندگی عصری، که همواره در بین دو سنگ آسیاب قرار داده شده بودند، هیئت خاص نظامی و دولتی خویش را به ریاست جنرال پاتریک هورلی به افغانستان اعزام کرد که این هیئت بنابر دسایس بازیگران "بازی بزرگ" با مشکلات فوق‌العاده زیاد و حتی مواجهه با خطرات جانی خود را بکابل رسانیدند. شاه، دولت، حکومت وقت و هم‌چنان مردم افغانستان که با بی‌صبری انتظار ورودشان را داشتند و در وجود ایشان تضمین بین‌المللی آزادی سیاسی و گذر بطرف پیشرفت اقتصادی و ترقیات عصری اجتماعی کشور خویش را می‌دیدند، بعد از استقبال و پذیرایی شایانی از ایشان، چهار روز در مذاکره و مصاحبه با آنان مصروف بودند، دلیل آن بود که افغانها به روابط حسنه و دوستی با مردم و حکومت

آمریکا علاقه و دلچسپی سرشار داشتند، دولت فقید روزولت نیز درین زمینه بی‌علاقه نبود، اما دسایس و ناکاری‌های دول بازیگر "بازی بزرگ" و رویکار آمدن رئیس جمهور ترومن مانع آن گردید که این روابط نیک برقرار گردد و پلان و پروژه‌های سیاسی، اقتصادی و اجتماعی طرفین جامه عمل بپوشند، به این وسیله روابط نیک و حسنه ایالات متحده آمریکا و افغانستان را بیشتر از نیم قرن به عقب رانده و آنرا بصفت سرزمین فراموش شده برای آمریکا مبدل ساختند.

با آنکه به همگان معلوم است که سازمان جمیله ملل متحد منحیث یک موسسه جهانی بخاطر امنیت، صلح، مصالحه، ثبات، رفاه و بهبود حیات اجتماعی عموم ملت‌های جهان اساس گذاشته شده است، ولی متأسفانه این موسسه از بدو تاسیس تا به امروز در حل مناقشات و منازعات بین المللی، مانند یک سازمان مطمئن و با ایتوریته مستقل عمل کرده نتوانسته، موثرت این سازمان در تأمین امنیت بین المللی خیلی‌ها ناچیز و یا اصلاً وجود ندارد، در بعضی قضایای حاد منطقی اگر هم دخالت نموده نتایج بسا ناگوار و منفی را ببار آورده است. مردم جهان نتایج منفی عمل کرد‌های این سازمان را در پرابلم‌های حاد امروزی یوگوسلاویا و سومالی دیده و بیاد دارند؛ چه میتوان گفت از سرنوشت ملت کردستان و فلسطین و ده‌ها منازعات و پرابلم‌های دیگر مزمین بین المللی.

در رابطه با فاجعه افغانستان این سازمان در سال‌های متمادی بنابر بی‌کفایتی و جهت‌گیری‌های غیر مسئولانه نماینده‌های آن (تخطی از منشور سازمان جمیله ملل متحد) و هم‌چنان پنهان نمودن عمق منازعه از جهانیان و محدود ساختن راه حل آن به خواست دو کشور (ایران، پاکستان) که در واقعیت خود پشتیبانان تروریزم بین المللی میباشند، نتوانست هیچ‌گونه رول مؤثری را در حل این قضیه بازی نماید، چنانچه "تلاش"‌های چندین ساله ایشان گویا با طرف‌های درگیر مسئله، قسماً که معلوم و آشکار است، اندکی هم به نفع صلح و ثبات در افغانستان واقع شده نتوانسته، بلکه بر خلاف وضع کشور را بغرنج‌تر و مردم‌دردبر و بیچاره افغان را سیاه‌روز‌تر ساخته، پیوسته به آوارگی و تباهی کشانیده میرود و این واقعیت یکی از جمله صد‌ها واقعیت‌های عینی میباشند که مؤظفین و نماینده‌گان خاص آن سازمان در معضله‌ای افغانستان وقتاً فوقتاً تفویض میگردند و از نتایج برخورد‌های سازمان جمیله ملل متحد بود که جنگ و زد و خورد‌ها شدت، نظم جامعه کاملاً برهم خورده و کشور مانده تنها محل اجتماع تروریستان و پایگاه‌های نظامی و تربیوی آنها گشت، بلکه به یکی از محل‌های مهم صادرکننده تروریست‌ها و مواد مخدره - خصوصاً هیروئین - در سطح جهان نیز مبدل گردید. از سوی دیگر ادامه چنین برخورد‌های غیرمسئولانه این به اصطلاح "سازمان مدافع امنیت و ثبات بین المللی" بود که فاجعه امروزی بشری را در افغانستان باعث گردید.

واقعیت‌های موجود مؤید آنند که این وضعیت فجیع نه تنها در افغانستان خاتمه نیافته است، بلکه گسترش آن کشور‌های ذیدخل، استراتیژست‌ها و حامیان حقیقی خود را نیز متأثر کردنی میباشند، چه بی‌ثباتی منطقه و کشور ما، مطابق طرح‌های ماهرانه مُغرضین دست‌اندر کار "بازی بزرگ"، با تغییر رژیم

در پاکستان، افغانستان و "انقلاب اسلامی" در ایران آغاز یافت و امروز ثبات در منطقه تا آن زمان آمدنی نخواهد بود که وضع در ایران بحال عادی و نورمال مطابق خواست مردم ایران تغییر نکند.

پاکستان که بشکل مصنوعی، بخاطر مختل کردن اوضاع در اوقات مختلف، توسط یکی از بازیگران "بازی بزرگ" بوجود آمده و امروز هیچ قدرتی و هیچ عقل سلیم وجود ندارد که این چهار ایالات متشکله پاکستان را که هیچ وجه مشترک اجتماعی (نژادی، مذهبی، لسانی، فرهنگی و کلتوری تاریخچه زنده گانی مشترک) با هم نداشته اند، مانند یک کشور واقعاً واحد بشناسد و به آن به نظر پایگاه مؤجد اختناق نظامی تروریستان نگاه نکند، بناتاً تا زمانی که وضع در پاکستان بشکل فعلی آن - بحیث یک پایگاه و محل سازماندهی تروریستان منجمله مافیای مواد مخدره و اغواگران مذهبی و تدارکات و تشکیلات اساسی آنها - تغییر نخورده و از بین برده نشود، وضع در منطقه و جهان بحال عادی برگشتنی نمی باشد.

در کشورهای آسیای میانه متفکرین، روشنفکران و خصوصاً مردم علاقه خاصی به حمایه، پشتیبانی و مساعی اقتصادی ایالات متحده آمریکا در جهان آزاد و دیموکراسی داشته، حضور و موجودیت ایالات متحده آمریکا را در منطقه ممد استقلالیت خود میدانند و یقیناً روشنفکران آسیای میانه در راه رشد اقتصادی و سیاسی و بهبود وضع ناهنجار اجتماعی، بدون هراس و تردید قدم های استوار برداشته، وطنپرستان واقعی، تکنوکرات ها، کادر های علمی و شخصیت های سیاسی و اجتماعی به مفاد وضع سیاسی و اقتصادی خویش و ثبات بین المللی و تامین حقوق بشر در منطقه و دول دیگر، قدم های مفید و بزرگ بر خواهند داشت آنها نجات خود و کشورهای شانرا از بازی های بازیگران "بازی بزرگ" و لاش خوران منطقه، فقط و فقط در وجود نیرو های ایالات متحده آمریکا می شمردند.

اگر کمی بگذشته نظر بیاندازیم، میبینیم که سازمان جمیله ملل متحد خود یکی از سبوتاژ کننده گان "پلان پنج فقره ای" پرروی و ریائی خود در سال ۱۳۷۱ هجری شمسی (۱۹۹۲ میلادی) در افغانستان بشمار می رود، هم چنان سهم فعال و تعیین کننده نماینده سازمان مذکور در معامله خطر ناک و ننگین دیگری که در تاریخ سیاسی روابط بین المللی، اسناد حقوق بین الدول تاریخ سیاسی جهان دیده نشده و بالاخره در هیچ قاموس سیاسی و روابط بین المللی گنجانیده نمی باشد، همانا تسلیم و انتقال غیر قانونی قدرت دولتی افغانستان به یکدسته جانبان شناخته شده و تروریستان بین المللی و جواسیس نامدار دستگاه های استخباراتی دول اجنبی بتاریخ ۸ ثور سال ۱۳۷۱ هجری شمسی مطابق (۲۸ اپریل ۱۹۹۲ میلادی) میباشد؛ یعنی به عوض آنکه از پلان صلح و مواضع سازمانی که از آن نماینده گی می نماید، در برابر توطئه کننده کان دفاع نماید برعکس با شرکت فعال در پروسه سپردن قدرت دولتی به آنهائیکه "پلان پنج فقره ای سرمنشی" آن سازمان را سبوتاژ نموده بودند، "مشروعیت" بخشید. جای یاد آور است که نماینده سازمان جمیله ملل متحد نه اینکه تمام نورم های دیپلوماسی را بدین طور زیر پا کرد، هم چنان مبتکر عمل دیگری نیز گردید که خلاف منشور سازمان جمیله ملل متحد و صلاحیت آن در مجموع میباشد. چنانچه بعد از انتقال غیر قانونی

قدرت دولتی، حاکمیت تروریستان "جهادی" را مانند سه کشور ایران، پاکستان و سودان - که اصلاً این کشورها خود داخل لست سیاه پشتیبانان تروریزم بین المللی می باشند - برسمیت می شناسد.

جای تعجب است که حاکمیت تروریستان جهادی و متحدین شائرا هیچ کشوری از اعضای دایمی شورای امنیت و کشورهای اروپائی و آسیائی برسمیت نشناخته و حتی قدرت را به تروریستان از طرف نماینده سازمان جمیله ملل متحد غیر مشروع دانسته اند، بناً امروز ما می توانیم نماینده سازمان جمیله ملل متحد را بصفه میانجی نی، بلکه طرف در فاجعه افغانستان بشماریم.

یکی از ضایعه های نا بخشودنی نماینده سازمان جمیله ملل متحد حتک حرمتی است که وی در مورد بیرق پُر افتخار عنعنوی و تاریخی افغانستان که حکایت گر صفحات تاریخ درخشان و پُر فتوح میهن و مردم افغان میباشد، در مقر سازمان جمیله ملل متحد بجای آن، بیرق تروریستی یکی از گروه های تنظیمی خون آشام را بر پا داشته که هر ثانیه با اهتزاز آن، بی احترامی بی نظیر را در مورد افغانستان و مردم آن ارائه می دارد.

جالب تر از همه اینست که سازمان جمیله ملل متحد در ظرف تقریباً ده سال - شروع از اپریل ۱۹۹۲ - اصلاً نخواستند و حتی تلاشی واقعی هم نکرده که ثبات در افغانستان بوجود بیاید و معلوم نیست که امروز در کنفرانس بن آلمان چه میخواهند تصمیم بگیرند و قسمیکه معلوم میشود، این سازمان نمی خواهد جز چند تن محدودی تروریستان کسی دیگری اصلاً در افغانستان جای داشته باشد. به همین علت سازمان جمیله ملل متحد در ظرف همین ده سال نتوانست، بلکه نخواست حتی یکبار جلسه مستقلانه فوق العاده شورای امنیت آن سازمانرا در مورد افغانستان دایر کند تا در باره تحویل گران و تمویل کننده گان تدارکات لوژستیکی باندهای متخاصم تروریستی در افغانستان صحبتی صورت بگیرد.

طوریکه دیده میشود سازمان جمیله ملل متحد اشخاص مجهول الهویت را که معمولاً به دستگاہهای جاسوسی و گروه ها و باندهای مختلف تنظیمی جهادی منسوب می باشند و در اطراف شاه سابق افغانستان جاه داده شده اند، از شروع حکومت دوکتور نجیب الله تا امروز هر موقعیکه موضوع حل معضله افغانستان حاد میشود، اشتهار مینماید. معلوم می شود که نماینده سازمان جمیله ملل متحد از نام شاه سابق استفاده سوء می نمایند، گویا چون همه مردم افغانستان شاه را مانند یک موسفید احترام دارند و فکر میشود که واقعاً اعلیحضرت کشور را ازین بدبختی نجات می دهد و بعضاً از نام افغان ها مقاله های می نویسند و مساعی سازمان جمیله ملل متحد و نماینده گان ایشان را قدردانی میکنند، در حالیکه سازمان جمیله ملل متحد و نماینده گان شان موقعیکه دو باره وضع را با دسایس نا سازکار ساخته، برهم زدند، آنگاه شاه سابق و افغانستان را فراموش می کنند و حیل و جور نمودن و به هم نساختن تنظیم ها را پیش کشیده، خود را برائت می دهند، گویا آب را خت نموده، ماهی میگیرند.

اینست یکی از نیرنگ های دیگر سازمان جمیله ملل متحد:

بعد از فجایع و رسوایی های جهادیهها در افغانستان و به وجود آوردن پدیده مغایر صفات انسانی طالبان - اصلاً تماماً افغان ها اغوا شده بودند که اینها عساکر سازمان جمیله ملل متحد اند ، سازمان جمیله ملل متحد از نام شاه افغانستان استفاده نموده ، قاتلان جهادی را گویا مجبور ساخت که قدرت "حاکمه" را به نماینده های اعلیحضرت محمد ظاهر شاه بسپارند ، فکر میکنم که خواننده گان گرامی با اسامی لست ۲۸ نفری سازمان جمیله ملل متحد آشنائی دارند که ذکر آنها را بی مورد می شماریم.

آقای محمود مستری نماینده سرمنشی سازمان جمیله ملل متحد عوض اینکه در سال ۱۹۹۵ در انسجام و برقراری حکومت مرکزی پیشنهاد شده ۲۸ نفری - گویا هوا خواهان و اطرافیان اعلیحضرت - صرف مساعی نماید و حاکمیت دولتی جدید را برقرار و مملکت را از هرج و مرج و بی نظمی سراسری جاهلان جهادی و طالبی نجات بخشد ، برعکس پروژه زون سازی افغانستان را تحت اداره سران گروپ های تروریستی مستقر در محل ، مطرح میکند . به اساس این پروژه ، او افغانستان واحد و لا یتجزا را به تجزیه و فروپاشی سوق می نمایند ، یعنی بجای تشکیل یک دولت کارا به عوض "دولت جهادی" - گویا دولتی که از ۸ ثور سال ۱۳۷۱ مطابق ۲۸ اپریل ۱۹۹۲ در نتیجه خیانت ملی یکتعداد نظامیان وقت و نیرنگ بازی های نماینده همین سازمان جمیله ملل متحد آقای بین سیوان ساخته شده بود و دیگر صرف بمثابه تمثالی از یک دولت وجود داشت - آقای محمود مستری در سال مذکور تمثالی از این دولت گونه را نیز به نابدی می کشد.

پس از کنفرانس بُن آلمان و تصامیم آن با اشتراک چهره های شناخته شده ، چه امید و آرزوی میتوان داشت که در وضع حساس فعلی موثریت داشته باشد ، در حالیکه عاملین فاجعه افغانستان و کسانیکه باید در محاکم بین المللی کشانیده شوند ، باز هم همان ها هستند که بدبختانه امروز برای تثبیت قدرت خویش و بدبختی ملت تصمیم میگیرند . این حقیقت تلخ نه تنها برای مردم افغانستان توهین است بلکه برای مبتکرین این فاجعه که همآنا نماینده گان سازمان ملل متحد اند نیز خجالت آور می باشد.

پس کجاست آن چشم و احساس انسانی؟

کجاست وجدان و روان بی آرایش و پاک مردمی؟

کجاست اخلاق و مسئولیت بشری؟

آیا رحم و عاطفه انسانی وجود ندارد؟ و یا امروز ما واقعاً در دام شیطان صفتان رنگارنگ و مزدوران بوقلمون گرفتار آمده ایم؟

نماینده های سازمان جمیله ملل متحد باید بدانند که: حاکمیت ملی ، ایجاد نظم مبتنی بر دیموکراسی ، استحکام قدرت ملی ، تفاهم و اعتماد ملی ، رعایت تساوی حقوق افراد ، آزادی بیان ، تمامیت ارضی و برنامه

های دقیق برای عودت آبرومندان مردم بیجا و رانده شده از مسکن و سرپناه افغان، تضمین حقوق بشر و آزادیهای انسانی آنها، رعایت و احترام عقاید مذهبی و سیاسی شان همراه با آغاز برنامه اعمار مجدد، انتخاب زعیم ملی که مورد تایید قاطبه ملت افغان باشد، طرح و تصویب قانون اساسی، ایجاد حکومت مرکزی تکنوکرات ها و شخصیت ها و ایتوریته های سیاسی، طرح و تصویب قانون انتخابات، تشکیل اردوی ملی منظم با مرکزیت واحد، بوجود آوردن سیستم ارگان های حقوقی و محاکم و غیره و غیره مسایلی اند که امروز به مرکز توجه جامعه جهانی مبدل گردیده و باید به روشنفکران، تکنوکرات ها، تحلیل گران و شخصیت های سیاسی - اجتماعی افغان وقت و امکان داده شود تا در انتظام و انسجام آنان سهم فعال ایفا نمایند؛ نه به اشخاصی که اصلاً شناخت از روان این ملت نداشته و ندارند و هم چنان نه به آنهاییکه حداقل پنج سطر مسوده جلسه بین الافغانی منعقدہ بن آلمان را نتوانستند بنویسند و یک ونیم روز منتظر ترجمه طرح نگارنده غیابی مسوده متن انگلیسی به دری و پشتو نشسته ماندند.

پس چنین اشخاص چطور میتوانند پرابلم های بزرگ ملی و دولتی را در شرایط اضطراری نظامی حل و فصل کنند. خدا کند که باز هم مبتکران تنظیم متن مسوده توافقات جدید بن آلمان، همان طراحان توافقات انگلیسی اسلام آباد در سال ۱۳۷۱ هجری شمسی (۱۹۹۲ میلادی) نباشند که در طرح آن، اشخاص غایب الحضور و مجهول الهویت مربوط به دستگاه های جهنمی استخبارات ضد افغانی دخیل بودند و در نتیجه نه تنها اینکه سبب بدبختی ها و فاجعه برای مردم افغانستان گردید، بلکه همه جامعه ای بشری را متضرر ساخت. پس اگر مبتکران و طراحان اسناد کنفرانس بن آلمان همان اشخاص و دستگاه های قبلی باشند در آن صورت مسئولیت عواقب وخیم و تصور نا پذیر آنرا چه کسانی میتوانند بدوش بگیرند؟ بدین ترتیب ملت معصوم و کشور باستانی ما در وضع عمیقاً تاریک سیاسی کشیده شده، افتخارات تاریخی و حاکمیت ملی افغانها یک بار دیگر زیر سوال جدی قرار داده می شود.

وظیفه اخلاقی و وجدانی و مسولیت ملی مادر برابر مردم افغانستان، مادر وطن، حفظ ارزشهای ملی و استحکام وحدت و بوجود آوردن حاکمیت ملی است، تا در هر کجایی که هستیم، همه اختلافات و آزرده گی های فردی و جمعی را کنار گذاشته و در برابر خونخواران جهادی، بقایای سفاکان طالبی و حامیان خارجی ایشان، مزدوران و مغرضین داخلی مانند یک تن واحد و یک مشت فشرده عمل نموده و اراده ملی افغانی را تبارز دهیم. برماست که متحدانه بدون ترس و هراس در تبلیغ و افشای اعمال و قیافه های غیر انسانی سرکرده گان باند های تروریستی ائتلاف شمال، شرکای منافق ایشان و حامیان مغرض خارجی شان، مبارزه قاطعانه نموده، آواز ملت ماتمزده و فریاد خونین میلیون ها شهید وطن، مادران سوگوار، خواهران قلب شکسته و تحقیر شده، پدران داغ دیده، جوانان نا امید، اطفال یتیم و گرسنه، آواره های دشت ها و کوه های وطن را نه تنها به مردم جهان، بلکه بگوش همه برادران و پدران برسانیم که فریب این یزیدان و نمرودان را خورده و سالهای متمادی مورد استفاده ناجایز ایشان؛ مدتی بنام جهاد مسلمانان علیه کفار، بعد ها بنام شیعه و سنی، پشتون و تاجک، هزاره و ازبک و بالاخره بنام مجاهد ایرانی و طالبان پاکستانی در مقابل هم قرار داده شده و

بی خبر از آنکه بمنافع شخصی کدام شیطان صفت جهادی و طالبی - پاکستانی، عربی، ایرانی و کدام کشور دیگر و سندیکات‌های مواد مخدره خدمت نموده و در تحقق کدام استراتژی ضد افغانی بکار گرفته شده و به نوشیدن خون یکدیگر تحریک می‌شوند و امروز کشور محبوب خود را به گورستان و دوزخ این دنیا تبدیل کرده‌اند. ما باید اتکا به خداوند بزرگ نموده هموطنان خود را از برادرکشی و خونریزی و ویرانی بیشتر از این و از شر شیطان صفتان جهادی و طالبی، عمال اجنبی و حامیان خون‌آشام‌شان نجات دهیم. تاریخ نهضت‌های مقاومت ملی افغانها در برابر استیلاگران و منافقین شاهد آنست که کشور آزادمنش، ملت آزاد و همه وطنپرستان در یک مقطع تاریخ سر حال آمده و از اشتباهات گذشته آموخته و یکدیگر را در آغوش گرفته و متحدانه در برابر حوادث ناگوار، لشکرکشی‌های مهاجمین و فجایع "حاکمان" مزدور قیام‌ها نموده و عمال بیگانگان را رسوا کرده و در آخرین تحلیل با شکست مرگبار و خجالت‌آور مواجه ساخته‌اند.

حالا که کشور ما بنابر جبر و ستم منافقین جهادی و طالبی و شرکای ایشان در زیر آتش قرار گرفته است، ملت ما از جامعه بین‌المللی و دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم و بخصوص از آقای جورج بوش رئیس‌جمهور ایالات متحده آمریکا توقع دارد تا در بیرون رفت از این حالت فلاکت بار و رهایی از سلطه وحشیان جهادی و طالبی، روشنفکران و وطنپرستان افغان را در حاشیه و تنها نگذاشته، مساعدت همه جانبه و همکاری بشر دوستانه نمایند و این یگانه‌روش و تضمین‌کننده پیروزی انسانیت بر ابلهان خواهد بود.

اگر چه قیام مردانه و دلیرانه رئیس‌جمهور ایالات متحده آمریکا - اعلان مبارزه قاطعانه علیه تروریسم بدون تردید درج تاریخ درخشان جامعه انسانی شدنی است، اما هستند استراتژیست‌های خداناشناس، سانديکات‌های مواد مخدره، سازمان‌های مالی و اسعاری و بعضاً دولیکه ظاهراً از مبارزه علیه تروریسم دفاع و پشتیبانی نموده و در عین حال می‌خواهند مسیر مبارزه را با کارروایی‌های خویش به بیراهه بکشند، لهذا ما امیدوار هستیم که قوای نظامی ایالات متحده آمریکا و شخص رئیس‌جمهور آمریکا می‌باید که در جریان مبارزه مسلحانه، اشخاص ازین قبیل و یا سازمانها و کشور‌های چنین را بموقع تشخیص نموده و آنها را از سر راه مبارزه جهانی علیه تروریسم دور نمایند.

قاطعیت جناب رئیس‌جمهور آقای بوش قسماً که معلوم می‌شود در تاریخ سیاسی جهان بعد از جنگ دوم، نظیر ندارد. مبارزه مسلحانه علیه تروریسم و شبکه نظامی سیستم جهانی "القاعده" شبکه‌های سانديکات‌های مواد مخدره، فتنه‌انگیزان جهادی و طالبی که هدف اصلی جناب رئیس‌جمهور ایالات متحده آمریکا را تشکیل میدهد، یقیناً بصورت دقیق و بدون لغزش و قاطعانه پیش برده خواهد شد.

ما به این عقیده هستیم که چون قضیه افغانستان یک پدیده بُغرنج و پیچیده و چند جانبه می‌باشد، بناً در قسمت حل قضیه باید فورمول جدید طرح، مطالعه و بررسی گردد، ایجاد شرایط جدید بین‌المللی بعد از حادثه اسفناک سپتامبر در نیویارک و واشنگتن و جریان مبارزه قاطعانه علیه تروریسم، شرایط اساسی و خاص دیگری را برای تأمین صلح و ثبات در کشور و منطقه ما بوجود آورده است.



ما را باور برین است که قضیه افغانستان توسط جلسات سازمان جمیله ملل متحد با چند گروه مسلح تروریست و اشخاص بی هویت نمی تواند معیار ثبات قرار گیرد، چنانچه در جریان تقریباً ده سال گذشته چندین بار این سران باند ها تحت نام گویا "سران" احزاب، تنظیم ها و یا "لیدران" قومی و سیاسی در پشاور، جلال آباد، اسلام آباد، تهران، عربستان با هم نشست و فیصله های نموده اند و نتایج چنین جلسات را امروز جهان بشری بوضاحت تماشا می نمایند.

درخواست و آرزوی ما در این عرصه چنین است:

۱- دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم و در راس آن ایالات متحده امریکا باید در قدم اول، پیمان شناسائی افغانستان را به مثابه کشور بیطرف دائمی و غیر نظامی، زون صلح و اعتماد، عقد نمایند.

۲- تحریم بین المللی را بر کشور ها و سازمان هاییکه به تسلیح و تمویل باندهای تروریستی جهادی و طالبی ادامه میدهند، سازماندهی و تعمیل نمایند تا منابع تحویلدهی سلاح و مهمات، پرزه جات، تیل و مواد سوخت و دیگر تدارکات لوژستیکی نظامی و تمویل مالی آنها تحت فشار قرار گیرد.

۳- اعلامیه بی صادر نمایند که مبتنی بر آن کشور های مغرض، آلوده و ذینفع در تداوم فاجعه افغانستان؛ بخصوص ایران، پاکستان و عربستان سعودی از مداخله و اشتراک در پروسه جاری بخاطر تامین صلح و ثبات در افغانستان، مانع گردند.

۴- پیمان احترام به حاکمیت ملی افغانستان و شناسایی بدون تردید تمامیت ارضی و سرحدات افغانستان - الی ۸ ثور سال ۱۳۷۱ هجری شمسی (۲۸ اپریل ۱۹۹۲ میلادی) - را سازماندهی، امضا و نافذ نمایند.

۵- کنترل بانک ها و ترانسفر پولی از طریق پاکستان، ایران و کشور های آسیای میانه (و برعکس) را به باند های تروریستی جهادی و طالبی، همچنان مسدود کردن حسابات بانکی تنظیم های تروریستی متخاصم و سران آن را در بانک های ایالات متحده آمریکا و کشور هایی اروپائی عملی سازند.

۶- پیمان استقرار نیرو های "بین المللی هوادار صلح" را از میان نظامیان دول شامل ائتلاف بین المللی ضد تروریسم، تحت حمایت ایالات متحده آمریکا و یا سازمان نظامی ناتو امضا نمایند تا بدین ترتیب از اشتراک سازمان ملل متحد در پروسه ورود نیرو های "حافظ صلح" در افغانستان، جلوگیری بعمل آید.

۷- باند های تروریستی "گروپ های مسلح قومی" را خلع سلاح و هم چنان همه لابراتوار های تولید مواد مخدره و مونو فکتور های هیروئین سازی را تخریب و محوه نمایند.

همین که چنین تصامیم عقد گردد، سانديکات های مواد مخدره و کشور های در حال تزلزل و بی ثبات منطقه چون ایران و پاکستان با درک این که دیگر هیچ یکی نمیتوانند در افغانستان سلطه جویی نمایند، به نظر ما فضای جدیدی را در رابطه به افغانستان بوجود می آورد.

با اطمینان خاطر نشان باید کرد که سران بانديست های مسلح که تعداد شان به ۵۹ نفر هم نمی رسند، همین که سلاح های خود را بی مرمی و مهمات دیدند و فهمیدند که دیگر پولی بخاطر اجرای اعمال شیطانی به جیب شان نمی ریزد، مقام و منزلت و لیدر بودن "قومی، سیاسی" ساخته گی خود را بی اتکا و از جانب هواداران و حامیان خارجی بی حمایت یافت، یا اینکه راه گریز در پیش میگیرند و یا خود تسلیم داد گاه ملت و محاکم بین المللی خواهند شدند.

یکی از اهداف کلیدی، اساسی و واقعی تفاهم بین دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم و شبکه های آن در افغانستان باید آن باشد که از تلاش های مُعرضانه تقریباً تمام همسایگان کشور ما، سانديکات های مواد مخدره برای ایجاد "حکومت" دست نشانده در کابل جداً جلوگیری نمایند.

فضای صلح و امنیت در کشور ما و اعمار و احیای مجدد افغانستان خصوصاً باز سازی شاهراه قدیمی آسیا-اروپا (راه ابریشم) که از افغانستان میگذرد، به نفع ثبات، امنیت و ترقی تمام کشور های منطقه می انجامد.

چون سلطه ای خون خواران جهادی و طالبی و شرکای بین المللی ایشان رو به زوال است، اگر افغان ها به حال خود گذاشته شوند، حتماً اکثریت روشنفکران، ایتوریتته های ملی، تکنوکرات ها، کادر های برجسته نظامی، شخصیت های سیاسی و بزرگان اقوام و قبائیل دور هم جمع شده، حاکمیت ملی افغانستان و دولتی را که توسط خود افغانها بدون مداخله خارجی ایجاد شده باشد، بوجود می آورند، به یقین باید گفت که هیچ قومی و قبیله یی در افغانستان وجود ندارد که آرزوی از هم پاشی و یا تجزیه طلبی میهن را داشته باشند.

بر افغان ها خصوصاً روشنفکران، ایتوریتته های ملی، موسفیدان اقوام و قبائل، تکنوکرات ها، کادر های برجسته نظامی، جوانان و مبارزان راه آزادی و دیموکراسی است که از صحنه سازی های رنگارنگ نسبت به فردای وطن و سرنوشت ملت ناامید نشده، با درک وظایف ملی، انسانی و اخلاقی خویش در بسیج همه نیرو های ملی ضد گروه های شیطانی سهم شایسته خویش را ایفا نمایند- این خواست زمان و وجدان است زیرا تغییرات کیفی بازی های جیوپولیتیکی امروز در محدوده حدود اربعه کشور ما نمانده و تغییرات جدید واقعاً انقلابی در دایره بیرونی افغانستان و جهان، در حال شکل گیری است.

درست است که بی اعتمادی و اختلافات متعددی میان افغانهای روشنفکر یک حربه قوی را بدست شیطان صفتان جهادی، طالبی و حامیان بیرونی ایشان داده و از آن به سطح وسیع استفاده می نمایند، اما میتوان این غبار مکدر، تیره و تار را با روشنائی عقل، خرد، دانش و انعطاف و خود گذری در برخورد های

سیاسی مبتنی بر واقعیت‌های عینی جامعه ما، بدون سخت‌گیری، عقده‌مندی، انتقام‌گیری و تعصبات گروهی، قومی، لسانی، ایدیولوژیکی و شخصی بی‌مورد، منور و نورانی ساخت و از منافع محدود و تصورات تنگ‌نظرانه دوری جسته، با قضاوت‌های عادلانه و صادقانه در اطراف یک کلمه - وطن - که خانه مشترک همه ماست، دور هم گرد بیاییم، چه این واقعیت انکارناپذیر است که بحران موجود را نمیتوان در محدود و معامله چند فرد، با فورمول‌بندی‌های کهنه و بی‌مفهوم اجنبی، بی‌جا و بی‌موقع حل و فصل کرد.

بر روشنفکران افغان و سیاستمداران است که به یک واقعیت عینی و انکارناپذیر دیگر که عبارت از مسئله رهبری جامعه می‌باشد، توجه عمیق نمایند، چون این معضله پیچیده منحیث یک خلای بزرگ سبب گردید تا از تشکل سازمانهای نیرومند روشنفکران و وطنپرستان در ظرف ده سال اخیر جلوگیری بعمل بیآورد تا نتوانند نقش موثر و سازنده را در قضایای افغانستان داشته باشند.

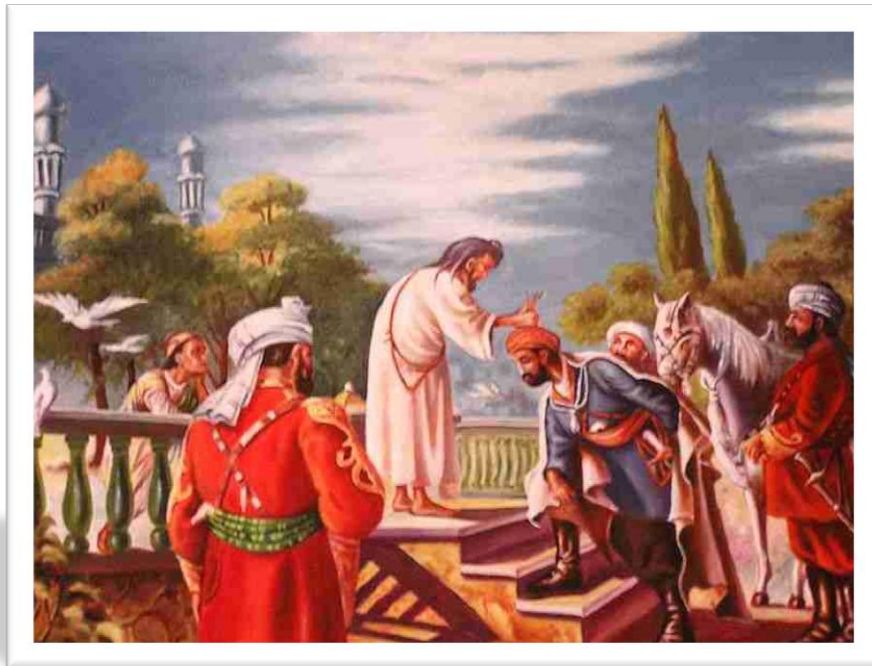
بنابراین بر همه وطنپرستان واقعی و مبارزین راه آزادی و ترقی اجتماعیست که خواست زمان و آرمان ملت و تاریخ سر فرود آورده و از خود پسندیها، خودگرایی‌ها و منمی‌ها دوری بجویند، زیرا به حکم تاریخ هر مرحله زمانی جوامع بشری آستن فرزندان با استعداد، با خرد، نیکوکار و ملت‌پرور خود بوده است و باور داریم که میهن ما هم همین حالا نیز چنین فرزندان آبدیده، پسران و دخترانی را که توانایی رهبری و غلبه بر مشکلات موجود را دارا بوده و در شناخت حقیقت واحد از میان واقعیت‌های متعدد به مثابه مشعل داران جامعه و کشور ما را در راستای تمدن بشری رهنمونی شوند و به رنج و آلام کنونی ملت مهر ختم گذارند بدون شک و تردید وطن در آغوش خود موجود دارد. بر همه ماست که طبق واقعیت‌های عینی و واقعی امروزی جامعه خود شرایط شکل‌گیرنده جدید بین‌المللی در منطقه و جهان امروزی خویش را عیار نموده، از عناصر و اندیشه‌های ناسالم و ناسازگار امروزی، خویشتن را رها بسازیم و به خواست ملت و شرایط مساعد بین‌المللی بخاطر احیای و اعمار مجدد جامعه افغانی خود از هیچ نوع تلاش در بسیج تمام نیروهای ملی و دیموکراتیک دریغ ننماییم.

۲۲ نوامبر ۲۰۰۱

نیدرلند

## لویه جرگه

### پیش منظر تاریخی و وجایب کنونی آن



جرگه ها ، یکی از عنعنہ های باستانی کشور ماست که در طول تاریخ افغانستان برای حل مسایل درون قومی ، میان قومی ، منطقوی و حل مسایل سترگ ملی دایر می گردیدند و دایر میگردند.

مفکوره تاسیس و تدویر جرگه های ملی منجمله لویه جرگه ها در تاریخ پُر شکوه میهن ما سابقه و پیشینه تاریخی دارد که در حیات اجتماعی و سیاسی بخاطر طرز تنظیم امور و حل پرابلم های وطنی از مقام ارزنده و در خور اهمیت برخوردار بوده ، یکی از ممیزات اجتماعی میباشد که هزار ها سال از آریانای کبیر و تاریخی گرفته تا امروز مقام خویش را در روند تکامل جامعه ما حفظ نموده است.

اگر به صفحات شکوهمند تاریخ کشور نظر بیندازیم می بینیم که حتی ۲۰۰۰ سال قبل از میلاد زمانیکه آریایی ها در بلخ متوطن بودند ، به منظور تنظیم امور اجتماعی و حل و فصل مسایل عمده و اتخاذ تصمیم واحد به آرای مردم مراجعه نموده و به تشکیل و تدویر مجالس دارای صلاحیت تصمیم گیری و مشورتی (جرگه) میپرداختند.

تاریخ پُرافتخار جرگه از عمق قرن‌ها قد برافراشته، از زمانه‌های افسانوی شاهان باختری، یونانی و کوشانی و همچنان از زمانی برمیخیزد که در پایتخت امروزی کشور محبوب ما - شهر کابل - قصرها و مینارهای کاپیسای کهن سر برافراشته بودند. کوشانیها در کاپیسای قدیم چند بار به منظور تنظیم امور زندگی و اصلاحات اجتماعی - سیاسی (حکمرانی) و مسایل مذهبی جرگه‌ها را تدویر نموده‌اند.

ظاهر فرزند حسین از فوشنگ هرات، مؤسس دولت مقتدر طاهریان (۸۲۰ میلادی) در جرگه‌ای استقلال کشور ما را اعلان نمود و مردم ما و از جمله دهقانان زحمتکش وطن ما را به بشر دوستی، احترام بیکدیگر، وحدت عمل و همچنان به جان بازی و قهرمانی در راه حفاظت میهن و بیت المال، آبرو و عزت عنعنوی ملی و عشق به وطن دعوت کرد.

هر افغان، خوشحال خان ختک، نامور بزرگ میهن را می‌شناسد. این سیاست مدار سترگ، مرد دلیر و جنگجو، شاعر و ادیب بی‌مانند، افتخار هر فرد وطن است. او نه تنها مبارزه آزادیخواهان ملی را رهبری میکرد و علیه سلطه بیگانه، مُعرضین و همکاران و همدستان ایشان مردانه و ار می‌جنگید؛ بلکه افغانان را به وحدت، همبستگی و طرد تفرقه و ترک خانه جنگی و دایر کردن جرگه‌ها دعوت می‌نمود و یقین کامل داشت که مشوره آزاد با بزرگان و خردمندان وسیله بوجود آمدن وحدت، صمیمیت و همبستگی میباشد، او میگفت: "جرگه تصمیم‌همگانی است که منافقین و انسانهای شریر را از جامعه بدور می‌افکند".

بعد از سقوط دولت تیموریان هرات و متلاشی شدن وحدت ملی، زمینه برای تعرض صفویان ایران بر افغانستان مساعد گردید و دولت صفوی بابکار بُرد روش تفرقه و دامن زدن به تعصبات مذهبی پیوسته به قدرت خود افزود.

گرگین نماینده سیاسی آن دولت در قندهار از هیچ نوع ظلم و تجاوز و بی‌رحمی بالای افغانها دریغ نه ورزید.

لذا وطن پرستان افغان در صدد از پا آوردن گرگین شدند و دست به تدویر جرگه‌های ملی زدند تا به وسیله آن، سرنوشت خود را به دست خود بگیرند.

روی همین ملحوظات بود که تلاش بخاطر وحدت تمام افغانها در یک دولت مستقل و واحد قوام یافت و بالاخره اولین جرگه کبیر میهنی بشمول روسای قبایل پشتون ابدالی و غلجائی، همچنان تاجیک، هزاره، ازبک و بلوچ و شخصیت‌های متنفذ مذهبی به حیث یک قوه واحد ملی تشکیل گردیده و در سال ۱۰۸۸ هجری شمسی، مطابق سال ۱۷۰۹ میلادی به ابتکار میرویس خان هوتک تدویر گردید.

بدین ترتیب، تدویر نخستین جرگه ملی در سال ۱۰۸۸ هجری شمسی رویداد مهمی در کشور ما بشمار می‌رود. در همین جرگه ملی بود که افغانها تصمیم گرفتند گرگین با قشون آن و همدستان شان یکجا معدوم گردند و حکومت آزاد ملی تاسیس شود.

این جرگه ملی نقش موثری را در حیات اجتماعی و سیاسی جامعه ما بازی کرد و به این طریق هسته اولین دولت ملی در افغانستان به میان آمد. خصوصیت بارز این جرگه تاریخی آن بود که تمام ملت افغان، اکثریت مطلق اقوام و قبایل اعم از مشران و رؤسای با نفوذ و جسور افغان از تصامیم جرگه ملی میرویس خان و عیارانش استقبال و پشتیبانی عام و تام نموده و اطاعت خود را اعلان نمودند و مقررات جرگه را عملی کردند.

در جرگه که میرویس خان هوتک دایر نمود از جمله سخنان پاینده و جاویدانی او در آن مجمع این بود که اظهار کرد: "... که ما باید ناموس مردم و وطن را از شریگانگان و دشمنان محافظه نماییم، ولو درین راه سر و جان خود را هم از دست داده باشیم".

شکی نیست که یک جامعه طی هزاران سال بلا تغییر نمانده، دگرگونی‌های در افزار، شیوه و مناسبات تولیدی آن، تغییرات در صورتبندی و ساختارهای اجتماعی، کلتوری و فرهنگی و رژیم‌های سیاسی آن رخ میدهد، ولی یکی از ویژه گی‌های بارز اجتماعی و ملی ما یعنی- جرگه مقام خویش را در حیات اجتماعی، کلتوری و سیاسی مردم ما تا حال حفظ نموده است.

ملت افغان در طول تاریخ پُر افتخار خود همیشه سعی به عمل آورده تا در قضایای مهم و حیاتی یعنی زمانیکه مسئله سرنوشت مردم و کشور در میان باشد، نماینده گان اقوام و قبایل مختلفه ملت ما بغرض رسیده گی به آن در یک جا جمع میشوند و راه‌های حل معضله را از طریق افکار و آرای عمومی جستجو می نمایند.

جرگه‌ها در کشور ما مثل عنعنوی و تاریخی دیموکراسی بوده، وجود همچو مؤسسه دیموکراتیک ملی یکی از افتخارات ملی و عنعنوی جامعه ما در طول تاریخ پُر شکوه آن محسوب میشود.

دایر نمودن جرگه‌های ملی ( بعضاً لویه جرگه‌ها ) در تاریخ کشور عزیز ما موجد بسا تحولات عظیم سیاسی، اجتماعی و اقتصادی بوده، اکثر آنها باعث تشکیل دولت‌های نیرومند در کشور ما گردیده اند:

با سقوط دولت هوتکی بار دیگر دست تسلط دشمن به سرزمین افغانستان دراز گردید. شهرهای هرات، فراه و کندهار توسط افشاریه‌ها به تصرف در آورده شد و موقعیکه سران افشاریه و قاجاریه به سرا پرده نادر شاه افشار تاختند و ویرا به قتل رسانیدند و میخواستند که به حرمسرای وی دست تعرض دراز نمایند و هتک ناموس روا بدارند، ولی احمد جوان<sup>(۱)</sup> جلو این بی ناموسی را گرفته، حرم نادر شاه را به وارثین وی تسلیم داد و خود بطرف شهر کندهار حرکت کرد تا جرگه ملی را برای تعیین سرنوشت آینده افغانستان دایر نماید.

از آنجاییکه افغانها خاطرات تلخ استبداد و بی دادگری های گورگین نماینده دولت صفوی را فراموش نکرده بودند، در صدد از پا در آوردن دشمنان شدند. به این اساس نماینده گان اقوام و قبایل افغان به رهبری نور محمد خان غلجائی و احمد خان ابدالی در کندهار گرد هم جمع گردیدند تا تصمیمی را به خاطر تعیین سرنوشت کشور، ساختار و رهبری دولت آینده افغانستان اتخاذ نمایند.

این جرگه ملی در سال ۱۱۲۲ هجری شمسی در عمارت مزار شیر سرخ در داخل قلعه نظامی نادر آباد تدویر گردید. با درک مسوولیت تاریخی، شرکت کننده گان با هم جر و بحث نمودند. موسفیدان می دانستند که برای افغانستان رهبر خردمند، دور اندیش و عاقلی ضرورت است که نیازمندی های مردم را فراموش نکند.

در روز نهم جرگه محترم درویش صابر شاه کابلی، احمد خان - جوان با استعداد و قوماندان دلیر را برای قبول مسوولیت پادشاهی پیشنهاد کرد. موسفیدان و خان های با رسوخ بعد از مشوره، با اتفاق آرا پیشنهاد درویش مذکور را قبول نمودند و صابر شاه کابلی تاجی از خوشه گندم را به سر احمد خان نهاد و نماینده گان جرگه بدین طور پادشاه افغانستان را انتخاب کردند. این جرگه ملی نقش موثری را در تاریخ سیاسی و اجتماعی افغانستان بازی نمود.

همینطور ما در مورد تدویر جرگه ها در شرایط مغلق بین المللی و تصمیم گیری سیاست افغانستان، نیز شاهد تدویر جرگه ها و لویه جرگه ها بوده ایم که بدینوسیله دولت های وقت به فتوای اجتماعی (نظر نماینده گان مردم افغانستان) رجوع و تصمیم آنان را تعمیم نموده اند.

بطور مثال: در جنگ اول جهانی - لویه جرگه در سال ۱۲۹۴ هجری شمسی در قصر سلام خانه شهر کابل تدویر گردید. درین جرگه نماینده گان تمام اقوام و قبایل، علما و روحانیون، نماینده گان موسسات ملکی و نظامی کشور اشتراک نمودند. درین لویه جرگه پیرامون اوضاع و احوال سیاسی جهان و رویداد های مربوط به جنگ جهانی اول، بحث و مذاکره به عمل آمده، فیصله گردید که:

افغانستان سیاست بی طرفی عنعنوی خود را حفظ کند.

در اعلامیه جرگه چنین ذکر شده بود:

"به همه اهالی افغانستان اعلان می گردد که روش حکومت مطبوعه ما درین جنگ عمومی

سراسری اروپا، بیطرف و غیر جانبدار میباشد. یعنی با هیچ یکی از دولت هائیکه با همدیگر، خود شان به جنگ در میافتند به هیچ وجه من الحیث و جوه مشارکت ندارد - به هیچکدام از دولت های محارب نه امداد مالی و نه امداد عسکری میکند و بر ملوک هیچ یک از دولت متحارب تجاوز نمی

۱- نادر افشار به منظور فتح هند عده‌ی بی از افغانها را شامل اردوی خود نموده بود که در زمره آنها احمد خان پسر زمان خان ابدالی که جوان رشید و با شهامت بود، نیز وجود داشت.

ورزد؛ اما این شرط تا به وقتی اعتبار دارد که از طرف آنها نیز بر منافع خصوصیه دولت افغانستان تجاوز به وقوع نیاید."

پیروزی جنبش آزادی خواهی و رهایی بخش ملی ۱۹۱۹ میلادی و شکست فاحش بریتانیای سلطه جو و جهان گشا در نبرد استقلال، به حکم جرگه های ملی خود ممثل اراده مردم افغانستان بوده و هست. غازی امیر امان الله خان در مدت زمامداری خویش بخاطر حل معضلات ناشی از وضع اجتماعی، اقتصادی و روابط سیاسی کشور سه بار لویه جرگه را تدویر نموده است. ایشان با طرح قانون و اصلاحات اداری در لویه جرگه سال ۱۳۰۱ هجری شمسی، دولت را از چهارچوب استبداد و مطلقیت که میراث دوره های گذشته بود، تا حدود زیادی رهایی بخشید. بدین طور درین لویه جرگه که در شهر جلال آباد دایر و در آن ۸۷۲ تن نمایندگان مردم شرکت داشتند، نخستین نظامنامه اساسی افغانستان یا *نظامنامه دولت علیہ افغانستان* به منظور تامین رفاه عامه و شرکت مردم در امور سیاسی مطرح و به تصویب رسید. بدیوسیله نخستین بار در تاریخ افغانستان، نخستین نظامنامه دولت (قانون اساسی کشور) توسط نماینده گان مردم افغانستان بعد از جروبخت آزاد مورد تصویب قرار گرفته، نافذ گردید.

به همین ترتیب در آغاز جنگ دوم جهانی یک بار دیگر ضرورت مراجعه به آرای نماینده گان مردم محسوس گردید زیرا فاشیسم هتلری چنان جنگی را شعله ور ساخت که در ظرف دو سال تمام اروپا را فرا گرفت و خطرات آن تمام جهانیان را تهدید میکرد و بیم آن وجود داشت که تمام دست آورد های بشریت را محو کند. در چنین حالتی دولت فاشیستی آن وقت آلمان تلاش داشت تا از افغانستان به مثابه پُل تجاوز استفاده کند و بدین منظور جو اسیس فاشیستی در داخل کشور ما و اطراف آن تحریکات را به راه انداخته و فعالیت های گوناگون را سازمان میدادند. در چنین موقع حساس لویه جرگه مردم افغانستان تدویر یافت تا پیرامون موضعگیری افغانستان در رابطه به جنگ مذکور تصمیم اتخاذ نماید. بنابراین محمد ظاهر شاه، پادشاه وقت، فرمان تدویر لویه جرگه را "مبنی بر بحث و مذاکره پیرامون سیاست افغانستان در مورد جنگ دوم جهانی" به تمام روسای اقوام و قبایل، شخصیت های متنفذ اجتماعی و مذهبی و کارمندان عالی رتبه دولتی صادر کرد. با اصول این فرمان، نماینده گان مردم به منظور اشتراک در لویه جرگه عازم کابل گردیدند.

لویه جرگه به اشتراک یک هزار تن از شخصیت های اجتماعی، سیاسی، علمی و مذهبی که از تمام طبقات و اقشار مردم افغانستان نماینده گی مینمودند، به روز چهاردهم عقرب سال ۱۳۲۰ هجری شمسی، در قصر سلام خانه دایر گردید.



در لویه جرگه پیرامون اوضاع سیاسی جهان و افغانستان و تصامیم دولت در زمینه موقف سیاسی آن در قبال جنگ دوم جهانی و سرنوشت دیپلومات‌ها، کارمندان و مستخدمین آلمانی و ایتالیوی در افغانستان، بحث و مذاکره صورت گرفت. در نتیجه جر و بحث‌ها نماینده‌گان ملت تصامیم ذیل را اتخاذ نمودند:

"ما نماینده‌گان مردم افغانستان که برای لویه جرگه در کابل گرد آمده ایم، تصویب میداریم که خط مشی سیاسی افغانستان مبنی بر تعقیب سیاست بی طرفی عنعنوی، کاملاً درست است.

لذا ما نماینده‌گان لویه جرگه می‌خواهیم که سیاست بی طرفی کامل کشور که تا حال نگهداشته شده در آینده هم طور قطعی و درست باید حفظ شود. افغانستان می‌خواهد در ساحه صلح با دول متحابه و مخصوصاً با همسایگان خود زندگی کند. مردم افغانستان حاضر نیستند هیچ خواهش یا مطالبه ایرا که مستقیم و یا غیر مستقیم متضاد شرف، عنعنات و استقلال ما باشد مورد بحث قرار دهد و به هیچ صورت به هیچ قدرتی موقع داده نخواهد شد تا از خاک افغانستان به مقاصد نظامی استفاده کند.

جرگه هم چنان تصویب میدارد که بخاطر حفظ حیثیت بین المللی افغانستان، مستخدمین و کارمندان آلمانی و ایتالیوی تحت شرایط مصئون به کشور های شان برگردانده شوند."

با تحولات روز افزون در جهان بعد از جنگ دوم جهانی، انکشاف حیات اجتماعی و ظهور جنبش‌ها و نهضت‌های ملی و رهایی بخش و دیموکراتیک در جهان، خصوصاً در ماورای افغانستان و ظهور حلقات روشنفکری با اندیشه‌های اصلاحی، تحول طلب در کشور ما باعث آن شده تا قانون اساسی تصویب، تصویب و نافذ گردد که ضامن سعادت و رفاه اجتماعی و آزادیهای بیشتر به اتباع افغانستان باشد. زیرا اصول اساسی ۱۳۰۹ هجری شمسی که سی و چهار سال قبل تحت شرایط بخصوص تهیه شده بود به هیچ صورت پاسخگوی نیازهای زمان تغییر یافته و خواست‌های مردم ما نبود. بدین لحاظ دولت به منظور کسب رضایت مردم اقدام به تجدید نظر به قانون اساسی کشور نمود و از جانب محمد ظاهرشاه، پادشاه وقت، کمیونی جهت تصویب و تنظیم قانون اساسی جدید توظیف گردید.

کمیونی مذکور بعد از اینکه مسوده قانون اساسی را ترتیب نمود، این مسوده به لویه جرگه سال ۱۳۴۳ تقدیم گردید. لویه جرگه مذکور که به اشتراک چهار صد و پنجاه و دو (۴۵۲) نماینده در عمارت قصر گل خانه دایر گردیده بود؛ در مدت ده روز جلسات پیهم - بر تمام مواد مندرج مسوده قانون اساسی افغانستان بحث و غور نموده و در نتیجه اولین قانون اساسی دیموکراتیک افغانستان در شرایط وقت - که شامل یازده فصل و یکصد و بیست و هشت ماده بود - به تصویب رسید.

درین لویه جرگه، نماینده‌گان مردم همچنان از مبارزات عادلانه برادران پشتون و بلوچ آنسوی خط نامنهاد دیورند بخاطر بدست آوردن حق تعیین سرنوشت شان، حمایت و پشتیبانی کامل بعمل آورد و درین مورد طی اعلامیه ای جرگه ۱۳۴۳ هجری شمسی آمده است:

"ما نماینده گان مردم یکبار دیگر پشتیبانی تمام مردم افغانستان را از حقوق حقہ برادران پشتون و بلوچ اعلام می نماییم و در انتظار می باشیم که سرنوشت برادران پشتون و بلوچ مطابق آرزو های حقیقی مردم و زُعمای آن حل شده و برادران پشتون و بلوچ به حقوق خود نایل گردند."

و هم چنان در لویه جرگه بر سیاست بی طرفی افغانستان و عدم الحاق در پیمان های نظامی، همزیستی مسالمت آمیز، احترام به منشور ملل متحد تاکید صورت گرفت...

واضح است که افغانستان باستان در نتیجه پیروزی قیام مسلحانه<sup>(۱)</sup> ۲۲ سرطان سال ۱۳۵۲ وارد مرحله تحولات رادیکال اجتماعی، اقتصادی و سیاسی گردیده، مضمون محوری این تحولات عبارت بود از: گذار کشور فوق العاده عقب مانده و عقب نگه داشته شده، از شرایط زیست و تولید

.....

۲- بتاريخ ۱۷ جولای ۱۹۷۳ در نتیجه قیام مسلحانه نظام شاهی در افغانستان لغو گردید و بتاريخ اول اگست ۱۹۷۳ نخستین حکومت جمهوری در کشور تشکیل گردید. محمد ظاهر شاه پادشاه افغانستان که در جریان حوادث ماه جولای (سرطان) در ایتالیا بود، از تخت پادشاهی استعفاء داد. در ۲۷ جولای ۱۹۷۳ (اسد ۱۳۵۲) پایه و اساس تشکیل قوای مقننه، اجرائیه و قضائیه توسط سه فرمان دولت تعیین شد. مطابق این سه فرمان قانون اساسی سال ۱۳۴۳ (۱۹۶۴) لغو و پارلمان تشکیل گردید...

صلاحیت پادشاه به کمیته مرکزی جمهوریت و رهبر آن محمد داوود خان انتقال کرد و بجای محکمه عالی، تشکیل قدرت قضایی جدید که در راس آن شورای عالی قضا قرار داشت، اعلان شد. توسط فرمان مخصوص نشان، بیرق و سرود ملی جدید دولت جمهوری اعلان گردید.

قرون وسطایی به مرحله عالی زنده گی معاصر بشری که طی آن نیرو های مولده باید سریعاً رشد نمایند. مناسبات تولیدی عادلانه برقرار شود و سطح فرهنگ مادی و معنوی به مدارج شایسته عصر امروز ارتقا یابد.

لازم بود که برای تحقق این آرمانهای سترگ ملی و مترقی تمام نیرو های خلاقه و پیشرو جامعه، یعنی اکثریت مطلق مردم افغانستان بسیج گردند. روی این اصل دولت جمهوری افغانستان با پیروی از عنعنات ملی در ماه دلو سال ۱۳۵۵ هجری شمسی لویه جرگه را در کابل دایر نمود.

اعضای این لویه جرگه متشکل بودند از چهار صد (۴۰۰) نماینده از طرف باشندگان واحد های اداری، (۱۳۰) نماینده از طرف رهبر جمهوری محمد داوود خان، ۱۲ نفر از اردو، ۲۵ نفر نماینده دهقانان، ۲۴ نفر نماینده کارگران، ۲۵ تن نماینده روشنفکران و جوانان، در حدود ۲۰ نفر عضو حکومت و کمیته مرکزی جمهوریت و در راس آنها محمد داوود خان، ۱۵ عضو کمیسیون تسوید قانون اساسی، ۸ نماینده از محکمه عالی و علاوه بر این ۱۴ تن زن و ۴ نماینده قبایل کوچی.

بدین ترتیب اشتراک نماینده گان دهقانان و کارگران در لویه جرگه بطور بارزی نشاندهنده تمایلات اجتماعی و اصلاحاتی در سیاست دولت جدید بود.

لویه جرگه قانون اساسی جدید افغانستان را پذیرفت و محمد داوود خان بحدث نخستین رئیس جمهور جمهوری افغانستان مطابق قانون اساسی جمهوری افغانستان از طرف نماینده گان مردم انتخاب گردید.

قانون اساسی متشکل بود از پیشگفتار، ۱۳ فصل و ۱۳۲ ماده و در آن تسجیل گردیده بود که در جمهوری افغانستان قدرت بمردم که اکثریت آنها را دهقانان، کارگران، روشنفکران و جوانان تشکیل میدهد، تعلق دارد.

تاسیس دیموکراسی و آزادی، تقویه نظام جمهوری، استحکام وحدت اندیشه و فعالیت مردم، عملی ساختن تحولات اجتماعی، اقتصادی و سیاسی به نفع اکثریت مردم و از بین بردن اشکال گوناگون استثمار از جمله اهداف دولت اعلان گردید.

این قانون اساسی جدید در مقایسه با قانون اساسی سال ۱۳۴۳ هجری شمسی یک گام مؤثر به پیش بود.

با "کودتای ۷ ثور ۱۳۵۷ هجری شمسی و تعرض بالقوه اتحاد شوروی، تمام شئون حیات اجتماعی برهم خورده و ریفورم‌های سیاسی، اقتصادی و اجتماعی شکل و مضمون دیگری را بخود گرفت. بعد از هشت سال جنگ و بربادی<sup>(۳)</sup> حاکمیت وقت ابتکار تاریخی پروسه سیاست مصالحه ملی

۳- دوکتور نجیب الله در جلسه کمیسیون عالی فوق العاده مصالحه ملی در افغانستان در ماه جدی سال ۱۳۲۵ هجری شمسی گفت: حزب و قدرت دولتی با برداشتن چنین گام جدی و پر مسوولیت بر مبنی منافع عالی یعنی منافع مردم و نسل‌های کنونی و آینده عمل مینماید، فقط مواظبت از مردم و بمفهوم مستقیم حفظ زنده گی در سرزمین افغانها اساس این ابتکار تاریخی را تشکیل میدهد. ضمناً ما بتاسی از تجربه اندوخته شده تلخ و آموزنده سالیان گذشته و از ضرورت تأمین شرایط نورمال، آرام و امن، موجودیت و تضمین این شرایط برای آینده عمل مینمایم. هشت سال است که جنگ در سرزمین ما جریان دارد، طی این مدت ده‌ها و صد‌ها هزار انسان تلف، زخمی و معیوب گردیده و خسارات هنگفت به اقتصاد و فرهنگ مردم وارد شده است. در طی قرن‌ها انسانهای عادی در مورد سه چیز عمده برای زندگی فکر میکردند: خانه، لباس و نان، ولی جنگ چه چیزها را برای آنان به ارمغان میآورد، بعوض خانه، قبر، بعوض لباس، کفن و بعوض نان مرمی در شکم مردم از جنگ و ترس و وحشت دایمی و رنج و عذاب بیکران، اشک و اندوه بی پایان خسته شده اند، خانواده‌ها پیوسته نزدیکان خود را بخاک می سپارند...

را بخاطر خواست مردم افغانستان، خواست مردمان منطقه و جهان و تامین صلح و امنیت، فضای سالم تفاهم و همکاری و بیرون رفت از جنگ و خونریزی، خروج قوای متهاجم اتحاد شوروی، بوجود آوردن حاکمیت ملی و قانون اساسی اعلان کرد.

در ماه قوس سال ۱۳۲۲ لویه جرگه در شرایطی دایر گردید که سیاست انساندوستانه مصلحانه ملی در وطن ما در مرحله تطبیق و اجرا قرار داشت، در لویه جرگه به تعداد ۱۵۳۹ نماینده گان مردم کشور در شهر کابل گرد هم آمده بودند.

درین جرگه علاوه بر تصامیم سیاسی و اجتماعی، طرح قانون اساسی جدید که مطابق بر اهداف سیاست مصلحانه ملی ترتیب شده بود، تحت غور و بررسی قرار گرفت. این سند ملی در مدت بیست (۲۰) ماه تحت نظر کمیسیون ۷۵ نفری ترتیب شده بود و برای اولین بار در تاریخ افغانستان این طرح قانون اساسی برای مدت چهار ماه در معرض آرای مردم گذاشته شد. بیش از دو میلیون نفر در زمینه اظهار نظر نمودند و بیش از ۱۵ هزار پیشنهاد مردم به کمیسیون طرح قانون اساسی فرستاده شده بود که در نتیجه ۱۲۰ ماده آن تعدیل گردید.

این جرگه تاریخی قانون اساسی جدید را که دارای ۱۳ فصل و ۱۴۹ ماده بود، به تصویب رسانید. در قانون اساسی جدید جمهوری افغانستان، دین مقدس اسلام، دین افغانستان شمرده شده است.

درین قانون اساسی، دیموکراسی و برخورد عمیق انسانی نسبت به موقف انسان و حقوق بشر در کشور ما درج شده است. در قانون اساسی جدید تساوی حقوق اقوام و قبایل با محتوای دیموکراسی تعیین و حق تاسیس احزاب و سازمانهای سیاسی و تضمین کامل مصئونیت سرمایه گذاری خصوصی که از مثال های زنده ای تضمین های سیاسی، اقتصادی، اجتماعی، کلتوری و فرهنگی و حقوقی مردم بود، در متن قانون اساسی گنجانیده شد.

این قانون اساسی اصول صلح و توافق را به مثابه نورم های زندگی جامعه ما تسجیل نمود، علاوه بر اصول استقلال، وحدت ملی و تمامیت ارضی، پرنسیپ های عدم انسلاک و منع ایجاد پایگاه های نظامی در قلمرو کشور ما، در قانون اساسی جدید گنجانیده شده است. نمایندگان لویه جرگه پیام های دعوت به صلح را عنوانی مردم کشور چنین ارائه داشتند:

"... ما بخاطر قطع جنگ و برادر گشی، بخاطر تامین صلح سراسری در کشور و بخاطر تحقق سیاست مصلحانه ملی - این هدف مقدس - پیشنهادات زیادی را به ملت خویش پیشکش نمودیم... ما افتخار داریم که مردم افغانستان به عنعنات پدران و اجداد خویش احترام داشته و یک بار دیگر اعلان میداریم که افغانستان کشور مستقل، آزاد و عضو وفادار جنبش عدم انسلاک بوده و روابط و مناسبات نیک و دوستانه به تمام کشور های جهان و مخصوصاً همسایگان خود خواهد داشت و افغانستان هیچگاه پُل تجاوز علیه همسایگان قرار نخواهد گرفت."

پروسهٔ مصالحهٔ ملی و تصامیم لویه جرگه بود که زمینه‌ها را مساعد ساخت تا قوای اشغالگر شوروی، افغانستان را ترک کند و در ۱۵ فبروری سال ۱۹۸۹ کشور کاملاً از غصب قوای اتحاد شوروی رهایی یافته و حاکمیت وقت، روز ۲۲ دلو سال ۱۳۶۷ را بنام روز نجات ملی اعلان نمود.

این واقعهٔ افتخار ملت افغان بود که قهرمانانه در برابر هیولای قرن بیست ایستاده گی نمود و از هیچ نوع فداکاری و جان نثاری، کار و فعالیت‌های بازسازی کشور دریغ ننمودند.

افغانها و حاکمیت وقت توانست مستقلانه در برابر دسایس باند های تروریستی ایستاده گی نماید و از وجب و جب اراضی و وطن دفاع نماید، حمله و تعرض پلان شده تروریزم بین المللی تحت رهبری نظامیان پاکستان با اشتراک مستقیم قوت های نظامی پاکستان، اجیران عربستان سعودی به همکاری و تبلیغ وسیع جهانی که از طرف دستگاه های جاسوسی و سندیکات های مواد مخدره، برای غصب ولایت ننگرهار، سازمان داده شده بود و شکست فاحش این پلان، یکی از نمونه های بارز قهرمانی و جانبازی، وطن پرستی، آزادی خواهی و آزاد منشی ملت ما بود.

واقعهٔ سیاست مصالحه ملی و تاثیرات وسیع و گسترده آن بر اذهان و روان طیف های مختلف افغانهای مقیم داخل و خارج کشور و همچنان بر اذهان جهانی، مراکز جاسوسی ضد افغانی منطوقی و فرامنطوقی را بیشتر از پیش مشوش ساخته بنابراین با استفاده از آخرین ریزرف های شان به توطئه های جدید دست یازیدند. آنان نوکران و مزدوران حلقه بگوش و جواسیس گماشته شده افغانی شان را چه در داخل حاکمیت جمهوری افغانستان و چه در میان اپوزسیون مسلح، طی این توطئه ها بکار بردند.

کودتای شهنوازتنی که راساً توسط آی اس آی پاکستان و بامشورهٔ مشاورین اتحاد شوروی و ایران صورت گرفت و در روز روشن بالای مردم بیگناه کابل بم ریختند، به شکست مواجه شد و کودتاچی ها راه فرار را بسوی پاکستان در پیش گرفتند. این کودتا بمثابه خیانت ننگین ملی ضربه بسا سنگینی به اتوریته قوای مسلح جمهوری افغانستان وارد نمود زیرا دولت نمیتوانست این واقعه را از دید مردم پنهان و از اشتراک اعضای بلند پایه حزب و نظامیان در آن انکار نماید.

رئیس جمهور دوکتور نجیب الله بخاطر قطع مداخلات انحصار طلبانه اعضای رهبری حزب در امور دولتی به یک سلسله تغییرات دست زد و در عین حال با شهامت و مردانگی خاص در پروسهٔ صلح ملل متحد مشهور به (پلان پنج فقره ای) گام های استوار برداشت.

از طرح جبهه صلح که از طرف یکعده تکنوکرات ها و اتوریته های ملی سازماندهی شده بود پشتیبانی نشان داد که اعلامیه تاریخی ۲۸ حوت سال ۱۳۷۰ نمایانگر این واقعیت ها بود.

مطابق به اعلامیه فوق در تطبیق پلان ملل متحد که طی آن باید رئیس جمهور از قدرت کنار رفته و قدرت دولتی را به گروه ۱۵ نفری متشکل از افغانان بیطرف و در عین حال قابل قبول برای همه طرف های درگیر معضله افغانستان، که از حمایت سازمان جمیله ملل متحد و جامعه جهانی نیز برخوردار بودند، تسلیم کنند.

این گروه ۱۵ نفری مطابق بر پلان پنج فقره ای سازمان جمیله ملل متحد، دولت موقت را تشکیل داده و در ظرف کمتر از یکسال شرایط را برای انتخابات آزاد و مستقیم مهیا می ساخته، تا زمینه شرکت همه جوانب ذیدخل در قضیه افغانستان در جهت حل معضله مملکت فراهم می گردید.

اعلامیه رئیس جمهور افغانستان دوکتور نجیب الله اگرچه به موافقه و مشوره معاونین رئیس جمهور، حکومت، شورای ملی و سنا، اعضای هیئت اجرائیه حزب وطن و رهبری سه بخش قوای مسلح جمهوری افغانستان به طور مفصل رسانیده شده بود و تمام مقامات مذکور در مورد اعلامیه توافق نظر داشتند ولی درین میان افراد وابسته به شبکه های جاسوسی دول خارجی بنابر دساتیر مراکز ضد افغانی مذکور تحقق این پلان را سبوتاژ نموده در آستانه تطبیق پلان متذکره به بغاوت آغاز و سرانجام به کودتای نظامی دیگری دست زدند. عده جنرالان قوای مسلح کشور به همدستی تعداد از افراد معلوم الحال وابسته به خارج در دفتر اجرائیه حزب وطن، به همکاری در پلان مشترکی با یکعده از سرکرده گان باند های تروریستی توظیف و تحت نظر و پشتیبانی دستگاه های اسخباراتی دول اجنبی داخل ائتلاف موقت تاکتیکی گردانیده شدند و در نتیجه کودتای سیاه و بدنام حمل - ثور ۱۳۷۱ را سازماندهی و اجرا نمودند. این عمل ننگین و خیانت ملی باعث برهم خوردن کامل پلان صلح پنج فقره ای سازمان جمیله ملل متحد گردید.

بدین طریق بعد از کودتای مذکور قدرت و حاکمیت مردمی، آگاهانه به نماینده گان دستگاه تروریزم بین المللی و مرکز شبکه نظامی آن - آی اس آی پاکستان - تسلیم داده شده و حادثه بسا ننگین ضد ملی یعنی انتقال قدرت به چپاول گران و شیطان صفتان گویا جهادی و قیادی، بتاريخ ۸ ثور ۱۳۷۱ در حضور نماینده سرمنشی سازمان جمیله ملل متحد آقای بینن سیوان صورت گرفت.

بدین طریق این روز سیاه و ننگین درج صفحات تاریخ وطن گردید و فاجعه های پی در پی بشری و عواقب خونبار و ویران کن را نه تنها برای مادر وطن و مردم ما بلکه با تبدیل شدن افغانستان به لانه تروریزم بین المللی، جامعه جهانی را با مشکلات جدی مواجه نمود.

بدین شکل تلاش های چندین ساله روند صلح و پروسه مصالحه ملی - این آرمان مقدس مردم ستم دیده ما - با خاک یکسان گردیده و تاریخ کشور یک بار دیگر لکه سیاه، دسایس و جنایات افراد اغواگر، مقام طلب، خود پسند و وابسته به مراکز جاسوسی بیگانگان را ثبت اوراق خود نمود.

نتایج این کودتاها شاید به قدرت های منطقه، سازمان های جاسوسی، سانديکات های مواد مخدره، اغواگران مذهبی و ابر قدرت های آن وقت جهانی، موفقیت های تاکتیکی اما موقتی در زمان های مختلف

آورده باشد؟ اما برای وطن ما ویرانی و برای مردم ما، خصوصاً آزادی خواهان، شخصیت‌های سرشناس ملی، روشنفکران، تکنوکراتان و کافه ملت بی‌گناه افغانستان فقط ماتم، دربدری، بیچاره‌گی، ناامیدی و ده‌ها و صد‌ها بدبختی چیزی دیگری به ارمغان نیاورد.

با رسیدن غارتگران زورگوی جهادی به اریکه قدرت، تمام نظم، نورم‌ها و مناسبات انسانی در جامعه ما بر هم خورد. آنها هر نوع فجایع را در کشور ما روا داشته، ترور، اختناق، دهشت افگنی و هتک ناموس، گشتارهای دسته‌جمعی انسانهای بیگناه، راندن مردم از خانه‌های شان، تخریب، ویران کردن و به آتش کشیدن شهرها و قریه‌جات و هزارها بی‌حرمتی و اعمال خلاف روان انسانی را مشروع دانستند و در عمل حد اعلائی ضدیت شان را با کلتور و فرهنگ جامعه افغانی، اسلامی و انسانی به نمایش گذاشتند.

در تداوم پی‌در پی همین فاجعه بود که "طالبان" - این اعجوبه قرون وسطایی - این نیروی مغایر صفات انسانی با پشتیبانی دستگاه‌های جاسوسی، سندیکات‌های مواد مخدره و یک تعداد ستراتیژیست‌های قدرت‌های منطقه و جهان به ظهور رسانیده شدند، بدین طریق برخی "ستراتیژیست"‌های خدانا شناس وابسته به ابر قدرت‌های جهانی، یک بار دیگر عذاب، توهین و تحقیر بسا بزرگی را بر مردم ما و در ادامه، فاجعه‌های پی‌در پی را بر جهانیان تحمل نمودند و به پدیده غیر قابل تحمل برای برخی از قدرت‌های جهانی مبدل گردیدند که عملیات نظامی ائتلاف بین‌المللی مبارزه علیه تروریسم در افغانستان مؤید آن است که اینک تا اکنون ادامه دارد.

در نتیجه امروز کشور و ملت معصوم ما در وضعیت خاص قرار گرفته است. با اینکه نیروهای دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم و در راس آن قوت‌های ایالات متحده آمریکا داخل مبارزه داغ با تروریستان در اراضی افغانستان میباشد. عده‌یی از کشور‌های ذیدخل و موسسات مغرض توانسته‌اند که توسط باند‌های دهشت افگن کشور ما را کما فی السابق به حوزه‌های تحت نفوذ باند‌های متخاصم تقسیم کنند و این باند‌ها را رنگ‌اتنیکی و قومی بدهند و بدین ترتیب در یک هرج و مرج سرتاسری نیروی اصلی باندیست‌های طالبی و جهادی را همراه با تروریستان القاعده حفظ نمایند؟!

تاجاییکه معلوم است حامیان بیرونی نیروهای قرون وسطایی "جهادی"، "طالبی" توانستند که در کنفرانس بُن (آلمان) از بین گروه‌های جهادی و یکتعداد مُغرضین و معامله‌گران معلوم الحال و بروکرات‌هاییکه سالیان متمادی از وطن دور بوده‌اند، اداره نام‌نهاد مؤقت را بوجود بیاورند.

درین اداره مؤقت اگرچه برای اولین بار عده‌یی از طرفداران شاه سابق سهم مستقیم دارند، اما حقیقت چنین است که اداره مذکور صرفاً ساختار نمایشی بوده و در اصل نه تنها نماینده‌گان دستگاه‌های استخباراتی ایران، پاکستان و سندیکات‌های مواد مخدره را تشکیل میدهد، بلکه یک تعداد اعضای آن اصلاً تابعیت افغانستان را نداشته و مصروف اجرای دساتیر از ساختارهای حامی خارجی شان میباشدند<sup>(۴)</sup>. بنابراین این اداره

علاوه بر نداشتن مشروعیت، اصلاً صلاحیت و لیاقت عملی کار و توان شناسایی از روان مردم و جامعه افغانی را ندارد. واقعیت‌ها از همین اکنون مؤید آن اند که این اداره بجز رسوایی و بدنامی یک تعداد تکنوکرات‌ها و روشنفکران ضعیف‌النفس و ناکامی در عمل، عواقب دیگری را در پیش نخواهد داشت. گرچه از اداره موقت کنونی بنام "حاکمیت افغانی" پشتیبانی بین‌المللی صورت می‌گیرد و پروپاگند‌های زیادی در اطراف آن برپا می‌گردد، اما در حقیقت حاکمیت نامتمرکز و پیچیده، تابع ساختارهای خارجی دارای منافع مختلف و حتی متضادی بوده و هسته‌های تداوم و تعمیق بحران را در خود نهفته دارد. از همین جهت عقل سلیم نمیتواند نسبت به دورنمای وضع و موفقیت این به اصطلاح اداره چندان خوشبین باشد.

بدین ترتیب افغانها و کشور ما در آزمون بزرگ، دشوار و پیچیده قرار گرفته است، نام افغانستان، ملت افغان، کلمه افغان در آزمون بود و نبود کشانیده شده است. چنانچه دولت آخندی ایران و مرتجعین و جنایتکاران نظامی پاکستان در مدت طولانی کوشیده اند که کلمه مقدس افغان را به پشتون‌ها، تاجک‌ها، ازبک‌ها، هزاره‌ها و غیره و غیره تقسیم نمایند و بدین ترتیب زمینه از هم پاشی کشور واحد و لایتجزای افغان‌ها را مساعد سازند و در نتیجه توانسته اند - بخصوص طی مدت ده سال فاجعه به قدرت رسانیدن "جهادی"‌ها در افغانستان - حتی برخی روشنفکران، سیاستمداران، شخصیت‌های اجتماعی افغان را تطمیع و به جبهه‌های نامعلوم و سمت‌گیری‌های غیرمشروع سوق داده اند که نمیتوان از تاثیرات مخرب آنان بر ذهنیت برخی بخش‌های ناآگاه جامعه افغانی چشم پوشید.

در چنین حالت غیر معین، پیچیده و مغلق سیاسی و جنگی در کشور، کمیونی مؤلف گردیده که ترتیبات و تدارک تدویر لویه جرگه را تنظیم نمائید و تا جاییکه تاریخ کشور، اسناد و یادداشت‌ها شاهدهی میدهند، این اولین باریست که پلان و طرح اجندا و کمیون تدارک لویه جرگه و جالب‌تر از همه اعضای محترم کمیون تدارک از طرف خارج (اجنبیان) و از جمله اتباع خارجی در افغانستان انتصاب، مؤلف و مکلف گردیده اند؟

بهر صورت! چون نام پادشاه سابق محمد ظاهر شاه در میان است، باز هم ملت داغ‌دیده بامید اینکه شاه شخصیت بی‌غرض، واقعاً با رحم و با تجربه کافی است و میتواند ملت معصوم را از نابودی و ستم جهادی‌ها، طالبان و همدستان خارجی‌شان و مغرضین منفوری نجات دهند که سالهای متمادی نوکران دستگاه‌های استخباراتی دول اجنبی بوده اند. مردم افغانستان چشم امید دارند که شاه سابق حد اقل این بار واقعاً بتواند با تبارز اراده مستقل رول نجات‌دهنده ملت را بازی نموده و افتخار بزرگ ملی را کمایی نمایند. شاه مدبر با توجه به تجارب گذشته و شناخت کافی از اشخاصی که دیروز و امروز خود را به ایشان نزدیک ساخته اند، میدانند که در واقعیت این اشخاص بعضاً وظایف



۴- در پنجم دسامبر سال ۲۰۰۱ میلادی در شهر بُن (آلمان) یک قرارداد دو مرحله‌یی برای تشکیل اداره موقت، استقرار نیروهای خارجی در افغانستان و تأسیس کمیسیون قانون اساسی بین چهار گروه به امضا رسید. این کنفرانس توسط سازمان ملل متحد به پیشنهاد ایالات متحده آمریکا برگزار گردید. در این کنفرانس نظر به علل کاملاً مشخص فقط چهار گروه که عبارت اند از: ۱- جبهه متحد گویا مخالف طالبان- ائتلاف شمال؛ ۲- جبهه پشاور که تحت حمایت پاکستان است؛ ۳- گروه قبرس که از حمایت ایران برخوردار است و ۴- هم چنان گروه روم که نماینده های محمد ظاهر شاه پادشاه سابق میباشد به شمول ۴۴ مشاور تحت نظر اخضر ابراهیمی، نماینده سازمان جمیله ملل متحد در امور افغانستان شرکت داشتند.

بسا مهم دیگری را موازی و همراه با جهالت پرستان پاکستانی، ایرانی، عربی و غیره و غیره انجام داده و امروز نیز به آن مصروف اند. اسناد خیلی فراوان موجود است که این اشخاص با سؤاستفاده از نام اعلیحضرت و بعضاً بنام نماینده های ایشان چه معامله گریهایی را مرتکب شده اند و شواهد عینی و اسناد کتبی از معاملات ضد ملی ایشان موجود می باشد<sup>(۵)</sup>. لہذا چنین انسانها نباید گذاشته شوند که درین حالت خیلی حساس کشور بازم به کار روایی های خویش ادامه بدهند. ما یقین کامل داریم که زمان بازی های این چنین انسانهای چند رویه دیگر به پایان رسیده است.

واقعیت این است که شاه سابق می باید از اتوریته و نفوذ ملی خویش استفاده نموده و وظیفه بسا بزرگ افغانی و ملی خویش را با تبارز شجاعت موروثی اجدادی شان ادا و به ملت مظلوم و معصوم افغانستان اتکا نمایند. بی تردید میتوان باور داشت که ملت صبور، باشهامت و از جنگ خسته افغان، با مردانگی در کنار ایشان قرار میگیرد و از ایشان در برابر دسایس "جهادی" های بدنام، "طالبان" جاهل و حامیان منطوقی و فرامنطوقی شان، حمایت مینمایند.

لویه جرگه مورد بحث در شرایطی دایر میگردد که هنوز هم قتل و گشتار، اختطاف، چور و چپاول بوسیله باندهای مسلح جهادی و طالبی ادامه داشته، حیثیت، کرامت، مصئونیت و آزادی های فردی و اجتماعی به مثابه بازیچه در دست این قطاع الطریق ها قرار دارند. عملاً کشور به مناطق جداگانه نفوذ تروریستان- بنام شوراها ی قومی و منطوقی- تقسیم گردیده است. نه تنها تروریستان جهادی و طالبی آزادانه در افغانستان بنام های این و آن حکمفرمایی دارند، بلکه چندین هزار فتنه گران بین المللی مربوط شبکه نظامی خاص "القاعده" در کشور حضور دارند. قوای کوماندو و جواسیس تاجکستان اساس باندهای مسلح ائتلاف گویا شمال را تشکیل میدهند<sup>(۷)</sup>. جواسیس و بخش اردوی منظم پاسداران ایران در اراضی غرب، شمال غرب و مناطق مختلف دیگر موجود بوده و ساحه وسیع را تحت کنترل دارند. گروه های تروریستی

ازبکستان - باند جمعه نمگانی - به گروپ های خورد و کوچک تبدیل گردیده و در جاده ها و کوه های سمت شمال به دهشت افگنی غارت، چور و چپاول ادامه میدهند. پاکستانی ها در ولایات جنوبی و شرقی هنوز هم گویا در "دفاع" از پشتون ها و جهاد علیه تاجیک ها و هزاره ها حضور دارند. همه سرکرده گان باند های مسلح از طرف دستگاه های استخباراتی و جاسوسی کشور های منطقه و جهان باز هم تمویل مالی و لوژستیکی می شوند.

بدر نظر داشت حقایق، با وجود اینکه قوای نظامی دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در افغانستان حاضر هستند و وظیفه دارند افغانستان و ملت آنرا در مبارزه علیه تروریسم کمک و

۵ - بطور مثال: آیا پادشاه سابق از کارروایی های آقای همایون شاه آصفی باخبر اند؟

اینکه آصفی چه بی احترامی را در مقابل اولین رئیس جمهور افغانستان مرحوم محمد داوود خان انجام داده و با کدام بی حیایی و بی شرمی انسانی بازهم دیپلومات رژیم جمهوری مقرر گردید و در عین زمان با همکاری مستقیم با دستگاه استخباراتی پاکستان علیه رژیم و ملت افغان قرار گرفت؟ و هم چنان در بوجود آوردن، تنظیم و تبلیغ باندهای مسلح علیه رژیم جمهوری جوان افغانستان با همکاری مستقیم مامای خویش شهناز خان "پنجابی" چه اعمالی را در مقابل ملت افغان مرتکب شد، تا جاییکه به یکی از مبلغین فعال پلان های آی-اس - آی بعد از کودتای ۷ ثور ۱۳۵۷ ارتقا نمود...

بالاخره در پروسه سبوتاژ انتقال قدرت (برای اعلیحضرت) مطابق به پلان پنج فقره بی سازمان جمیله ملل متحد با کدام پختگی و زرنگی سهم فعال گرفت. ملاقات های پی در پی وی در داخل و خارج از افغانستان حتی با رئیس جمهور دوکتور نجیب الله و دیگر اعضای بلند پایه دولت و حزب وطن از نام شاه سابق... و...

و خصوصاً مطابق پلان های منطقی آی اس آی سهم فعال آصفی در برهم پاشی ی اردوی افغانستان (ملاقات های گویا شخصی وی با یکتعداد جنرالان رژیم - این پاسداران و محافظین نوامیس ملی... و بالاخره ارتباطات مستقیم آصفی با گروه های جهادی و طالبی درج اوراق تاریخ شده است... به همین شکل ده ها تن دیگر اطرافیان شاه سابق...

۲- گروپ چند صد نفری نظامیان تاجکستان - بنام گویا مشاورین، قوماندانان، تخنیکران، تانکیست ها، دریوران و مربیون استعمال سلاح و مهمات و غیره تحت رهبری برید جنرال سهراب قاسموف یکی از لیدران منطقه ورزآب تاجکستان میباشد.

همکاری همه جانبه نمایند؛ با آنهم نام افغانستان، تمامیت ارضی و حاکمیت ملی ما مورد سوال جدی قرار داده شده است؟

یکتعداد انسانهای معلوم الحال و شناخته شده، خویش را با تبارز شیادی بی نظیر تحت نام های پشتون، تاجک، هزاره و ازبک پنهان نموده تا مناطق تحت تسلط و در نتیجه حاکمیت غارتگرانه شان را حفظ نموده تا اوم بخشند.

جهانیان باید بدانند که افغانستان کشور افغانهای نامور است، ملت افغان اگر چه از اقوام و قبایل مختلف تشکیل یافته و به زبانها و لهجه های گوناگون صحبت میکنند، تجارب تاریخی گواهی میدهد که افغانها در شرایط مختلف و دشوار تاریخی مانند یک تن واحد و یک پارچه از شرف، ناموس، عزت و افغانیت دفاع نموده اند.

جامعه افغانی یک جامعه عنعنوی بوده، حقوق و رسم و رواج های عنعنوی درین کشور از زمان های باستان تا امروز نافذ است. بر جهانیان است که به ملت افغان موقع بدهند تا بتوانند همگون با عنعنات ملی، خصلت ها و روش های اجتماعی شان، موضوعات و مشکلات پیچیده میهنی شان را خود در پرتو سیاست ها و نظم جدید بین المللی حل نموده، آبروی ملی و حیثیت بین المللی افغانستان را حفظ و حراست نمایند. شاه سابق افغانستان میتواند و باید نقش نجات دهنده ملت را به عهده گرفته و فریضه ملی و وجدانی خویش را با همکاری و پشتیبانی همه جانبه قدرت های بزرگ خصوصاً دول شامل ائتلاف بین المللی مبارزه علیه تروریسم و در راس آن ایالات متحده آمریکا، ایفا نمایند. به عقیده من نباید یک بار دیگر این فرصت مساعد به یغما برده شود.

در صورتیکه اعلیحضرت پادشاه سابق واقعاً تصمیم بگیرند که باید فریضه ملی خویش را انجام بدهند و در جلسه بزرگ افغانی "لویه جرگه" اشتراک بورزند، به نظر ما، شاه سابق در قدم نخست در برابر موسفیدان و نماینده گان مردم با حرف های پیشین خود صادق باشند.

بطور مثال: چنانچه بعد از قیام مسلحانه ۲۲ سرطان ۱۳۵۲ (۱۷ جولای ۱۹۷۳ میلادی) و اعلان جمهوریت، شاه افغانستان مانند سایر هموطنان (اکثریت مطلق) از رژیم جمهوری پشتیبانی نموده و چنانچه در نامه استعفاایه خویش چنین نوشتند:

"برادرم جلالتمآب رئیس جمهور!

از موقعی که خبر جریانات اخیر را شنیدم، تا این دم، فکرم متوجه وطن من بوده و برای آینده آن نگران بودم، مگر همینکه دریافتم که مردم افغانستان بغرض اداره و آینده امور ملی خود از رژیم جمهوریت به اکثریت

کامل استقبال نموده اند با احترام از ارادهٔ مردم و وطن خود را از سلطنت افغانستان مستعفی می شمارم و بدینوسیله از تصمیم خود به شما ابلاغ میکنم.

در حالیکه آرزوی من سعادت و اعتلای وطن عزیز من است خود را به حیث یک فرد افغانستان زیر سایه بیرق افغانستان قرار میدهم. دعای من اینست که خداوند بزرگ و توانا همواره حامی وطن و هموطنان من باشد.

محمد ظاهر شاه، پادشاه سابق افغانستان "

واقعاً شاه در حالت مغلق و پیچیده کشانیده شده و در معرض امتحان بزرگ صداقت گفتار و عمل در مقابل مردم افغانستان و جامعه بین المللی قرار داده شده است.

ما را عقیده برین است که اعلیحضرت شاه سابق مانند یک انسان مدبر، خود گذر و وطنپرست از اولین روز تدویر "لویه جرگه" تمام قوانین و مقررات موجود جاری را با جمله اعضای اداره مؤقت ملغی و غیر مشروع اعلان نمایند که از طرف سانديکات های مواد مخدره، دستگاه های شیطانی جاسوسی ایران و پاکستان در کنفرانس بین التنظيمی شهر بُن (آلمان) نافذ و در خدمت گرفته اند و به عوض آن قوانین رژیم جمهوری افغانستان، نشان، بیرق و سرود ملی آنرا الی برگذاری "لویه جرگه" آینده و تصویب قانون اساسی جدید، نافذ اعلان نمایند و بدین ترتیب ثابت بسازند که واقعاً شخص مستقل، ملت پرور، صادق و فداکار اند و در تصامیم خود همیشه قاطع، پایدار، خدشه ناپذیر بوده است. ضرورت ها و منافع ملی چنین حکم می کند و شاه سابق یک بار دیگر در برابر چنین امتحان بزرگ و تاریخی قرار گرفته است.

## در قسمت "لویه جرگه" آینده



در لوی جرگه ۱۳۰۷ ملکه ثریا همسر شاه امان الله خان نیز در جرگه حضور داشت

۱- باید در شکل این جرگه، جرگه استحضاری را داشته باشد. کمیت و ترکیب اتنیکی اشتراک کننده گان نباید موضوع عمده را تشکیل بدهد. زیرا در چنین شرایطی که افغانستان به زون های تحت نفوذ و سلطه غارتگران "جهادی"، "طالبی" و شرکای داخلی و بین المللی جنایات ایشان قرار دارد

و گروپ های مسلح خون آشام، نیروی عمده مناطق را تشکیل میدهند و در عین زمان در تمام نقاط افغانستان بی امنیتی سراسری حکم فرماست، طبیعیتست که در چنین حالتی قومندانان غارتگر و زور گوی "جهادی" و

"طالبی" نمیگذارند تا نماینده‌های واقعی محلی و منطقوی مردم در لویه جرگه راه یافته و نقش مستقل شان را بمثابه نماینده‌های مردم ایفا نمایند. در عین حال کمیون تدویر "لویه جرگه" نهایت کوشش به عمل بیاورند که در کار جرگه از اشتراک اعضای "اداره مؤقت" و قوماندانان جهادی و قیادی جلوگیری بعمل آید.

۲ - تمام گروه‌های مسلح، به هر نامی که موجود است در افغانستان از طرف محمد ظاهر شاه و اشتراک کننده گان جرگه ملغی اعلان شده، در قسمت خلع سلاح سرتاسری این گروه‌ها، اشتراک کننده گان جرگه از نیروهای دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در افغانستان و خصوصاً از نیروهای نظامی ایالات متحده آمریکا خواهان کمک‌های همه جانبه شوند.

این واقعیت انکارناپذیر است که تا زمانی یک میل سلاح و یا یک عدد مرمی هم در نزد باند‌های مسلح تروریستی جهادی، طالبی و شرکای بین‌المللی ایشان وجود داشته باشد، عملیه صلح در خطر مواجهه می‌باشد، زیرا آنان بنابر عادت، امراض روانی و خصلت ذاتی و وظیفه روزمره، بخاطرقتل هموطنان ما از آن استفاده می‌نمایند و در مقابل گشتار هموطنان ما از طرف سرکرده گان (قوماندان‌ها) و بالنوبه قوماندان‌ها از حامیان شان پاداش نصیب می‌شوند. در عین حال باید گفت که هنوز هم در کنار افراد مسلح گروه‌های داخلی، دسته‌های ترورستی بین‌المللی متشکل از اتباع اجنبی خصوصاً ایرانی‌ها، تاجیکستانی‌ها، پاکستانی‌ها و عرب‌ها نیز فعال‌اند و به قتل و کشتار مردم ما ادامه می‌دهند.

۳ - واقعیت‌ها مؤید آن‌اند که در افغانستان هم اکنون نیز باند‌های مسلح تروریستی جهادی و طالبی امکانات کافی وسیع نظامی و اقتصادی را از خارج بدست می‌آورند، لهذا جهت دفع این معضله، ایجاب می‌نماید تا اشتراک کننده گان لویه جرگه، از سازمان جمیله ملل متحد، ایالات متحده آمریکا و دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در افغانستان، کمک عاجل و همه جانبه را در زمینه قطع تسلیحات و تمویل مالی باند‌های مسلح از بیرون، بعمل آورند و درین زمینه تدابیری را اتخاذ، ابلاغ و تعمیل نمایند تا منابع تمویل کننده آنان نتوانند به این عمل شان ادامه دهند.

و هم چنان اشتراک کننده گان جرگه از نظامیان ایالات متحده آمریکا در افغانستان درخواست نمایند که بخاطر دستیابی به اهداف تاکتیکی مؤقت شان، از کمک نظامی به سرکرده گان گروپ‌های مسلح جداً خودداری نمایند و عواقب ناگوار چنین کمک‌ها را به آنان روشن ساخته شوند.

۴ - اشتراک کننده گان جرگه در قسمت اخراج تمام قوت‌های پنهان و تحت پوشش نظامی ایران، تاجکستان، پاکستان، ترکیه، عربستان سعودی و سایر کشورها از افغانستان، اقدام عاجل نموده و تصمیم قاطع اتخاذ نمایند.

و هم چنان اشتراک کننده گان جرگه در قسمت پاکسازی افغانستان از وجود سی هزار نیروی القاعده و بیشتر از شصت هزار تن افراد مسلح طالبان، کمک همه جانبه از ایالات متحده آمریکا و دول ائتلاف شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در افغانستان طلب نمایند.

۵ - اشتراک کننده گان جرگه طریقت های افراطی مذهبی دیوبندی و وهابی ها را کما فی السابق در افغانستان ممنوع، غیر مجاز و نا مشروع اعلان نموده و از تجارب نیاکان ما در لویه جرگه ۲۸ اگست ۱۹۲۸ (سنبله ۱۳۰۷) استفاده نمایند. چنانچه در همین لویه جرگه فیصله نامه در مورد آزمایش مَلاها، علما و معلمین مدارس پیشنهاد و تصویب گردید و قرار شد تا مَلاهایی که مایل بودند در افغانستان به حیث واعظین و معلمین ایفای وظیفه نمایند باید از بررسی و آزمایش کمسیون با صلاحیت علمی بگذرند تا شایستگی و اهلیت آنرا در امر ایفای چنین مسوولیتی ارزیابی و تایید نمایند.

۶ - اشتراک کننده گان جرگه تا حد توان کوشش بخرج دهند که اداره بعدی (حکومت مؤقت) مطلقاً از جمله اشخاص بی طرف سیاسی، تحصیل یافته گان، متخصصین فنی و مسلکی و کادر های جوان آبدیده تشکیل یابد، چنین اشخاص در داخل افغانستان کافی موجود اند. از اشخاص بیرون از افغانستان در ترکیب "اداره بعدی" اشداً خود داری نمایند (اشخاص بیرون از افغانستان میتوانند بحیث مشاورین و همکاران داوطلب، مبتکرین پلانهای کمکی و طرح های جدید در عرصه های مختلف دولتی سهم وطنپرستانه خود را در نزدیکی با فامیل های شان با اعصاب آرام ایفا نمایند). تا این اشخاص داخل وطن که با شرایط عینی جامعه و خصوصاً با روان مردم آشنایی کامل دارند، حد اقل بتوانند از کمک ها، پشتیبانی و همکاری در عرصه های مختلف که در کنفرانس توکیو (جاپان)، بانک جهانی، سازمان های بین المللی منطقوی و عده داده شده است، استفاده نهایی نموده و در اعمار مجدد جامعه افغانی، گذاشتن و به وجود آوردن اساسات بنیاد اقتصادی کشور، پیدا نمودن راههای حل مسایل مُعلق اجتماعی امروزی و غیره... که مستلزم وقت و خواست عصر باشد، سهم فعال بگیرند.

۷ - اشتراک کننده گان جرگه در وضعیت کنونی - که تماماً گروه های تروریستی جهادی و طالبی و مشترکین بین المللی شان و خصوصاً سران و سرکرده گان این باند ها در عملیات های نظامی اصلاً آسیبی ندیده؛ یا در سرحدات افغانستان جاگزین شده و یا در گُرسی های ( اداره مؤقت صادره "بُن") پُست های حساس مرکزی و یا محلی را غصب نموده اند - باید با شهامت بینظیر بخاطر حفظ تمامیت ارضی، استقلال و حاکمیت ملی، تحکیم وحدت ملی و تعمیل مصالحه ملی، رفع بحران اعتماد یعنی رفع بی اعتمادی میان بخش های مختلف مردم افغانستان، سوق کشور بسوی جامعه مدنی و تامین ترقی و عدالت اجتماعی، اقتصادی، سیاسی و فرهنگی، تصامیم قاطع و ملی بگیرند و راه نجات ملت و کشور را بدون احساسات، ترس در فضای دوربینی و دور اندیشی دریافت نمایند.

بنابراین بهترین زمینه مساعدی موجود است که قرارداد های طویل‌مدت استراتژیکی دو جانبه با ایالات متحده آمریکا عقد گردد تا باشد که ملت سپاس‌گذار افغانستان، حمایت سیاسی و استراتژیکی ایالات متحده آمریکا را درین سالهای دشوار با خود داشته باشد.

۸- اشتراک‌کننده گان لویه جرگه وظیفه ملی دیگری را که باید انجام بدهند، پیشنهاد اعلامیه درخواست شناسایی افغانستان منحصراً زون صلح میباشند. آنها میتوانند از جامعه بین‌المللی و خصوصاً از دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در راس ایالات متحده آمریکا، خواهان کمک در زمینه عقد پیمان شناسایی بیطرفی دایمی عام و تام افغانستان-مانند کشور اطریش بعد از جنگ دوم جهانی، شوند.

در عین‌زمان جای تذکر است که مشروعیت شناسایی رسمی سرحدات افغانستان الی ۸ ثور سال ۱۳۷۱ هجری شمسی از طرف کشورهای جهان تایید گردیده و هم‌چنان چون قوای دولت بریتانیا (انگلستان) عملاً داخل افغانستان است، اشتراک‌کننده گان جرگه و اعلحضرت شاه افغانستان تصمیم اتخاذ نمایند که از دولت قدرتمند بریتانیا در قسمت تعیین نقاط تعیین‌نا شده خط سرحدی دیورند بین افغانستان و دولت دیروزی هند بریتانوی (پاکستان) به شکل منصفانه و بیطرفانه قضاوت نموده و این مسئله بین المملکتین را طور حل نمایند که منافع هیچ‌یک از طرفین به ضرر مواجه نشود. اتخاذ چنین تصمیم بسیاری از پرابلم‌های هردو کشور را حل می‌نماید.

اشتراک‌کننده گان جرگه باید وضعیت حساس کنونی کشور را در نظر گرفته، باید به یک سانتهی متراراضی پاکستان چشم دوخته نشود. بدبختی‌های امروزی و جنجال‌های بی‌اساس و بی‌قاعده سالهای متمادی که تنها و تنها باعث تحقیر، توهین و تباهی ملت ما شده، دیگر باید درج تاریخ گردد.

قبایل صوبه سرحد پاکستان حق مسلم تعیین سرنوشت خود را دارند و تماماً دولتمداران افغانستان در سالهای متمادی گذشته از حق خود ارادیت آنها پشتیبانی عام و تام نموده و در صورت تبارز چنین اراده از جانب آنان مردم افغانستان در کنار آنان قرار داشته و قرار خواهد داشت.

اما بدبختانه شروع از سال ۱۹۷۵ در مقابل احترام و صدای پاک و کمک‌های همه‌جانبه مخصوصاً مالی بی‌حد و مرز افغانستان، مردم ما از آن سو جز مرمی، خون، مواد مخدره، آماده کردن تروریستان در تربیت‌گاه‌های بزرگ و ارسال‌شان به افغانستان، شاهد نیات و عمل خیرخواهانه نبوده و نیستند. همین‌اکنون نیز ده‌ها لاگر و پایگاه تروریستان جهادی، طالبی و القاعده و ده‌ها لابراتوار تولید هیروئین در مناطق مذکور موجود میباشند که محصولات صادره آنان به وطن و هموطنان ما جز مرگ و خونریزی، وحشت و دهشت‌افگنی چیزی دیگری نبوده و نمیتواند باشد.

۹- اشتراک‌کننده گان جرگه باید تصمیم قاطع بگیرند که بعد از ارزیابی همه‌جانبه و نتیجه‌گیری از حالت افغانستان و اطراف آن، بادر نظر داشت فاکت‌های عینی از آقای جورج بوش رئیس‌جمهور ایالات متحده

آمریکا طالب کمک کردند که فعالیت های تخریبی و رقابت های متقابل کمپنی های یونکل آیل، دلتا آیل و بریداس را در افغانستان ممنوع قرار بدهند. زیرا از دید شرایط فعلی چنان بر می آید که فعالیت های این کمپنی ها در افغانستان در سالهای اخیر باید جداً مورد تفتیش قرار بگیرند و خوشبختانه ایالات متحده آمریکا امروز این امکانات را دارد. در عین زمان اشتراک کننده گان جرگه در محور تمام لابراتوار های تولید مواد مخدره خصوصاً هیروئین از جهان مترقی خواهان کمک و همکاری شوند. جای بسا تعجب است که از شروع مبارزه مسلحانه علیه تروریسم در افغانستان تا امروز اصلاً یک لابراتوار هم از بین برده نشده، برخلاف تجارت مواد مخدره رونق بیشتری را بخود گرفته است.

ما یقین کامل داریم استراتژیست های مُبتکر و مولد محصولات مضر جهادی، طالبی و همکاران و همدستان بین المللی شان، رسوا شدنی اند و لو امروز آنها قدرت لایتنهایی دارند و میتوانند صدها و هزاران انسان، سازمان ها و موسسات را اغوا نموده، از طُرُق مختلف مطیع خویش سازند و بدین طریق جنایاتی را چون فجایع در افغانستان و یا هم تراژیدی انسانی را در درون بزرگترین کشور ابرقدرت جهانی بر پا بدارند، اما جهان در خور تغییر کنونی و مضمون این تغییرات جز رسوایی، مرگ و نابودی به آنها پی آمد دیگری نمیتواند داشته باشد، زیرا جهان ما و بشریت به سوی اُفق های تمدن و ترقی روان است و هیچ مانعی، دیگر نمیتواند سد راه گردد.

۱۳ مارچ ۲۰۰۲

نیدرلند



## نگاهی به وضع جاری در افغانستان



وضع جاری در کشور ما روز بروز مُعلق و پیچیده تر شده می‌رود و به تدریج از کنترل نسبی نیروهای ائتلاف بین‌المللی مبارزه علیه تروریسم و در راس آن قوت‌های نظامی ایالات متحده امریکا خارج می‌گردد.

جو سیاسی جدید که بعد از فاجعه انسانی یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ بمیان آمد، باعث تغییرات کیفی و کُلی در مناسبات بین‌المللی، روابط و حقوق بین‌الدول و بصورت کُل در نظام بین‌المللی و سیاست‌های جهانی گردید و جهان شکل دیگری را بخود اختیار نمود. شرایط بین‌المللی و فضای سیاسی حاکم بر جهان از انقطاب و تعلق دو قطبی یعنی امراض باقی مانده سیکالوژیکی آن به طور قاطعانه بسوی یک همگرایی در حال تکامل و شکل‌گیری است، هیچگاهی تاریخ روابط سیاسی کشورها شاهد این همه فشار بخاطر جلوگیری از منازعات منطقوی و جهانی و تلاش به خاطر حل و فصل مسایل نبوده است.

ایالات متحده امریکا و دیگر کشورهای قدرتمند جهانی بالاخره پی بُردند که بی توجهی جامعه جهانی نسبت به افغانستان و رها کردن آن بدست تروریستان بین‌المللی، اغواگران افراطی مذهبی و قاچاق برآن مواد مخدره، نه تنها باعث فاجعه انسانی، فقر، جهل و مرض در افغانستان گردیده و می‌گردند، بلکه میتوانند آرامش، ثبات و مصئونیت مناطق مختلفه جهان را - چنانچه تجربه نشان داد - شدیداً متأثر ساخته و به صلح و امنیت بین‌المللی صدمات جبران‌ناپذیر وارد کنند.

بنابر همین ملحوظ افغانستان فراموش شده و به خون و آتش کشیده شده در محراق توجه جهانیان قرار گرفت و در کمترین فرصت، ائتلاف جهانی مبارزه علیه تروریسم شکل گرفت و در اثر عملیات گسترده نظامی ایالات متحده آمریکا در همسویی و همکاری با نیروهای ائتلاف جهانی ضد تروریسم، رژیم تروریستی طالبان و همکاران شان، بشمول شبکه نظامی تنظیم جهانی القاعده - در افغانستان متلاشی ساخته شد و امید میرفت که بالاخره راه کشور ما بسوی صلح و ثبات و احیای نظام مبتنی بر دیموکراسی و رشد بعدی آن هموار ساخته شده است.

افغانها شروع از بدست آوردن استقلال سیاسی در سال ۱۹۱۹ و خصوصاً بعد از جنگ جهانی دوم همیشه علاقمندی خاص خود را جهت تشریک مساعی و همکاری متقابلاً مفید با امریکائیان ابراز داشته اند و رهبران دولتی، محمد ظاهر پادشاه سابق و صدراعظم‌های وقت هریک: شاه محمود خان، داوود خان، داکتر یوسف خان، محمد هاشم میوند وال، داکتر محمد ظاهر، موسی شفیق و بالاخره روسای جمهوری افغانستان محمد داوود خان و دوکتور نجیب الله درخواست‌های مستقیم متعدد مبتنی بر کمک‌های اقتصادی را از ایالات متحده آمریکا بعمل آورده بوده اند. زیرا افغانها امریکائیان را نسبت به دو رقیب امپریال "بازی بزرگ" یعنی انگلستان و روسیه - که افغانستان را برای مدت‌های طولانی در یک حالت عقبمانی و فقر نگهداشته بوده اند - ترجیح میدادند و به آنها ارج گذاشته و توقع داشتند تا ایالات متحده آمریکا در امر تأمین بنیاد‌های اقتصادی، فنی، تخنیکی و کادرهای ملی یک جامعه انکشاف یافته به آنها کمک بعمل بیاورد. و افغانها مانند قدرت نجات دهنده و کمک کننده به ایالات متحده امریکا می‌نگریستند. افغانها فکر میکردند که این بار و در شرایط فعلی جهانی قدرتی وجود ندارد که همکاری و فعالیت‌های همه جانبه ایالات متحده امریکا را بخاطر نجات افغانستان به بیراهه کشانیده و سد شود. افغانها سال ۱۹۴۳ را بیاد می‌آوردند که چگونه چشم به انتظار یاور نظامی رئیس جمهور فرانکلین روزولت در کابل بودند.<sup>۱</sup>

افغانها با توجه به تبلیغات رسانه‌های گروهی غربی، به امیدواری و باور به فردا در صدد آن بودند که چطور میتوانند در شرایط مساعد بوجود آمده سیاسی جدید بین‌المللی، کشور جنگ زده و ویرانه خویش را از بُحران نجات دهند.

مسایلی چون وجود آوردن حاکمیت ملی، استقلال سیاسی، ایجاد نظم مبتنی بر دیموکراسی و عدالت اجتماعی، وحدت ملی، رفع بی‌اعتمادی سراسری و رهایی مردم از سلطه جنگ سالاران خونخوار و شریر،

<sup>۱</sup> در سال ۱۹۴۳ فرانکلین روزولت رئیس جمهور امریکا جنرال پاتریک هورلی معتمدترین یاور نظامی خود را بکابل فرستاد تا پیرامون اینکه چگونه ممکن است افغانستان - از دیدگاه فرانکلین روزولت به جهان فاقد استعمار بعد از جنگ کشانیده شود. بررسی گردیده و تصویر مستقیم (دست اول) بدست آورد.

برنامه‌های دقیق برای عودت آبرومندانه مهاجرین افغان از همه نقاط جهان و تضمین حقوق بشر، تعمیر پلان اعمار و احیای مجدد منابع اقتصادی، انستیتیوت‌های اجتماعی، کلتوری و فرهنگی در مرکز توجه و وطنپرستان افغان قرار گرفت و اکثراً بشکل انفرادی و یا دسته جمعی (گروپی) مصروف فورمولبندی و برنامه ریزی درین زمینه‌ها گردیدند.

افغانها بدین باور بودند که عصر بازی‌های تاکتیکی و استراتژیکی قدرتهای بزرگ محصول تداوم جنگ سرد بوده و اینک دیگر درج تاریخ گردیده و اصلاً ضرورتی به موجودیت و استفاده سیاسی و نظامی از گروه‌های مؤثر و مخرب افراطی مذهبی در منطقه و جهان احساس نمیشود و باقی ماندن و نگهداشتن این پدیده نامیمون به ضرر جامعه انسانی تمام شده و باز هم خواهد شد.

در عین حال افغانها قبلاً با نظریات با ارزشی تحلیل گران اوضاع سیاسی منطقه و بخصوص استراتژیست‌های ایالات متحده آمریکا بعد از واقعه حملات تروریستی در سفارتخانه‌های ایالات متحده در افریقا در سال ۱۹۹۸ و حملات قوای نظامی ایالات متحده بالای اردوگاه‌های تروریستان در افغانستان آشنائی کامل داشتند. چنانچه در آن زمان آقای کارل اندر فورد گفت: "ما شاهد عواقب دردناکی هستیم که ناشی از عدم توجه به افغانستان است. فکر می‌کنم بسیار روشن است که جهان باید به این کشور بیشتر توجه کند. بخاطر عواقب آنچه که امروز رخ میدهد، هم تروریزم، هم تولید مواد مخدره، هم جنگ‌ها و هم عناصر ایدیالوژیک، این عواقب نه تنها در منطقه محسوس خواهد بود بلکه تمام جهان از آن متاثر خواهد شد."

آقای پیتر تامسن استاد مطالعات و برنامه‌های بین‌المللی در پوهنتون نبرآسکا و نماینده خاص ایالات متحده آمریکا بدرجه سفیر از سال ۱۹۸۹ تا ۱۹۹۲ در نزد گویا "حکومت موقت مجاهدین" نوشته بود: "سیاست بی‌روح ۱۹۹۲ آمریکا و عدم دلچسپی آن کشور در قبال قضیه افغانستان که حقیقتاً برایش گران تمام شد حالا بسر رسیده، آمریکا به وضوح بعد از سقوط رژیم کابل در سال ۱۹۹۲ جایش را عملاً به پاکستان داد و بعد از بمب گذاری‌ها در سفارتخانه‌های آنکشور در افریقا که اسامه بن لادن بدان متهم است، سیاست ایالات متحده آمریکا تحرک نسبی پیدا کرد. اما فقط در محدوده بازداشت اسامه بن لادن. دستگیری یک نفر تروریست، هر چند منفور هم باشد کافی نیست. پایان دادن به منبع تولید مواد مخدره، افراطی‌گرایی، شبکه بین‌المللی تروریزم و دهشت افگنی که افغانستان را به مثابه تخته خیز و مرکز قومنده اجرای طرح‌های عملیات تروریستی در آورده، باید هدف اصلی باشد."

و در قسمت حل معضله افغانستان، میگفت: "موضع حل بحران افغانستان باید در چوکات یک سیاست منطقی که ضامن تامین منافع جهان و ایالات متحده آمریکا باشد، صورت بگیرد..."

"دیپلوماسی آمریکا متوجه آن ساخته شود، تا افغانستان را از حلقه رقابت بین پاکستان، ایران، روسیه و عربستان سعودی خارج سازد..."

"صلح در منطقه و بازسازی شاهراه قدیمی آسیا - اروپا که از افغانستان میگذرد به نفع ثبات و ترقی منطقه خواهد بود و چنین ابتکاری راجع به افغانستان باید بصورت دسته جمعی از طریق شورای امنیت ملل متحد پیشکش گردد..."

"هر پنج کشور عضو دائمی شورای امنیت از صدور دهشت افگنی، مواد مخدره و بنیادگرایی آسیب می بینند. آنها باید کنفرانس موثری برای حل قضیه افغانستان تشکیل نمایند." و پیشنهادی بی نهایت با ارزش مینمایند ... " پیمان شناسایی افغانستان به مثابه کشور بیطرف همانند معاهده بیطرفی اطریش که در سال ۱۹۵۵ منعقد گردید، یک نمونه سابقه خوب است زیرا سبب گردید که قوای شوروی و غربی خاک اطریش را ترک گویند... کشورهای مختلف تعهد کردند تا اطریش را خارج از ساحه نفوذ خود بشمارند " و در نتیجه گیری خویش او نوشت: "... فاجعه افغانستان وقتی ختم خواهد یافت که آمریکا یک سیاست منظم بمقصد حمایت منافع آمریکا در افغانستان و کشورهای آن منطقه جهان را روی دست بگیرد."

و هم چنان آقای زلمی خلیلزاد در آنوقت معتقد بود که آمریکا مسئله بن لادن را از زاویه تنگی نگاه میکند. او میگفت: "حتی اگر اسامه بن لادن کشته شود و یا افغانستان را ترک کند، سازمان او احتمالاً همین طور باقی خواهد ماند..." "با در نظر داشت عدم ثبات در منطقه و گسترش شیوه تفکر افراطی، این امر در مورد قاچاق مواد مخدره نیز صدق میکند. جامعه بین المللی اصل مشکل را درک نکرده است. پاسخ ایشان در برابر افغانستان، پاسخ تاکتیکی است و بیشتر متوجه عوارض است تا اصل مشکل، اصل مشکل عدم موجودیت یک دولت قانونی مشتمل از نماینده گان تمام اقوام و اقشار در افغانستان است که بتواند مطابق قوانین بین المللی مسئولیت عمل کرد خود را بپذیرد."

و بدین ترتیب ده ها نظریه مختلف و با ارزش دیگر بعد از واقعه الم انگیز یازدهم سپتامبر که گواهی از ختم سلطه منفور طالبانی را نه تنها در افغانستان، بلکه ختم نفوذ تروریسم و اندیشه های ترورستی را در سراسر گره ارض میداد. حادثه مرموزی پیش آمد، که نه تنها تحلیل های فوق کنار گذاشته شد بلکه در آغاز جریان عملیات نظامی ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در افغانستان معلوم گردید که نیرو های دهشت افکن در افغانستان از حامیان پرتوان و قدرتمند توام با امکانات بی نهایت قوی برخوردار بوده اند و این حامیان توانستند در کمترین فرصت ایشانرا از انزوای جهانی نجات داده و بدون کدام تلفات، رهبران القاعده و طالبان را به محلات مصئون جابجا کنند و قدرت و سلطه ایشانرا دوباره به نیروی همطراز و هم ایدیالوژی ایشان - یعنی مجاهدین - ماهرانه رها نمایند.

۲۰ هزار قوای طالبان و ۳۰ هزار اعضای القاعده و اضافه تر از ۱۰ هزار ملیشه پاکستانی دفعتاً در چند روز محدود متلاشی گردیده و تعداد ایشان در اطراف یکتعداد اشخاص معلوم الحال جنایتکار که بعضاً در سوراخهای کوه ها و تعدادی در خارج از کشور نزد حامیان شان به خاطر روز مبادا نگهداری میشدند، بسیج گردیده و با لباس، قیافه و الفاظ جدید دوباره روی صحنه خونین افغانستان کشانیده شدند.

تعجب آور از همه اینست که استراتژیست‌های ائتلاف مبارزه ضد تروریسم در افغانستان با میانجیگری نمایندگان سازمان جمیله ملل متحد و حمایت کشور های حامی دهشت افگنان - ایران و پاکستان - بدون حداقل مشوره با موسفیدان، اشخاص با رسوخ ملی، روشنفکران، تکنوکراتها و سازمانهای سیاسی و اجتماعی روشنفکران افغان در کابل یا اروپا، آمریکا و سایر نقاط جهان، کنفرانس بین‌التنظیمی گروه های بی بند و بار را در شهر بُن (آلمان) بتاريخ ۲۰ اکتوبر سال ۲۰۰۱ دایر نموده<sup>۲</sup> و جهان را در برابر یک معما قرار دادند. بدین ترتیب با توافقات و فیصله نامه های تصویب شده در این کنفرانس، تماماً و سایل ارتباط جمعی جهان آنرا متحدانه گام مثبتی در راه صلح و ثبات و قطع خونریزی در افغانستان قلمداد نمودند و کشور های مختلف جهان و سازمانهای بین‌المللی یکی پی دیگر از آن استقبال نموده و حمایت همه جانبه شانرا ازین توافقات اعلام داشتند.

در افغانستان این توافقات با عکس العمل های مختلف مواجه گردید. زیرا این کدام ابتکار جدید نبوده است. گروه های شرارت پیشه در طول حاکمیت و سلطه فجایع آور شان چندین بار گرد هم توسط حامیان شان آورده شده بودند و در تحت معاهدات و فیصله نامه های گوناگون امضا و مهر گذاشته بودند. قسمیکه معاهدات اسلام آباد، پشاور، جلال آباد و حتی اینها در مقدس ترین جای برای هر فرد مسلمان - مکه و مدینه - قسم خوردند، ولی با بازگشت به کشور هم چنان به خونریزی، جهالت و فتنه پیشه گی و شرارت اندازی ادامه دادند. اکثریت مردم افغانستان به نا امیدی فرو رفته و در اندیشه آن شدند که: باز جنگ شروع خواهد شد، باز بر سر خانه های ما راکت و خمپاره خواهد بارید، باز گروگان گیری آغاز خواهد شد، باز قتل و کشتار و صدها بی عزتی شروع خواهد شد، باز زمستان های سرد و تابستان های سوزان، بی خانگی و گرسنگی، آواره گی و مرض چقدر جگرگوشه های ما را خواهد ربود، باز خدا میداند اطفال ما و دختران ما به چند دست بدست فروخته خواهند شد؟

با اینهمه به تعقیب کنفرانس بُن آلمان، کنفرانس دیگری بخاطر بازسازی افغانستان در شهر توکیوی جاپان برگزار شد و کشور های قدرتمند و سازمانهای ثروتمند بصورت سخاوتمندانه به جبران بی تفاوتی قبلی ایشان در بازسازی و نوسازی تمام عرصه های حیات ملی و اجتماعی و اقتصادی مردم افغانستان کمک های بزرگی را تعهد و متقبل شدند.

از آنروز تا امروز که مدت بیشتر از یک و نیم سال میشود اداره انتقالی جزیی ترین تغییرات مثبت محسوس و دست آورد در قسمت احیای مجدد نظم اجتماعی و بازسازی کشور بدست آورده نتوانسته است.

<sup>۲</sup> درین کنفرانس نماینده گان تنظیم های ذیل اشتراک داشتند: - گروه پشاور، پاکستان؛ - گروه قبرس، ایران؛ - جبهه شمال؛ - گروه روم اطرافیان شاه اسبق محمد ظاهر شاه.

افغانها میدانند و هوشدار میدهند که تداوم اشتباهات در روند مبارزه با تروریسم میتواند در آینده باعث تغییرات جغرافیایی و اوضاع سیاسی نه تنها در افغانستان، بلکه در منطقه گردیده و جهان بشری را صدمه بزرگی میرساند که در نتیجه منطقه را به خون و آتش خواهد کشانید و بعید از امکان نخواهد بود که در آنصورت قدرت های بزرگ، درگیر و یا مواجه با اوضاع و احوالی ناهنجاری خواهند گردید که جهان انسانی نظیر آنرا ندیده و دور از تصور آنها خواهد بود. زیرا تروریسم چنان ریشه های طویل و کثیر الابعاد در منطقه و جهان دوآئیده که هر لحظه میتواند از اشتباهات استفاده سو نموده تا فجایع و تراژیدی انسانی را در نقاط مختلفه جهان خلق نماید. این حقیقت تلخ را استراتژیست های کشورهای قدرتمند - که عملاً در بررسی و تحلیل اوضاع، برنامه ریزی، تصمیم گیری و تعمیم این تصامیم در کشور ما و منطقه مصروف اند - با تمام ابعاد دردناک آن درک و لمس کرده اند و برای جلوگیری از چنین یک حالت و انکشاف اوضاع است که ایالات متحده امریکا، کشورهای قدرتمند اروپائی و سازمانهای جهانی، به شمول سازمان نظامی ناتو، تلاشهای خستگی ناپذیری را به خرج میدهند و هم چنان در صدد آنند که بشکلی از اشکال معضله کشور ما را از پیچیدگی های کنونی بیرون آورند.

برای این منظور طرح های متعدد سیاسی، اقتصادی و نظامی پی در پی مورد استعمال قرار میگردد، اما باید اظهار کرد مثریت این همه تلاش ها و طرح ها خیلی اندک بوده و نتایج امید وار کننده و قناعت بخش را متأسفانه با خود ندارد و یا کمتر احساس میشود.

کدام موضوع و یا انگیزه و یا علتی وجود دارد که بآن بیشتر باید توجه صورت بگیرد؟

در قدم نخست ترکیب و کیفیت کارآیی اداره انتقالی یا واضحتر اداره ائتلافی تنظیمی "انتقالی" گروه های مسلح متخاصم در افغانستان میباشد که برای تغییر آن باید اقدام کرد. اگرچه در ترکیب این اداره چند تن محدود از تکنوکراتهای افغانستان در چوکات این اداره عجالتاً جاه داده شده اند، اما صلاحیت های ایشان نیز همچو تعداد شان محدود بوده، تنها جنبه تبلیغاتی و نمایشی دارد. این بذات خود بزرگترین مانع بیرون رفت کشور از حالت مغلق سیاسی و نظامی میباشد.

اداره و یا حاکمیت در کشورهای همچو افغانستان که ده سال فاقد حکومت مرکزی و بی نظمی سراسری بوده و به علل مختلف مورد توجه جامعه جهانی قرار گرفته است، زمانی اعتبار و مشروعیت ملی می باید که با در نظر داشت عنعنات، رسم و رواج های قبیلوی و مردمی و با اشتراک اشخاص با رسوخ ملی و روشنفکران بوجود آمده باشد در غیر آن فاقد چنین اعتبار و مشروعیت خواهد بود. اداره انتقالی کنونی نه تنها از چنین اعتبار و مشروعیت برخوردار نیست بلکه فاقد قوه اجرائیوی کارا و سازنده، باتقوی و با صلاحیت مسلکی، فاقد قوه قضائیه و مقننه، فاقد استراتژی سیاسی و پلان های انکشافی اجتماعی، اقتصادی، کلتوری و فرهنگی، فاقد قوای امنیتی و دفاعی بوده بنابراین ولو که قدرتهای بزرگ جهانی آنرا برسمیت شناخته و از آن پشتیبانی می نمایند، چنین وجوهات نه تنها به این اداره مشروعیت نمی بخشند بلکه تحقیری است که بر ملت

افغانستان روا میدارند؛ زیرا پروسه تاسیس آن از مشروعیت ملی برخوردار نبوده، خواست و اراده ملت در آن انعکاس نداشته است. همچنان مطابق به توافقات کنفرانس بُن (آلمان) الی دایر شدن لویه جرگه قانون اساسی و تصویب قانون اساسی جدید افغانستان، اداره انتقالی موظف گردیده بود که قانون اساسی سال ۱۳۴۳ (۱۹۲۴ میلادی) افغانستان را مبدا و اساس حقوقی در کشور قرار داده و فعالیت خویش و نظم اجتماعی و سیستم اداره رهبری را مطابق مواد آن عیار نماید.<sup>۳</sup> اما متأسفانه درین مدت بیشتر از یک و نیم سال، اصلاً توجه به این موضوع نگردیده و حتی اداره انتقالی فراموش نموده است که مطابق کدام قانون به موجودیت اداره ایشان "مشروعیت جهانی" داده شده است. به طور مثال:

- رئیس اداره انتقالی را حتی تکنوکراتها داخل اداره گاهی بنام رئیس جمهور، گاهی بنام رئیس دولت، زمانی بنام رهبر افغانستان یاد مینمایند که اصلاً چنین اسامی و ارگان حقوقی مربوط آن در این قانون اساسی و یا توافقات بُن آلمان موجود نیست. چنین برخورد بذات خود یا احترام نگذاشتن به اصول فیصله شده و یا حداقل حالت سردرگمی را افاده مینماید.

- اداره مرکزی مطابق این قانون اساسی بوجود نیامده و تقسیمات اداری کشور و صلاحیت های اداره ولایات مطابق این قانون اساسی تنظیم نگردیده است. برخلاف، افغانستان به اراضی تحت سلطه قوماندانان و حاکمیت های مستقل گروه های مسلح مانند سال ۱۹۹۲ تقسیم گردیده و هریک از ساحات تحت سلطه تنظیم ها، شیوه های برخورد داخلی خود مختاری گروهی خود را داشته و حتی بعضاً مناسبات خارجی مستقل با حامیان و تمویل کننده گان خارجی خویش را دارند و در عین حال هر قوماندان به صلاحیت خویش، خود و مقام خود را نامگذاری نموده است. مانند: امیر، رهبر و سر قوماندان اعلی، رهبر ملیت، رهبر قوم و... و هر قوماندان صلاحیت مال، جان و نفس اهالی تحت سلطه را کاملاً در دست دارد.

- اداره انتقالی با موجودیت تقریباً پنج هزار قوای ائتلاف مبارزه ضد تروریزم در شهر کابل، حتی در چند ده کیلومتری داخل ولایت کابل، نتوانسته ساحه نفوذ پیدا نماید.

ولسوالی پغمان اداره رهبری، قوای مسلح، سیاست و ایدیولوژی مستقل خود را دارد.

ده سبز و پاچا صاحب حاکمان خود را داشته و ساحات داخل شهر توسط تنظیم های جداگانه مانند سال ۱۹۹۲ تحت نفوذ درآورده شده است.

- به جز چند وزارت خانه محدود، دیگرها تماماً به پوست های تنظیمی تبدیل گردیده و ارگان های قضایی و پولیس شهری از میان گروه های مسلح تنظیمی نسبت ساحه تحت نفوذ تشکیل گردیده، هر کدام از دستگیر سران تنظیمی خود اطاعت نموده، عمل می نمایند.

<sup>۳</sup> البته به استثنای فصل مربوط به شاه و خانواده او.

- مسئله ملکیت مطابق قانون اساسی سال ۱۳۴۳ هجری شمسی (۱۹۲۴ میلادی) حتی در شهر کابل حل نگردیده است. بیت المال وجود ندارد (اراضی تحت سلطه قومندانان مانند ملکیت شخصی آنها میباشد).<sup>۴</sup>

بطور عمومی در شرایط فعلی اداره انتقالی حد اقل نتوانسته به مسایلی مهمی چون:

- بوجود آوردن حد اقل ثبات اجتماعی و اعتماد مردم به اداره انتقالی؛

- قطع و پایان دادن به فجایع و جنگ های فاجعه آور بین تنظیمی؛

- پایان دادن به چور و چپاول و غارت اموال مردم؛

- پایان دادن به غارت و چپاول معادن و پیداوار طبیعی افغانستان؛

- خلع سلاح عمومی و رهایی جوانان از چنگال تنظیم ها و اشخاص شرارت پیشه؛

- قطع مداخلات خارجی و و تعمیم سیاست خارجی مناسب مطابق به اوضاع فعلی افغانستان؛

- طرح یک سیاست واحد ملی در عرصه انکشاف اجتماعی و اقتصادی؛ و

- تهداب گذاری و ایجاد انسیتیوت های بنیادی حاکمیت ملی؛ جواب قناعت بخش ارایه دهد.

بنأ با تمام فصاحت میتوان گفت که حاکمیت یا اداره انتقالی نه تنها وظایف خود را مطابق توافقات بُن و وعده های عوامفربانه که از طریق مکروفون های تالار لویه جرگه به مردم ارائه گردید، انجام داده نمیتوانند، بلکه تأسف بارتر آنکه، این اداره باعث بدنامی یکتعداد تکنوکراتها نیز گردیده و می گردد که شب و روز در تلاش خدمت و جانفشانی بخاطر رهایی کشور از حالت فلاکت بار فعلی و سمت دادن آن به سوی تمدن بشری میباشدند. ناگفته نباید گذاشت که هستند تکنوکراتهایی که بدون اینکه وضع فعلی کشور را مطالعه کرده، بعد اقدام به بعضی مسایل حیاتی کنند، دست و پاچه شده، آینده را بادست و عمل خود تاریک میسازند. بطور مثال ریفورم پولی مطابق به دوکتورین محترم انورالحق احدی و طُرُق عملی کردن آن هیچ کدام اساس اقتصادی نداشته، فقط و فقط یک عمل یا ژست سیاسی بود و اما عواقب این ژست سیاسی بسیار وخیم به نظر می رسد و تاثیرات بسا منفی چند جانبه اقتصادی، اجتماعی و سیاسی را با خود دارد.<sup>۵</sup> ببینید بدون اینکه سیستم بانکی حد اقل بوجود آورده شود و یا چند شعبه بانک مرکزی در ولایات بوجود بیاید، توسط

<sup>۴</sup> در ولایات و قریه جات افغانستان، تماماً ملکیتهای شخصی، دولتی و بیت المال حتی حق نفس انسانی افراد، ملکیت قومندانان میباشد.

<sup>۵</sup> مقصد من در اینجا از مقاله با ارزش علمی داکتر صاحب احدی در شماره ۱۳۲ هفته نامه امید سال ۱۳۷۳ تحت عنوان " چاپ پول یک راه ضبط دارایی شخصی از طرف حکومت میباشد.



اشخاص مجهول‌الهویت (صرافهای) تنظیمی کاغذهای رنگه قومندانان به پول نو تبدیل شد و ارزش این پول نو نسبت به دالر امریکایی با میتودهای کهنه و کمر شکن اقتصادی محافظه می‌گردد. سوال پیدا میشود تا چه وقت میتواند بانک مرکزی با عرضه نمودن دالر آزاد، توازن پول نو را کنترل کند در حالیکه تولید و عایدات دولتی اصلاً وجود ندارد؟

آیا بهتر نمی بود که آقای انور الحق احدی با در نظر داشت موقف و مسئولیت فعلی خویش، مقاله واقعاً ارزشمند خود را منطبق با شرایط و وضعیت فعلی اقتصادی کشور تکمیل و بعد به چنین عمل اقدام می نمود.<sup>۶</sup>

آیا بانک مرکزی افغانستان توان بازیهای اسعاری را دارد؟

فردا فرض کنیم اینها توانستند بشکلی سلاحها را از دست بعضی قوماندانان جمع کردند، در آنوقت این صرافها به کیها مبدل میشوند و با قدرت پولهای بدست داشته چه چیزها را بالای "حاکمیت" آینده دیکته خواهد کرد؟

امروز وزیر شهر سازی و مسکن از مشکلات باز سازی و ساخت خانهها از مشکلات گروپهای مافیائی حرف میزند، کیها اند این مافیای دولتی، از کجا این توان را پیدا کردند؟ و به همین ترتیب...

متأسفانه در کشور ما نسبت سهل انگاری دولت‌های حاکم در سالهای متمادی بجای رشد نیروهای مولده، کشف و استخراج منابع طبیعی و تاسیس فابریکهها و موسسات تولیدی، دولت‌های وقت بیشتر از طریق مالیات غیر مستقیم و تعرفه‌های گمرکی توانسته بودند که به اقتصاد مملکت سر و سامان بدهند در حالیکه مالیه غیر مستقیم ثروت نمی‌آفریند بلکه پول را طور ماهرانه از جیب مستهلک به جیب دولت می‌ریزند ولی در شرایط فعلی همین منبع درآمد نیز به حساب واردات دولت واریز نمی‌گردد، زیرا سیستم مرکزی مالی وجود ندارد و ولایات در کنترل دولت نمی‌باشد حتی ولایت کابل، در این قسمت اداره انتقالی باید متوجه باشد و یا شخص وزیر مالیه بدون کادرهای مجرب حسابی و مالیاتی در محلات و ایجاد یک نظم پذیرفته شده مالی و یا احیای نظم مالی گذشته قبل از سال ۱۹۹۲ درین ساحه گامهای اساسی برداشته و یک نظم متمرکز حسابی را دوباره باید احیا کرد. نه اینکه مانند فلم‌های کوبایی، با عساکر آمریکایی و تهدید بالای قوماندانان رفت که پولهای غارت شده گمرکات را بیار که تقسیم کنیم و اگر نه... و بعداً با صراحت لهجه اعلان میکنند که ما در حدود یک میلیارد و چند صد میلیون پول گمرکات را جمع نمودیم. ظرفیت‌های گمرکی افغانستان باید پیدا و مطالعه شوند، از استادان فاکولته اقتصاد و از اعضای شورای مشورتی اقتصادی رژیم جمهوری سابق - رئیس جمهور دوکتور نجیب‌الله - که فعلاً در افغانستان هستند، طلب کمک شود.

قدرت‌های بزرگ باید توجه نمایند که سلاحها امروز با هم در مخفی‌گاه انتقال و برده نشود و از بروز جنگ‌های کلاسیک<sup>۶</sup> پارتیزانی جلوگیری نمایند.

بنابراین تکنوکراتهای محترم باید قبول کنند که مشکلات و ابعاد اعمار، احیا و بازسازی کشور ما آنقدر پیچیده است که تصور شده هم نمیتواند و اینها باید بپذیرند که بدون جلب و جذب کادرهای مجرب رژیم جمهوری افغانستان (اعضای شریف حزب وطن) که سالها داخل وطن بوده و جای فرار نکرده اند و بخوبی با روان مردم آشنا بوده و از عهده وظایف مهم و حیاتی برآمده میتوانند و از کادرها و متخصصین آگاه که در خارج از وطن زندگی میکنند، شریفانه و محترمانه به وظایف دعوت شده و بدون تبعیض و تعصب از دانش و تجربه آنها به نفع وطن و بازسازی کشور استفاده به عمل آید، بدون چنین اشخاص اعمار جامعه غیر ممکن بوده و میباشد.

اشخاص مجرب و کارفهم دولتی سابق رژیم دوکتور نجیب الله باید از شرایط فعلی فقر، گرسنگی و توهین رهایی یابند، چنانچه بسیاری مامورین دولت و متخصصین در وزارت خانه ها که وزیر صاحبان تکنوکرات در راس آن قرار دارند، از بیکاری غیر مستقیم شکایت داشته و یا اصلاً درین مدت بوجود آمدن اداره انتقالی اصلاً معاش ماهوار دریافت ننموده اند، در حالیکه اداره انتقالی یک میلیارد و هشت صد میلیون دالر از کمک های وعده داده شده قدرتهای بزرگ در کنفرانس توکیو، بدست آورده است، کجا شد این پولها؟

در کدام عرصه ها مصرف گردیده است؟

حیرت انگیز آنست که اداره انتقالی امروز از فعالیت موسسات خیریه (ان-جی-او)<sup>۷</sup> در افغانستان شکایت دارد و قسمی و آنمود میدارند که تعداد زیاد کمک ها از طرف کشورها و سازمان های بین المللی به افغانستان، از طریق ان-جی-اوها به مردم افغانستان میرسد نه از طریق اداره انتقالی!

برای هر فرد افغانستان امروز قابل درک است که فعالیت های این موسسات در کشوری که فاقد امنیت، اداره، نظم و نسق و قوانین میباشد و همین موسسات هستند که نبض زنده گی را در قریه جات دور دست، شهرها و ولایات کشور به شمول کابل حد اقل نگهداری نموده اند.

مسایل تعلیم و تربیه، رادیو، اخبار و تلویزیون، پارچه های تبلیغی به خاطر آگاهی مردم، کتاب، کاغذ، قلم به اطفال مکاتب، در ساحه صحت عامه، کمک به مهاجرین که از ایران و پاکستان برگشته اند، در قسمت زراعت و مالداری و ماین پاکی اراضی زراعتی، تعمیر و اعمار مجدد منازل و آبادات تاریخی، تهیه نمودن آب آشامیدنی و لباس و غیره و غیره مصروف فعالیت اند. در واقعیت ملت با سپاس افغان همیشه ممنون زحمات ایشان خواهد بود. ببینید کاری را که این موسسات میکنند اداره مؤقت حتی فکر آنها هم ندارد. امروز این موسسات اعلان میدارند که اضافه تر از ۳ میلیون طفل را واکسین (پولیو) نموده اند. امروز همین ان-جی-اوها میگویند که صد ها مکتب بوجود آورده اند.

داخلی مصروف کار و فعالیت اند. فراموش باید نگردد که فعالیت NGO خارجی و ۹۷۰ NGO در افغانستان به شکل رسمی ۷۲۵۰ انجیبو ها زمینه های سرمایه گذاری داخلی و خارجی را اکثر آنها میدارند.

آیا اداره انتقالی گفته می‌تواند که به ۳ مریض کمک کرده و یا ۳ نفر مامور دولت به غیر از اعضای تنظیم‌ها را معاش داده و یا صد چوکی برای کدام مکتب خریداری نموده است؟

واضح است که نی؟

امروز در افغانستان بیشتر از ۹۸ فیصد نفوس در حالت فاجعه آور اقتصادی بسر می‌برند و اصلاً درآمد ابتدائی مطلق ندارند.

۷۵ فیصد ریش سفیدان و اطفال به امراض گوناگون مخصوصاً توبرکلوز و سو تغذی دچار اند.

۸۰ فیصد خانمها و به خصوص خانهای بیوه با اطفال شان در گرسنگی مطلق قرار دارند.

۲۵ فیصد نو تولد شده گان الی پنج سالگی می‌میرند و یا معیوب نشو و نما میکنند.

۵۰ فیصد جوانان به تکالیف روحی و عصبی دچار اند.

۹۰ فیصد پسران و دختران نوجوان بی سواد مطلق اند.

تعداد با سوادان پیر بیشتر از جوانان است. معیوبین و اشخاصی که ضرورت عاجل به کمک های صحی دارند، اصلاً به باد فنا گذاشته شده اند.

به صد ها هزار طفل خورد سال سرپرستی فامیل ها را بدوش دارند، از گدایی گری گرفته به هر عملی که بتواند ذریعه آن به فامیل های خویش لقمه نانی پیدا کنند، دست می‌زنند.

استعمال مواد مخدره یک موضوع خیلی عادی بین جوانان میباشد.

تعداد معتادین معلوم نیست، در یک کشوری که بصورت علنی صد ها لابر اتوار تولید هیروئین موجود باشد، میتوان آینده جوانان را بسیار بخوبی حدس زد! ببینید:

- وزیر داخله کشور از دست داشتن و دخیل بودن قوماندانان در تولید و قاچاق مواد مخدره صحبت میکند و خلع سلاح سازی ایشان را در خواست میدارد.

- نماینده سرمنشی سازمان جمیله ملل متحد از وخیم شدن اوضاع افغانستان در شورای امنیت سازمان جمیله ملل متحد اظهار نگرانی میکند و خلع سلاح گروهها و تنظیم های مسلح را درخواست میدارد.

- نمایندگان پارلمان اروپا بعد از دیدار شان از مناطق مختلف افغانستان از بی ثباتی و عدم امنیت در افغانستان و پایمال شدن حقوق انسانی اتباع افغانستان نگرانی خود را اعلان داشتند.

- سازمان عفو بین الملل گزارش همه جانبه از وضع در افغانستان ترتیب دادند که نهایت هوشدار دهنده و تاثرآور است.

- سازمان های خیریه (ان-جی -او ها) در افغانستان با درخواست جداگانه از قدرت های بزرگ جهان خواهان کمک در قسمت امنیت و خلع سلاح گروه های بی بند و بار مسلح شده اند که در ولایات ، قریه جات و راههای ترانسپورتی در فعالیت های ایشان - رساندن کمک های بشری به اتباع افغانستان - اخلال وارد نموده و ممانعت ایجاد مینمایند.

- انستیتیوت بین المللی مطالعات استراتژیک (بریتانیا) در گزارش سالانه خود گفته است که سازمان ملل متحد گسترش فعالیت نیروهای کمک به امنیت بین المللی ایساف به خارج از کابل را برای ایجاد امنیت در افغانستان ضروری می داند. به اساس این گزارش، فضای سیاسی در افغانستان به نوعی از رکود رسیده است.

- سازمان بین المللی بحران در تخطی ها و زیر سوال کشیدن فعالیت کمیسیون طرح قانون اساسی جدید<sup>۸</sup> در افغانستان اظهار نگرانی میکند.

حیرت انگیز آنست که با این همه، قدرتهای بزرگ که امروز حضور نظامی و سیاسی در افغانستان و منطقه دارد به این موضوعات کمتر اهمیت میدهند.

فراموش نباید کرد که آنچه امروز در افغانستان اتفاق می افتد و یا میگذرد و بالخصوص مدل نظام آینده و راه رشد سیستم سیاسی، اقتصادی و اجتماعی آینده آن، نه تنها سرنوشت مردم افغانستان را رقم خواهد زد، بلکه به همه جریانات و مناسبات سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و نظامی کشور های منطقه اعم از پاکستان، آسیائی میانه و ایران تاثیر جدی بوجود خواهد آورد.

من به این عقیده هستم که قضیه افغانستان یک پدیده کاملاً جدید در عرصه منازعات بین المللی امروزی میباشد و سرنوشت آینده افغانستان مستقیماً به آینده و سرنوشت جهان بشری و تمدن انسانی ربط دارد (یک لحظه باید مکث کرد، اگر شرارت پیشگان و یا گویا افراطیون به شکلی از اشکال قدرت سیاسی را در افغانستان بطور مطلق بدست آورند در آنصورت با جهان چه خواهد شد؟ در اینجا اشخاص، نامهای ایشان و تنظیم های شان شرط عمده نیست، امروز به قیافه های حق بجانب ایشان و مبارزه ایشان گویا " ضد تروریسم"، " ضد اسامه و طالبان" بازی نباید خورد اینها تماماً یکجا پیش از طالبان جیره خوران اسامه بن لادن بودند و شاگردان نصیر الله "بابر" میباشد و در عین حال پلان های پاکستان و ایران و با اخص تنظیم جهانی

۸ باین موضوع باید جدی برخورد صورت بگیرد، زیرا قانون اساسی عالیترین وثیقه حقوقی است که رژیم سیاسی کشور را معرفی و ارگان های عامه و صلاحیت های هر یک را تشخیص میدارد و در عین حال قانون اساسی حقوق و امتیازات اتباع کشور را توضیح می نماید. با این وثیقه ملی طرح و تصویب آن عجله باید صورت نگیرد الی امنیت سراسری و خلع سلاح عمومی گروه های مسلح در افغانستان

القاعده کثیر الابعاد میباشد). فلهدذا حل قضیه نیز باید روی یک فورمول جدید بین المللی بررسی و طرح ریزی گردد.

جهانیان امروز شاهد تغییرات گلی در مناسبات بین المللی و روابط بین الملل هستند. برخورد های همگانی و جدید کشور های قدرتمند جهان روی موضوعات و پرابلم های جهانی- تروریسم، تولید مواد مخدره، مناقشات منطقوی، افراط گرایی روز به روز از رونق های جدیدی برخوردار میگردد. دیگر نباید از طرحها و پلان های یکتعداد اشخاص و استراتیژست های استفاده صورت گیرد که هنوز هم با منطق و سیکالوژی جنگ سرد آماده میگرددند. زیرا چنین طرح ها نخست خواست زمان نیست، دوم اینکه عواقب بسیار دردناکی در قبال خواهد داشت.

شاعر و فیلسوف شرق گفته بود:

بنی آدم اعضای یکدیگر اند  
که در آفرینش ز یک جوهر اند  
چو عضوی بدرد آورد روزگار  
دیگر عضوها را نماند قرار

به واقعیت امر امروز باید این مصراع اساس و تهداب دوکتورین روابط بین المللی فارماسیون اجتماعی- اقتصادی و سیاسی جدید را که ما در آستانه گذار به آن هستیم با خود داشته باشد.

شاعر ادامه میدهد:

تو کز منت دیگران بی غمی  
نشاید که نامت نهند آدمی

زنده گانی بشری بسوی همگانی شدن میروود. درد های جوامع انسانی مشترک و اجتماعات انسانی با هم نزدیکتر شده میروند. انقلاب علمی و تکنالوژیکی؛ متخصصین، علما و متفکرین را دور هم آورده، چنانچه یکی بدون کمک و همکاری دیگر نمیتوانند به خواست زمان و شرایط جواب بدهند. کشفیات و تحقیقات علمی در عرصه های مختلف شکل کلکتیفی رابخود گرفته است. اقتصاد جهانی چنان با هم نزدیک و خلط شده که خارج از تصور است.

در واقعیت امر با پیش قدمی انقلاب اطلاعاتی، معلوماتی و ارتباطی و با بمیان آمدن وسایل جدید اطلاعات جمعی امروزی، میتوان با صراحت تمام گفت که مناسبات تولیدی و مناسبات اجتماعی نه تنها در کشور های عقب مانده، حتی در ممالک پیشرفته متمدن به صدها سال از نیروهای مولده عقب مانده است و این بذات

خود بزرگترین عامل بدبختی بشری است. اگر متوجه شویم که علم و تجربه انسانی امروز از چه بحث مینماید و برخلاف بعضی اشخاص باصلاحیت در کشور های بی نهایت پیشرفته با کدام سیکالوژی اند ، مثلاً میگویند: "ما جهان را باید رهبری کنیم" یا "نظم آور در جهان باید ما باشیم" و امثال اینها.

در واقعیت که جهان بسوی همگانی شدن می رود. ذریعه شبکه انترنت جوانان قاره ها و کشور های مختلف با هم روابط پیدا میکنند. جوانان با فرسنگ ها فاصله دور از هم دیگر بدون در نظر داشت رنگ، پوست، عقاید مذهبی و عنعنوی بیکدیگر نامه ها و تصاویر ارسال میدارند ، و بدون کمک معلمین جغرافیه و تاریخ از حال یکدیگر و از کلتور و فرهنگ همدیگر با خبر می شوند.

آیا کسی حدس زده میتواند که ده سال بعد و یا بیست سال بعد این جوانان از لیبران سیاسی و دولتی خویش چه چیز ها تقاضا میداشته باشند؟

بناً دعوی رهبری اجتماع انسانی توسط یک نیرو یا اداره و یا کشور دور از واقعیت امروزی است.

تاریخ سیاسی رشد و تکامل جوامع انسانی از ابتدا تا به حال ثابت ساخته است که تسخیر و رهبری جامعه انسانی توسط یک نیرو یا کشور غیر ممکن است.

بینیم اسکندر مقدونی، ناپلیون، چنگیز، تیمور لنگ، بلشویکها، هتلرو... اینها و ده ها شاهان و جهانگشایان قبل دیگر همه با قوت های نظامی و اقتصادی و مستعمراتی که داشتند، میخواستند و آروز داشتند که بر جهان حکومت کنند، اما نتوانستند، رهبری ایشان حتی در مستعمرات و اراضی تحت حکمفرمایی ایشان مؤقتی بود.

رهبران دینی و مذهبی که هر کدام در عصر خود با آنکه از سجایای عالی انسانی ، علم و دانش وقت بهره کافی داشته اند ، نتوانستند که تماماً بشریت را به راه و طریقت خود بکشانند.

بناً چنین نظریات امکان دارد پیش از وقت باشد ، اما امروز شرط آنست که چطور ما میتوانیم در مقابل مصایب جامعه انسانی مشترکاً ایستاده گی کنیم !

ما چطور میتوانیم از امکانات یکدیگر استفاده کنیم و بالاخره ما چطور میتوانیم امراض امروزی جامعه بشری را تداوی نموده و جهان و نسل آینده را از شر آنها نجات دهیم.

روی این فورمول ما از جهان مترقی و قدرتمند و مدافعین حقوق بشر درخواست می نماییم که امروز به کشور ما و ملت ما کمک نمایند.

کمک‌های طویل‌مدت مالی نمایند، کشور ما ظرفیت‌های پس‌پرداخت کمک‌های مالی را دارد. کشور ما منابع سرشار زیرزمینی و ثروت‌های دست‌ناخورده دارد که در صورت استخراج و بهره‌برداری سالم، ما میتوانیم منافع سرمایه‌گذاری و مالی قدرتهای بزرگ را تکاپو نماییم.

کشور ما درآمد‌های خیلی بزرگ ترانزیتی دارد که توسط گروه‌های بی‌بند و بار مسلح چور و چپاول میشود و نمونه خوب آن جمع‌آوری درآمد‌های گمرکی تحت فشار ایالات متحده آمریکا و توسط وزیر مالیه افغانستان از نزد، یک تعداد محدودی قوماندانان میباشد (یک میلیارد و چار صد هزار) و اگر سیستم مالی و گمرکی نظم داده شود، و اشخاص مسلکی و حسابدارها، درآمد‌ها را نه شفافی، بلکه روی کاغذ و اسناد مالی بیاورند، ما به یقین گفته‌میتوانیم که ما ظرفیت‌های مالی خوبی در دست داریم.

افغانها قسماً که محترم آذرخش حافظی در مقاله‌شان مینویسد: "بر طبق سروی ابتدایی برخی از اقتصاد دانان افغان در یونیورسیتی گوتینگن آلمان نقدینه و جایداد افغانان در کشور‌های غربی، اروپائی شرقی و سایر کشور‌ها به بیش از صد میلیارد دالر بالغ میگردد<sup>۹</sup>. اسعار دولت افغانستان در بانک‌های خارج از کشور درج بیلتون‌های معتبر مالی جهانی میباشد.

بدین‌طور ما در شرایط فعلی به کمک و یاری قدرتهای بزرگ ضرورت داریم.

کشورهای قدرتمند به خاطر امنیت و خلع سلاح جنگ‌سالاران در افغانستان و به منظور بوجود آوردن یک اقتصاد سالم، سرمایه‌های افسانوی تنظیمی و سران‌گروه‌های مسلح را که در بانک‌های خارجی نگهداری میشود به حساب دولت افغانستان انتقال بدهند و از آن استفاده سالم بخاطر بهبود وضع و مصارف گزاف پاکسازی افغانستان از وجود شرارت پیشه‌گان نمایند.

کشورهای بزرگ و قدرتمند باید وضع سیاسی و اجتماعی مردمان کشور‌های منطقه را خوب ارزیابی نمایند و مفکوره‌های تجزیه افغانستان را از سر خود دور نمایند، زیرا تجزیه افغانستان جنجال‌های خطرناک منطوقی را با خود دارد و هم‌چنان رها کردن کشور ما به نماینده‌گان تروریزم بین‌المللی، فاجعه عظیم بشری و تمدن انسانی را در عقب خود دارد.

نظریات پراکنده در قسمت اصلاح کردن و زیراطاعت کشیدن (تحت اوآمرآوردن) نیروهای شرارت پیشه، دور از امکان است، خصوصاً منافقین کاذب را در کشور ما. چرا که در سالهای متمادی جنگ سرد و بالخصوص زمان تعرض اتحاد شوروی در خاک ما اینها با دستگاه‌ها و آژانس‌های استخباراتی بسیار با قدرت جهان و با کارمندان آن‌ها و میتود‌های کاری ایشان آشنایی کامل داشته و این ارتباطات شان باعث آن گردید که اینها آزادانه در چوکات چند دستگاه‌های استخباراتی اجنبی در عین زمان وظیفه اجرا بدارند. بطور مثال: مدتی

آذرخش حافظی "فرصت را نباید از دست داد!" شماره ۵۴ ندای صلح، سرطان ۱۳۸۱<sup>۹</sup>

اینها با "سی-آی-ای" اینتلجنتس ایجنسی، آی-اس-آی، استخبارات عربستان سعودی و ده ها دستگاه استخباراتی ایران در ارتباط بودند و با جزیی ترین حرکت اکثریت ایشان از داخل استخبارات روسیه، چین و حتی فرانسه سربالا کردند.

اینها امروز قدرت مرکزی رهبری خود را دارند. اینها ملبس با ایدیولوژی خود میباشد از امکانات بزرگ مالی و نظامی برخوردار اند! در حصص مختلف جهان هسته های خود را دارند، اینها به هیچ قاعده و عمل انسانی و انسانیت پابند نیستند. اینها امروز دعوی حاکمیت یا خلافت جهانی را دارند، به الفاظ اینها، لباس اینها، قیافه های اینها، گفتار اینها و کردار اینها باور کردن خطاست و گناه بزرگ در مقابل بشریت است. بشریت باید از شر اینها رهایی یابد.

موضوع صلح و ثبات در افغانستان و تاثیرات آن در روند مبارزه جهانی ضد تروریسم را کشورهای قدرتمند باید بشکل جدی مورد ارزیابی دقیق قرار دهند و چون قدرتهای بزرگ مانند سایر ممالک از تروریسم و صدور تروریسم، دهشت افگنی، مواد مخدره و افراط گرایی آسیب و ضرر جبران ناپذیری دیده و می بینند، آنها باید گرد همآیی و یا کنفرانس بین المللی موثر (جی-هشت-8 G) با شمول کشورهای بزرگ جهان مانند جمهوریت مردم چین و هندوستان را برای حل قضیه و بحران فعلی افغانستان دایر نمایند.

درین کنفرانس بین المللی (گرد همآیی) مسایل ذیل میتواند مورد بررسی قرار بگیرد:

۱- چون موضوع داغ بین المللی امروز در سطح جهان مبارزه جهانی ضد تروریسم و شرارت پیشگی است و قدرتهای بزرگ جهان مانند کشورهای (جی-هشت) و کشورهای چین و هندوستان همه بشکل سیاسی داخل ائتلاف مبارزه جهانی ضد تروریسم میباشد، پس لازم می افتد که درین کنفرانس (گرد همآیی) یک تعریف عمومی و مشخصی برای کتگوری های تروریسم، تروریست و اعمال تروریستی به توافق همه به تصویب برسانند.<sup>۱</sup> تا باشد در مبارزه علیه تروریسم در قدم نخست بین قدرتهای بزرگ شک و تردیدی و یا غلط فهمی وجود نداشته باشد و در عین حال بردستگاه ها و کشورهاییکه پشتیبان، حامی و مرکز تروریسم تبدیل گردیده اند و یا هستند اجازه داده نشود که آنها هم اعلان بدارند که ضد تروریسم مبارزه می نمایند. بطور مثال: پاکستان و یا ایران.

۲- پیمان شناسائی افغانستان مانند کشور غیر نظامی، بیطرف دایمی و مصئون.

<sup>۱</sup> چیزی که در مدت نیم قرن در چوکات سازمان ملل متحد بنا بر حساسیت های جنگ سرد کشورهای بزرگ نتوانستند فورمل بندی و تعریف مورد قبول همه نمایند.



۳- تصمیم در باره تعیین سرحدات بین افغانستان و پاکستان یعنی نقطه گذاری آن حصصی که در خط سرحدی مشهور به دیورند علامه گذاری نگردیده است.

کشور افغانستان و دولتمردان آن شروع از سال ۱۸۹۲ تا ۱۹۹۲ همیشه از حق خود ارادیت مردمان آنسوی (امروزی طرف پاکستان) خط دیورند پشتیبانی و دفاع نموده اند و چون امروز اقوام و مردمان آنسوی سرحد خویشتن ها را جز اتباع پاکستان و اراضی مسکون شان را اراضی پاکستان می دانند فلذا درین کنفرانس تصمیم اتخاذ گردد که کشور بریتانیای کبیر چون درین قسمت از تجارب تاریخی " سهم گیری در تقسیمات سرحدی افغانستان " برخوردار بوده، این بار هم این موضوع را برای همیشه حل نمایند". بدین ترتیب توافقات معاهده شناسایی و احترام به سرحدات افغانستان قبل از ۲۸ اپریل سال ۱۹۹۲ به امضا برسد.

۴- تصمیم قاطع و وادار کردن کشور های خارجی و عوامل آنها بر قطع تلاش های بیهوده شان جهت زیر نفوذ کشیدن افغانستان از طریق نصب حکومت هوادار شان در کابل و کسب گویا برتری استراتژیکی و درین قسمت مجبور ساختن پاکستان، ایران، عربستان سعودی و روسیه فیدراتیف مبنی بر ختم حمایت ایشان از گروه های مسلح افراطی مذهبی تحت نفوذ ایشان و اجتناب ورزیدن از ساختن گروه های دیگر، مثل آنها.

۵- توافقات و پیمان در قسمت مبارزه با تروریزم مواد مخدره و از بین بردن بدون چون و چرایی کشتزار های خاشخا، چرس و لابراتوار های تولید مواد مخدره خصوصاً هیروئین در افغانستان به امضا برسانند و اعلان تحریم کشورهای که به صادرات ریجنت های کیمیاوی و تکنالوژی برای تولید مواد مخدره به افغانستان می پردازند. این موضوع باید بطور جدی مورد ارزیابی قرار گرفته شود. زیرا امروز در افغانستان و کشورهای اطراف آن خطرناکترین مافیای مواد مخدره فعالیت داشته و روز بروز تشکیلات سیاسی خصوصاً درکشور های اطراف افغانستان بوجود میآورند و مافیای روسیه که یکی از با نفوذ ترین نیرو در منطقه خصوصاً در آسیائی میانه میباشد در قسمت حاکمیت آینده افغانستان حتی امروز با وجود داشتن ارتباط مستقیم با گروه های مسلح شورای نظار، جمعیت اسلامی و جنبش ملی اسلامی و حزب اسلامی حکمتیار در بسیج نمودن اشخاص مجهول الهویت و بعضاً کارمندان دستگاه جاسوسی ایشان در دولت جمهوری سابق افغانستان گویا بنام " نیروهای چپ دیموکراتیک " که اصلاً چنین نیرو را این اشخاص نمایندگی نمیتوانند کنند، به یک سلسله اقدامات دست می زنند؟

۶- کنفرانس باید تصمیم بگیرد که برای کنترل اوضاع جاری در افغانستان و تاثیرات آن بالای کشور های همسایه افغانستان و منطقه و بخاطر مبارزه قاطعانه علیه انواع گوناگون تروریزم در منطقه ایالات متحده امریکا از یکه تازی کنار آمده و در چوکات پیمان نظامی ناتو د رهماهنگی با دیگر کشور های عضو پیمان تحت رهبری سازمان ناتو مبارزات نظامی را در افغانستان به پیش گیرد.

'' زیرا از تاریخ ۲۸ اپریل سال ۱۹۹۲ تا امروز دولت و حاکمیت مشروع و قانونی در افغانستان وجود ندارد.

به یک موضوع که در قسمت آن امروز تماماً جهانیان پی برده اند، آنست که هیچ قدرتی به تنهایی نمیتواند علیه تروریسم مبارزه نماید. همکاری جهانی و هماهنگی بین المللی یگانه راه پیروزی میباشد.

و پیمان نظامی ناتو یگانه نیروی میباشد که میتواند با این پدیده های مغایر تمدن بشری- تروریسم، تروریسم هیروئین، خلع سلاح و محو ترورستان، افراط گرایی و شرارت اندازی در منطقه و افغانستان مبارزه نماید و سازمان ناتو از همکاری های همه جانبه کشورهای بزرگ منطقه مانند روسیه فدراتیف، جمهوری مردم چین و هندوستان برخوردار میباشد و در عرصه فقط توافق به همکاری ایالات متحده آمریکا شرط اساسی میباشد.

من مدتهای طولانی است که در این قسمت با صراحت تحریر داشته ام و خصوصاً در سال ۱۹۹۹ بعد از انتخاب جلالتمآب جورج رابرتسن به حیث جنرال سکرتر پیمان نظامی ناتو ذریعه مکتوب جداگانه وضع افغانستان و منطقه را تحلیل نموده، نسبت عواقب وخیم اوضاع از ایشان درخواست نمودم که در زمینه عطف توجه جدی پیمان را معطوف بدارند و حل پرابلم های افغانستان بدون دست بکار شدن قاطعانه پیمان نظامی ناتو غیر ممکن است.

۷- اعلان تحریم به کشورهاییکه در امورداخلی افغانستان خارج از چوکات تصامیم این کنفرانس ادامه میدهند.

من یقین کامل دارم که دستگاه های فتنه پیشه و افراطی با گرفتن قیافه های حق بجانب یکجا با تروریسم جهانی رو به زوال است.

افغانها و خصوصاً اعضای پاک حزب وطن چه در داخل و خارج از افغانستان در صورتیکه مدافعان چون ائتلاف نظامی مبارزه ضد تروریسم و سازمان نظامی ناتو را در عقب خود داشته باشند، در کمترین مدت دور هم جمع شده و بدون جنجال و مداخلات خارجی ها به وضع بغرنج فعلی افغانستان خاتمه می بخشند و این قدرت و استعداد واقعاً در ملت مقاوم افغان نهفته است. با بهم آمدن افغانها خصوصاً اشخاص با رسوخ ملی، روشنفکران و تکنوکراتها حاکمیت واقعاً مردمی بوجود میآید و این یگانه کلید واقعی حل بحران و ثبات در افغانستان و منطقه میباشد و چنین حاکمیت میتواند که به

ناهنجاری های اجتماعی غلبه نموده و افغانستان را در ردیف دیگر ملل مستقل و متمدن باز گرداند.

و در آنصورت کشورهای قدرتمند و بشریت مترقی خواهند فهمید که مرگ تروریسم و دهشت افگنی و افراط گرایی واقعاً از افغانستان شروع خواهد شد و ثمره صلح در قلب آسیا و شاهراه آسیا و اروپا (راه ابریشم) چقدر بزرگ خواهد بود.

۲ جولای ۲۰۰۳ / نیدرلند

## اداره عبوری

### درنگی بر ماهیت و عملکرد آن



درین روزها ما درآستانه تراژیدی بزرگ جهانی و فاجعه انسانی قرار داده شده ایم که قسماً به همه آشکار و عیان است، این تراژیدی ابعاد خیلی‌ها وسیع داشته، بنأ هیچ انسانی نمیتواند قیاس کند که شرایط داغ جنگی فعلی چه وقت با کدام نتیجه و چه عواقب و ارمغان به جامعه انسانی، خاتمه میآید. اگر چه این حالت

پیچیده و بُغرنج جنگی بنام مبارزه علیه تروریسم و شبکه‌های تروریستی در افغانستان آغاز گردیده، اما تاثرآور آنست که:

الف- اکثر نورم‌ها، مقررات، توافق‌نامه‌ها، کنوانسیون‌های شناخته شده و قبول شده بین‌المللی از طرف دول شامل ائتلاف بین‌المللی جهت مبارزه علیه تروریسم، به کنار گذاشته شده و توجه ای به آن مبذول نمیشود. دول شامل ائتلاف، با تعهدات شفاهی دو جانبه (دیدار و یا صحبت‌های تلفونی) اکتفا نموده اند. این یک پدیده جدیدی در سیستم حقوق بین‌الدول و روابط بین‌المللی رهبران سیاسی می باشد. ازینرو عاقبت چنین ائتلاف را به مشکل میشود حدس زد؟ که تا چه مدت، چنین تعهدات پایدار و خدشه ناپذیر خواهد ماند؟

ب- معلوم است که تا اکنون کشور های شامل ائتلاف بین‌المللی برای مبارزه علیه تروریسم در افغانستان، هیچ تصمیمی در باره حامیان شبکه‌های مذکور در سایر کشور های منطقه و جهان اتخاذ نکرده؛ بنابراین شبکه‌های تروریستی را در انزوای بین‌المللی قرار نداده اند. یعنی هم اکنون حامیان معلوم الحال و نیرومند باند های ترورستی در منطقه و جهان کماکان به کمک های نظامی، مالی، استخباراتی و لوژستیک‌کی شان به این باند ها بطور نه چندان مخفی ادامه میدهند، ولی از جانب کشورهای شامل ائتلاف جهانی علیه تروریسم، در مقابل آنها نه تنها هیچ اقدامی صورت نگرفته بلکه درین زمینه مورد اتهام کدام تخطی و در نتیجه مورد تحریم بین‌المللی قرار نگرفته اند.

آنچه دیده می‌شود دول شامل ائتلاف علیه تروریسم بجز مسدود کردن بعضی حسابات بانکی سازمان‌ها و اشخاص مربوط به یکی از شبکه‌های تروریستی در افغانستان و تعقیب و نظارت و به زندان انداختن بعضی اشخاص مورد اتهام همکاری با این شبکه، کار و فعالیت دیگری انجام نداده‌اند. چنین برخورد در امر مبارزه علیه تروریسم و شبکه‌های رنگارنگ آن در افغانستان، عمل سنجیده و سازگار نبوده، کشور های منطقه و جهان امروزی را به مشکلات کشیده، عاقبت خیلی ناگوار را در بر خواهد داشت.

ج- قسماً معلوم است که دول شامل ائتلاف فاقد استراتژی واحد در امر مبارزه علیه تروریسم‌اند. آنها در حال مواجهه با چنین جنگ بزرگ صرف بخاطر دفع الوقت، تصامیم‌آنی و تاکتیکی جنگی اتخاذ نموده و عملی مینمایند که این شیوه برخورد اثرات مؤقت داشته، متضمن ثبات دوامدار وضعیت نمی‌گردند. بنابراین عاقبت چنین برخورد که به چه نتیجه خواهد رسید، به مشکل حدس زده میشود.

د- جای بسا تعجب است که اکثری دستگاه‌ها و وسایل اطلاعات جمعی تبلیغاتی کشور های شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم، هنوز هم در اختیار اداره کننده گان، راپور دهنده گان، قلمبدستان و ممثلین وابسته به شبکه‌های تروریستی و حامیان شان، قرار داده شده است. چنین برخورد تاثیرات بسا سنگین و منفی روانی را بر ذهنیت عامه کشور ما و سایر کشور های جهان بجا گذاشته، درین زمینه باعث انکشاف عواقب ناگوار و نگرانی ازآینده در سطح جهان می‌شود. فلذا وظیفه انسانی و وجدانی رهبران دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم و شبکه‌های تروریستی است، که جهانیان را به شکل لازم از وخامت مبارزه درین زمینه آگاه سازند، زیرا که در اثر کوچکترین تردد، سهل انگاری و لغزش، امکان دارد که تمدن انسانی به معضلات و خطرات گوناگون کشانیده شده، در انتها به نابودی سوق داده شود.

بناً قدرتمندان و مشترکین ائتلاف در مبارزه با تروریسم بین المللی و مافیای مواد مخدره از هیچ گونه علنیت و لوهر قدر دور از توان، قدرت و برداشت انسانی باشد، چشم پوشی نکرده، اعمال این جانیان جهانی را برملا بسازند و جهانیان و فرد فرد جامعه انسانی را در مبارزه بخاطر بقای انسانیت، عدالت اجتماعی، دیموکراسی و تمدن بشری آماده سازند، این واقعاً یگانه راه پیروزی میباشد.

برای اکثریت انسان های عادی این تغییرات کیفی و پیش آمد امروزی، درک و حدس زدن، که چه خواهد شد؟ چندان سهل نیست، انسان‌ها با امید به زندگی ادامه میدهند و پلان های آینده را طرح ریزی میکنند.

بعد از حادثه الم انگیز یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱، ایالات متحده امریکا در جستجوی بوجود آوردن گویا یک "حکومت انسانی" بعد از سلطه بربریت جهادیان- طالبان در افغانستان شده است تا این "حکومت" بتواند مطابق با نورمها و قوانین جامعه بشری خویشتن را عیار سازد و دیگر باعث دهشت افگنی و وحشت در جامعه بشری نگردد. ولی این تلاش به مدعیان کاذبی گروگان داده شد که خوشبختانه بدون وقفه، این "سازنده گان آینده افغانستان"، ماهیت واقعی خویشتن و حامیان شان را به جهانیان و مردم زجر کشیده افغانستان معرفی

نمودند<sup>(۱)</sup>. این تجربه ناکام بطور روشن نشان داد که ایجاد حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) در افغانستان امروزی، کاری بس مشکل می‌باشد. زیرا از یک طرف بنا بر عواقب و نتایج کودتای خجالت‌آور و سیاه حمل و ثور ۱۳۷۱ توسط یک عده خائنین ملی از رهبری حزب وطن<sup>(۲)</sup> و سپردن انحصاری قدرت دولتی بوسیله آنها به باند های متخاصم جهادی و مزدوران دستگاه های جاسوسی دول خارجی؛ تمام هستی ملی بریاد رفته، سیستم واحد سیاسی، اقتصادی و کلتوری برهم خورده و خلای عظیم اداره قدرت بوجود آمده، مناطق مختلف توسط باند های متخاصم جهادی و طالبی غصب گردیده است. درین مدت دهشت افگنان جهادی به نوبه خود با استفاده از نام پاک و مقدس اسلام به اعمال شیطانی و ضد اسلامی پرداخته، موجب قتل عام ملت، غارتگری، چور و چپاول، نفاق اندازیها، تجاوز به نوامیس ملی، تاراج دارایی عامه و بیت المال، به آتش کشیدن و ویران کردن شهرها، قریه جات، مکاتب و مساجد، راندن میلیون ها انسان از کشور... و صدها و صدها جرم شده اند. بدین ترتیب این فتنه پیشه گان تماماً اساسات و بنیاد جامعه را برهم زده و در مدت تقریباً ده سال تا توانستند به حیثیت جامعه افغانی، هستی ملی و اعتبار بین المللی کشور لطمه وارد نمودند و از طرف دیگر افغانستان امروزی به مرکز پولیگون های تحقیقاتی و تمریناتی تروریزم بین المللی، به بزرگترین مولد مواد مخدره، همچنان به پایگاه و محل خطرناک بود و باش تروریستان جهان مبدل شده است. در چنین وضع ایجاد یک حکومت به معنی و مفهوم کامل آن یک امر جدی و دقیق بوده که بدون کمک های همه جانبه و پشتیبانی بین المللی و حمایت اکثریت اتباع افغانستان غیر ممکن می‌باشد.

حکومت آینده در افغانستان باید استوار به مبانی علمی و عملی باشد، که شرایط خاص جهان امروزی را در نظر گرفته و مطابق به خواست و شرایط بخصوص عنعنوی مردم در افغانستان ایجاد گردد. در قدم نخست، مسلم است که حاکمیت مذکور می باید قانونیت مشروع و مشروعیت ملی داشته باشد.

ولی ایجاد حکومتی که اساس علمی، قانونی و عنعنوی نداشته باشد و در آن بنیاد استوار و محکم به پایه های اعتبار ملی و زیربنایی اقتصادی و دارای مشروعیت حقوقی نباشد و فاقد قوای قضائیه، اجرائیه و مقننه سالم باشد، ولو آنکه بعضی حکومتات و یا سازمان های جهانی و سیاستمداران از آن به عنوان حکومت، قدر شناسی کنند و به آن ارج بگذارند و آنرا نظر به دلایل بخصوص حاد امروزی تمدن بشری (در شرایط جنگ با تروریزم) به رسمیت بشناسند، در آینده از آن به غیر از باندیتیزم و تروریزم، نمی میتوان انتظار دیگری داشت.

بنابراین طرز العمل اتخاذ شده کنونی برای تاسیس حاکمیت در افغانستان، به ذات خود استخفاف و توهین کردن، خوار و حقیر شمردن یک ملت است. زیرا در این صورت باز هم قوانین عنعنوی و مدنی جامعه افغانی و ضمانت ها و تعهداتی بین المللی دولت جمهوری افغانستان طوریکه در سال های اخیر - شروع از ۲۸ اپریل ۱۹۹۲ - زیر پا گردیده و خاصیت های عنعنوی و کلتوری ملت افغان، دور انداخته شده و یا اصلاً در نظر گرفته نشده است.

حکومت و یا نظام سیاسی در اصل خود مانند گنجینه گرانبهایی است که از نیاکان و اجداد یک ملت به شکل امانت بزرگ همیشه محفوظ در امان و قدرمند بوده و به میراث می ماند که حافظ و نگهدار این امانت بزرگ اتباع جامعه می باشد. اما در کشوری که این امانت محفوظ نباشد و مردم از آن حمایت نکنند، به هیچ صورت مورد قدر و قابل توجه بوده نمیتواند. آنانی که میتوانند و میخواهند پاسدار این امانت بزرگ باشند و مکلفیت و مسئولیت وجدانی چنین ودیعه را بدوش بگیرند، باید انسانهای پاک طینت و ملت دوست و مبرا از همه عقده های شخصی بوده، درین لحظات بسا حساس و سرنوشت ساز جهانی مورد پذیرش اتباع کشور قرار داشته باشند و در راس این وظیفه مقدس و ایدال انسانی جا داده شوند.

در پلان هایی که امروز از طریق رسانه های جمعی بین المللی برای ساختار حکومت (موقتی، عبوری و انتقالی) و ایجاد مجدد دولت در افغانستان، دیده میشود، که به یک دسته اشخاص ای اعتبار نامه های مستقیم و یا غیر مستقیم از طرف جوامع بین المللی داده شده و مؤظف ساخته شده اند تا حکومتی را که نماینده گی از حاکمیت ملی افغانستان بکند بوجود بیاورند. ولی تا جایی که شنیده میشود، این مؤظفین-حکومت سازان، غیر مسولانه از طرحهای افسانوی و ضد بشری کار میگیرند، که در اصل این خود کمک مستقیم به نگهداری و محافظت هسته های تروریزم بین المللی می باشد چرا که:

طرح شورای عالی و شورای نظامی تنها به یک تعدادی از بیروکرات ها که سالیان متممادی از کشور دور بوده اند و عمده و مهم آنکه به سرکرده گان و جانبان گروه ها و باند های تروریستی شناخته شده " ائتلاف شمال " و یا اشخاصیکه به طالبان و حزب اسلامی حکمتیار ارتباط مستقیم و غیر مستقیم دارند، اختصاص داده شده است که جهالت و عقب مانده گی فرهنگی همین دسته ها و گروه ها، کشور ما را به این حالت اسفناک، ویرانی، تباهی و حتی به نابودی و تجزیه کشانیده است. باز هم موقع دادن و سپردن سرنوشت یک ملت داغدیده به چنین افراد آزموده شده دور از اهداف جامعه جهانی و دول شامل ائتلاف علیه تروریزم، آرمانها و آرزوهای مردم افغانستان و ارزشهای مدنی، کرامت انسانی و عواطف بشری می باشد!

پس اگر باز هم قدرت و حاکمیت به شکلی از اشکال در افغانستان به دست گروه ها و وابستگان تنظیم های بدنام و بدکردار جهادی برسد، آیا آقای کوفی عنان و سازمان وی (سازمان جمیله ملل متحد) و دیگر موظفین، مبتکران و ایجاد گران "حکومت" به مردم و ملت توهین شده افغانستان ضمانت کرده میتوانند و مسئولیت بعدی این عمل را بدوش میگیرند، که این فتنه پیشه ها، باز هم مانند گذشته به آمل، امیال و سرنوشت ملت و مملکت ما بازی نخواهند کرد؟

ما را عقیده بر این حقیقت مسلم است که جنگ، خونریزی، تجاوز بر مال و نوامیس مردم، غارتگری و قانون گریزی در طینت و فطرت رهبران "تنظیم های جهادی" عجین اند و نتایج عملکرد حکومتی با حضور آنان چیزی دیگری جز آنچه نخواهند بود که در گذشته نشان داده اند.

اکثریت ملت افغان بدین باور اند که راه حل معضله انسانی امروزی در افغانستان با شتابزده گی صورت گرفته نمیتواند و افراد و گروه های بدنام، بدکردار آزموده شده و فاقد اهلیت و صلاحیت حکومت داری سالم در جامعه مدنی و بی خبر از وضعیت کشور و نا متعهد به آرمانهای مردم افغانستان، که صرف برای رسیدن به اریکه "قدرت" به خدعه و نیرنگ توسل می جویند نه تنها بدرد نمی خورد، بلکه بعید نیست که آنها بادر نظر داشت اوضاع با اهمیت جیوپولیتیک و جیوایکانومیک کشور و منطقه ما، یک بار دیگر مورد سوی استفاده بازیگران اصلی مؤجد معضله افغانستان قرار گرفته در مقاطع مختلف عملیات نظامی و پروسه امحای تروریزم کارشکنی نموده بحران ایجاد نمایند. بعید از امکان نیست که بازیگران اصلی تداوم بحران افغانستان جهت گیری های بخصوصی تبارز و با توسل به این افراد (گروپ ها و باند های شان) پروسه صلح و ثبات در افغانستان را بدنام و به ناکامی مواجه سازند. چرا که:

از یک طرف شروع تشنجات، مناقشات و فجایع جهادی- طالبی در پاکستان که خود آغاز تدریجی فروپاشی و تجزیه دولت مصنوعی پاکستان محسوب می گردد؛ همچنان تدابیر دورنمایی و تاکتیکی دولت اخوندی ایران و از طرف دیگر آرزو های دیرینه قدرت های جهانی بخاطر بدست آوردن نفوذ سیاسی، اقتصادی و دسترسی به مواد خام منطقه آسیای میانه، که امروز هم به صورت بسیار جدی از جانب یک تعداد استراتژیست ها موازی با پروسه مبارزه علیه تروریزم دنبال میگردد؛ نمیتوانند با سیاست های دفاعی و تعرضی متقابل دول منطقه بخصوص هند، چین و روسیه مواجه نگردند درینصورت خواهی نخواهی استراتژی نظامی و موضع گیریهای بازیگران صحنه سیاسی

(دول ائتلاف کننده مبارزه علیه تروریزم و شبکه های ترورستی در افغانستان) را تغییر داده، عوض مینماید.

بنأ همه شرایط و گفتنی های بالا را مدنظر گرفته راه حل قضیه ملی در افغانستان در خبرت سیاسی سازنده گان و مؤظفین و مکلفین ایجادگر نظام دولتی در افغانستان است تا با تجرید افراد و گروه های غارتگر و نا مطمین، پروسه صلح و ثبات در افغانستان را یقینی سازند. این هدف زمانی دست یافتنی است که دست اندرکاران این پروسه منافع شخصی، گروهی، قومی و لسانی خود را ترک کرده به ارزیابی آمال و خواست های ملت ما مانند عضوی از ارگانیزم جامعه انسانی پرداخته، با صدر باز، دید وسیع، عقل سالم و مسئولیت کامل تمام سازمان های سیاسی ضد جهادی و طالبی: آزادیخواهان، اشخاص سر شناس متمدن و بشر پرور و ملت دوست، بزرگان و سران اقوام و قبائیل، کادر های علمی، کادر های نظامی، تکنوکراتها و ... افغانی را بمثابه نماینده گان یک ملت واحد و یک پارچه بسیج نموده تا برای احیا و بوجود آوردن حاکمیت ملی افغانستان متمدن باهم و بدور هم جمع شده راه حلی جستجو و در امر تعمیل آن عمل نمایند. در آنصورت احدی هم وجود نخواهد داشت که از پذیرفتن چنین حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) سر باز زند. مسلم است که هر شخص (اشخاص) و یا سازمان (سازمانهای) که مصمم باشند تا با ایفای نقش سیاسی، وطن و

مردم خویش را از برپادی نجات دهند، متکی به ملت و مردم افغانستان باشند و نه به مراکز ترورستی و حامیان و عمال جهادی و طالبی، به یقین می‌تواند در افغانستان امنیت و ثبات را تأمین نماید.

بنیاد لازم است عمل کرد های ایجاد گران نظام دولتی در افغانستان مطابق خواست زمان، حساسیت اوضاع امروزی دول منطقه، باخص مطابق به عنعنات ملی و روان مردم افغانستان و متکی بر اصول دولت سازی، منطق زمان، معیار های مدنی حقوقی و مسئولیت پذیری در برابر مردم افغانستان استوار باشد و بتواند در تأمین صلح و ثبات، وحدت ملی، احیای اعتماد ملی، مصالحه ملی و تفاهم بین اقوام ساکن کشور مؤثر و کارا باشد درین صورت و به یقین که مردم شریف و با عزت افغانستان با آنها همگام و در همه عرصه ها یار و مددگار شان خواهند بود. این همگام شدن و مددگاری در صورت عینیت می یابد که:

۱ - چون تغییرات در سطح جهانی بر ضرورت بوجود آوردن نظام دولتی ای تاکید دارد که بتواند به تأمین "حاکمیت ملی" در افغانستان منتج گردد، می باید ایجاد گران (اشخاص و گروه های مؤلف از خارج) تلاش نمایند تا بنیاد و تهداب واقعاً حاکمیت ملی در افغانستان اساس گذاشته شود و این موضوعیست بنیادی و حیاتی که آبروی ملی و حیثیت بین المللی افغانستان به آن ارتباط داشته و چگونگی آن تاثیرات عمیق بر امروز مردم افغانستان و نسل های بعدی کشور ما بجا میگذارد.

باید خاطر نشان کرد که بعضی ها قصداً برای گول زدن مردم می‌خواهند از طریق دایر نمودن لویه جرگه استحضاری، قدرت خویش (حاکمیت نو) را مشروعیت بدهند؛ چنین عمل مؤید حکومت قانونی و مشروع بعدی نمیتواند باشد. زیرا تاریخ نشان داده است که لویه جرگه مطابق به قوانین اساسی کشور از طرف دولت، شورا یا پارلمان، یا مطابق به اراده جمعی بزرگان، موسفیدان و شخصیت های با اعتبار و متنفذ افغانستان، بخاطر حل مسایل حاد ملی (انتخاب شاه، رئیس جمهور، تصویب قانون اساسی، اتخاذ سیاست ها و تصامیم بزرگ در امور داخلی و خارجی، تعیین و تغییر صلاحیت های سیستم سیاسی) دعوت میشود. لویه جرگه را نمیتواند کسانی دعوت کنند که صلاحیت دعوت لویه جرگه را ملت، مطابق به قانون اساسی و عنعنات ملی به آنها نداده باشد.

### پس چه باید کرد؟

بہتر آن است که ایجاد گران نظام دولتی ممثل حاکمیت ملی، در قدم نخست جهت بیرون رفت از وضعیت خطیر و بن بست فعلی کشور، حفظ و حراست از ارزش های ملی، تجرید نیروهای بدنام و بدکار "جهادی-طالبی" و حامیان بین المللی شان، همچنان قطع هرگونه توطیه و مداخلات اجنبی، قاطعانه باید عمل کنند. ما متیقن هستیم که یگانه راه معقول و عادلانه عبارت است از مراجعه به عنعنات ملی تاریخی مردم ما که بر مشوره با موی سفیدان و بزرگان تاکید میدارد. ما باور داریم که بزرگان ما توان آنرا دارند که ما و وطن مان را ازین بدبختی سراسری نجات دهند و بدین ملحوظ یک بار دیگر با اعضای محترم ولسی جرگه و مشرانو جرگه



(پارلمان جمهوری افغانستان) دوره اخیر - الی ۸ ثور ۱۳۷۱ - که عبارت اند از: شخصیت های ملی و اجتماعی و با اعتبار جامعه و همچنان از دانشمندان، علما و روحانیون، سیاستمداران، صاحبمنصبان عالی رتبه، فرهنگیان، روشنفکران، بزرگان و مشران اقوام و قبایل با هم برادر افغانستان. از آنان - در هر محلی که قرار دارن - دعوت بعمل آورند تا بخاطر نجات وطن در استقرار وضع و فعال ساختن مجدد ولسی جرگه و مشرانو جرگه افغانستان (پارلمان جمهوری افغانستان) که یگانه ارگان مشروع دولت در کشور میباشد، متفقاً سهم بگیرند.

بیایید نگذاریم که یک تعداد استراتژیست های شناخته شده مربوط به دول شامل ائتلاف بین المللی مبارزه علیه تروریسم که نتوانسته اند از تاثیرات سیکالوژی جنگ سرد بدر آیند با همدستی عمال شبکه های تروریستی بخصوص نماینده خاص سرمنشی سازمان جمیله ملل متحد - شخصیت های ملی افغانستان، کادر های برجسته علمی، دولتی و نظامی، سازمان های سیاسی و اجتماعی ملی و دیموکراتیک ما را نادیده بگیرند و در عوض با نادیده گرفتن فجایع "تنظیم های جهادی"، مجرمین بین المللی، وابستگان مراکز توطئه ضد افغانی و در بهترین حالت اشخاص مجهول الهویه و فاقد صلاحیت را با دادن اتوریتیه کاذب و مصنوعی، "گویا رهبران" مردم افغانستان جابزنند. آیا استراتژیست های دول شامل ائتلاف مبارزه مسلحانه علیه تروریسم و همچنان نماینده سرمنشی سازمان جمیله ملل متحد نمی دانند که ثمره کار روایی این به اصطلاح "اتوریتیه ها" و "رهبران" نامنهاد مورد نظر آنان چی فاجعه بزرگ بشری را زیر پوشش اسلام، دین و مذهب بر مردم ما تحمیل نمودند؟ آیا آقای سرمنشی سازمان جمیله ملل متحد، مسوولین تولید و صدور ۷۵٪ هیروئین و دیگر مواد مخدره در سطح جهان را نادیده میگیرند؟ آیا فاجعه ۱۱ سپتامبر دلیل مبرم و مستند اعمال این اشخاص سفاک "با اتوریتیه" و "رهبران" شمرده نمی شود؟ آیا سهم این اشخاص یا "اتوریتیه ها" و "رهبران" در حادثات تروریستی، دهشت افگنی در کشورهای منطقه و جهان هنوز هم آشکار نیست؟ و ... ؟...

۲ - در شرایط کنونی اعضای سیستم جهانی (القاعده) مورد شناخت، تعقیب، بررسی و محاکمه قرار دارند، درین حالت و مطابق به ارزشهای حقوقی می باید که در ترکیب حکومت (موقتی، عبوری و انتقالی) به همفکران القاعده، دعوت کننده گان رهبری آن به افغانستان، دهنده گان تابعیت افغانی به آنان و میزبانان افغانی جهادی - طالبی شان مجال شرکت داده نشود!

۳ - ایجاد گران حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) بعد از اینکه از طرف پارلمان جمهوری افغانستان (جلسه مشترک ولسی جرگه و مشرانو جرگه جمهوری افغانستان) صلاحیت ایجاد حکومت را کسب می کنند باید در ظرف شش الی نه ماه پلان صلح و میکانیزم عملی معینی را بوجود بیاورند.

مقصد ما آنست، که ایجاد گران و مکلفین بوجود آوردن حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) به مشروع بودن فعالیت های خویش اشدلاً توجه نموده و از ایجاد کار مجدد پارلمان جمهوری افغانستان دوران

دو کتورشهید نجیب الله ترس و حراس نه داشته باشند. زیرا ولسی جرگه و مشرانو جرگه جمهوری افغانستان در یک جلسه مشترک فعالیت‌های خود را با صدور و تصویب یک سلسله فیصله نامه‌ها الی انتخابات بعدی متوقف باید بسازند.

بدین ترتیب پارلمان جمهوری افغانستان نسبت صلاحیت خویش در همین جلسه خود برای ایجاد گران حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) صلاحیت و اعتبارنامه‌های فعالیت‌های بعدی آنها را مشخص، معین، تصویب و صادر بدارند.

در عین حال پارلمان جمهوری افغانستان برای خلع سلاح گروه‌های مسلح غیر قانونی و قطع مداخلات دول اجنبی در امور جمهوری افغانستان و بخاطر تامین ثبات و فضای امن و جلب کمک‌های بشری، از دول شامل ائتلاف بین المللی مبارزه علیه شبکه‌های تروریستی و "سازمان نظامی ناتو" خواهان کمک گردیده و درخواست عاجل نیروهای بین المللی هوادار صلح را نمایند. همچنان پارلمان جمهوری افغانستان توسط فیصله نامه جداگانه، صلاحیت دعوت و تدارکات تدویر لویه جرگه را به ایجاد گران حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) طبق قوانین جاری وقت جمهوری افغانستان تصویب و صادر نموده و خواهان مذاکرات بین الافغانی و تداوم مصالحه ملی بین اشخاص سرشناس ملی و سازمان‌های سیاسی و اجتماعی گردند.

نظر به فیصله‌های پارلمان جمهوری افغانستان و نتایج مذاکرات سازمان‌های بین الافغانی حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) مؤظف گردد تا در ظرف شش ماه الی یک سال، لویه جرگه را دعوت و دایر نماید.

لویه جرگه وظایف بعدی حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) را تعیین و کمیسیون تسوید طرح قانون انتخابات، کمیسیون ایجاد حکومت دارای قدرت و صلاحیت تأمین حاکمیت ملی مطابق نورم‌های جهانی قبول شده، کمیسیون طرح قانون اساسی جدید، کمیسیون ارزیابی بیرق، نشان و سرود ملی، کمیسیون ایجاد ارگان‌های مؤقتی حقوقی، اداری، امنیتی و دفاعی و کمیسیون ارزیابی یا نظارت و بررسی از فعالیت‌های حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) را تصویب نماید. یکی از وظایف عمده لویه جرگه تعیین کمیسیون پیشنهاد رژیم سیاسی و کمیسیون پیشنهاد لیدر افغانستان (رئیس جمهوری یا شاه) به لویه جرگه آینده باشد.

حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) در سه ماه اول بعد از کسب مشروعیت و بدست آوردن صلاحیت از پارلمان جمهوری افغانستان، باید تلاش ورزد که:

- کنفرانس بین المللی را به منظور حل و فصل جنبه خارجی مسئله افغانستان و تثبیت تضمین بی طرفی دایمی (عام و تام) و غیر نظامی ساختن افغانستان، دعوت نموده؛ بر علاوه از جوامع بین المللی خواهان کمک‌های بشر دوستانه در ایجاد بنیاد‌های حکومت و سایر ساختارهای اداری، سیاسی، اجتماعی، حقوقی و اقتصادی گردیده در عین حال از آنان بخواهند تا پروگرام‌های امداد‌های غذایی و مواد اولیه را به ملت افغانستان پیشنهاد نموده، مورد بحث قرار دهند و تعمیل نمایند.

کنفرانس بین المللی باید تحت حمایت ایالات متحده امریکا یا دول شامل ائتلاف بین المللی مبارزه علیه تروریسم و با شرکت سازمان هایی که در معضله افغانستان ذیدخل نباشد، دایرگردد.

درین کنفرانس از حضور سازمان های مُعرض و کشور های آغشته در ایجاد بحران کنونی افغانستان جدا جلوگیری بعمل آید.

قابل توجه میباشد که حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) الی دستیابی به تأمین کامل حاکمیت ملی در افغانستان - در مدت تقریباً ۳ الی ۵ سال - عضویت خود را در جلسات کاری سازمان جمیله ملل متحد متوقف ساخته و در کنفرانس بین المللی از اشتراک نماینده سازمان جمیله ملل متحد، نظر به دلایل عینی معذرت خواسته شود.

حکومت (موقتی، عبوری، انتقالی) در اولین فرصت ها، کنفرانس بین المنطقوی را باید دعوت نموده و به کشور های منطقه پلان صلح افغانستان، حدود اربعه جمهوری افغانستان را الی ۸ ثور ۱۳۷۱ تاکید کند و واضح بسازد که منافع ملی افغانستان را در نظر گرفته، به تمامیت ارضی کشور های همسایه احترام قایل بوده، تضمین بدهد که در صورت بروز واقعیات غیر مترقبه خصوصاً فروپاشی دولت پاکستان و برهم خوردن ثبات در آسیای میانه در اثر از بین بردن مراکز تروریستی به احد من الناس از اتباع همسایگان خصوصاً به "طلبان" در خاک افغانستان به نام های مختلف جا داده نمیشود و افغانستان خواهان غصب اراضی و انضمام خاک بیگانه گان نمی باشد.

موظفینی که نظام سیاسی معطوف به حاکمیت ملی را در افغانستان بوجود می آورند، می باید به تمام رسوم و عنعنات مردم افغانستان به دیده قدر نگریسته از تجارب گذشته بیآموزند و از تعمیل تیوری های بیگانه با مختصات و ارزشهای جامعه افغانی، احتراز جویند. صرف درین صورت است که با خدمت به ملت رنج دیده افغانستان رضایت آنها و افتخار تاریخی را نصیب می گردند.

۱۹ اکتوبر ۲۰۰۱

نیدرلند

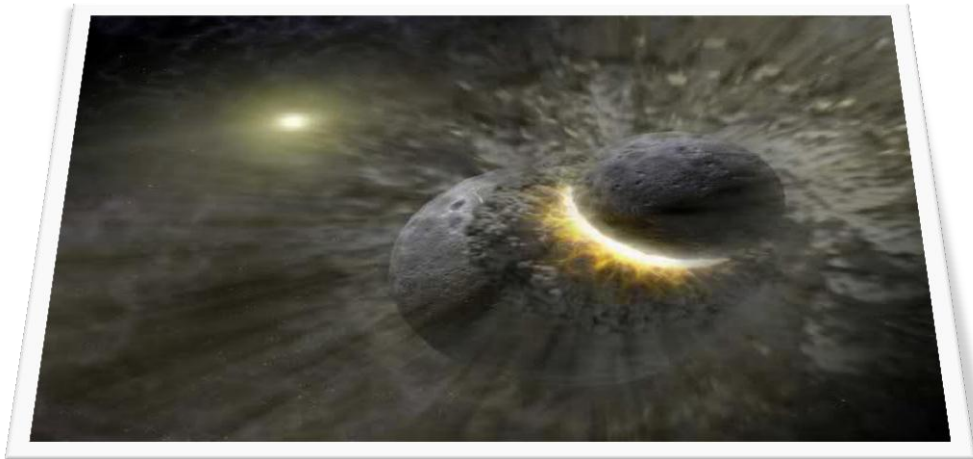
## یادداشتها:

۱- مراد ما درین جا از یکتعداد بروکراتهای عقده مند و خان ها و بیگ های فرتوت میباشد که میخواهند با سوء استفاده از نام اعلیحضرت محمد ظاهر شاه مانند گذشته برگرده های مردم افغانستان پا گذاشته و مانند جوگ ها به مکیدن خون آنان ادامه دهند . این دسته که تعداد مطلق آنها از شانزده تا بیست نفر تجاوز نمیکند ، اکثراً به گروه ها و فرقه های جداگانه دهشت افکن ارتباط مستقیم و یا غیرمستقیم دارند . بطور مثال میشود از جنایتکار شناخته شده بی بنام امین ارسلان نام برد که به سیستم القاعده ارتباط داشته و در حکومت نام نهاد قاتل مشهور ( گلبدین حکمتیار ) سمت وزارت خارجه را بدوش داشت او امروز ، بحیث نماینده فوق العاده اعلیحضرت با مقامات پاکستانی در باره حکومت آینده مذاکره دارد . به همین ترتیب از پادشاه خان خدران میتوان نام برد که با بی حیایی و چشم سفیدی تمام از طریق رادیو بی . بی . سی خطاب به اعلیحضرت محمد ظاهر شاه چنین اظهار داشت: " ... د خوست نبار ته تشریف راوری ، دلته په هره ولسوالی کی دری څلور طالبان دي ، هغوی به له غوره ونیسو او له خپلی سیمی څخه به پی وباسو . مور دلته ستا او ستا د ملگرو لپاره سل په سلو امنیت نیسو . او در همین مصاحبه خویش اضافه نمود که: " لکه څنگه چی مور ستا پلار لدی سیمی څخه دپاچاهی په تخت کښینا وو ، تا به هم لدی ځایه د پاچاهی په تخت کښینو ... " . که جای بسا تأسف می باشد .

ما از افراد دیگر مشابه ، مانند صبغت الله مجددی ، سید احمد گیلانی ، محمد نبی محمدی و سایر منافقین جهادی یادآوری نمی نماییم ، چه این موضوع ، مضمون علیحده را ایجاب مینماید . ناگفته نباید گذاشت که ما رول بسا بزرگ اعلیحضرت محمد ظاهر خان را در شرایط بغرنج فعلی ، انکار نمی نماییم و این دور از منطق انسانی نیز است ؛ ولی اشتراک چنین شخصیت ها در پهلوی شان ، نا پسندیده بوده ، موجب ناامیدی مردم ما نسبت به آینده خواهد گردید .

۲- عده بی از خائنین ملی و مزدور از رهبری حزب وطن و تعدادی از نظامیان اعضای شورای نام نهاد نظامی .

## وضع موجود به کجا میانجامد؟



تاریخ وقایع سیاسی در ادوار مختلف و اکثراً بوضاحت گواهی میدهند که عواقب بعضی حوادث ناگوار در سطح جهان و یا ممالک مشخص باعث آن شده اند که رژیم های سیاسی، سیستم های رهبری و اداری و بعضاً دولتمداران را از یک سمت به سمت دیگر کشانیده و یا اینکه نیروهای سیاسی، اجتماعی و حتی شخصیت های ملی ظهور نموده اند که بعضاً توانسته اند کشور های شانرا رهبری سالم نموده و از بحران و بربادی نجات دهند. چنین اتفاقات در تاریخ باستان و معاصر ملت ما زیاد بوقوع پیوسته که متأسفانه در آنچه که اکنون "تاریخ" کشور ما خوانده می شود، نه آنطوریکه بوده اند، بلکه مسخ شده و چه بسا که برعکس، ثبت گردیده اند.

تدقیقات علمی مؤید آن اند که سرزمین باستانی ما چه در محدوده فعلی جغرافیایی آن و چه در حدود و ثغور ساحوی آریانای کبیر و یا خراسان باستان، همیشه و پیوسته نسبت داشتن موقعیت خاص سوق الجیشی: جغرافیائی، اقتصادی، سیاسی و فرهنگی خویش مورد توجه جهانگشایان و جهان خوران مهاجم قرار داشته است، چنانچه از سکندر مقدونی گرفته تا چنگیز و تیمورلنگ و سرانجام انگریز و روس و ... همه این سرزمین را مورد تاخت و تاز قرار داده و خود در نتیجه، مزه تلخ شکست خجالت آورشانرا در اینجا چشیده اند.

صد سال قبل از امروز امیر ضیا الملت والدین عبدالرحمن خان در کتاب "تاج التواریخ" خویش نوشته است که: "مملکت من مانند گوسفند بیچاره ایست که از دو طرف شیر و خرس خیره خیره بر او می بینند و بدون محافظت و مدد محافظ حقیقی، این طمع‌ه کوچک نمی تواند تا مدت زیاد خود را درین میانه نگهداری نماید."

واقعیت و تقدیر چنین بود که این گوسفند بیچاره - ملت معصوم و فقیرمان - در قرن بیستم با همه ناتوانی اش این شیر و خرس را از پا درآورد. اکنون چنان معلوم می شود که متأسفانه نظامیان پاکستانی، آخند های ایرانی، شیخ های عربی و سایر دشمنان دور و نزدیک وطن و مردم ما، شکست مرگبار و خجالت آور امپراطوری های جابر انگریز و جهان خوران اتحاد شوروی و سرنوشت بعد از شکست این هر دو هیولای تاریخ بشریت را به این بزودی فراموش نموده اند. میتوان با اطمینان گفت که آن روز دور نیست که ما شاهد وقوع واقیعت های عینی در جهان و خصوصاً تغییرات کیفی در سرزمین های اطراف مملکت ما: ایران، پاکستان و همچنان در کشورهای عربی باشیم.

قسمیکه حادثه و تراژیدی یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ در بزرگترین و پر قدرت ترین کشور جهان، تمامی بشریت متمدن را تکان داده و بیدار نمود و آنان را علی الرغم مشکلات موجود بدون در نظر داشت اختلاف در سطح رشد اقتصادی و همچنان مواضع و نظامهای سیاسی شان، در یک ائتلاف بزرگ و صف واحد مبارزه علیه تروریسم بین المللی قرارداد تا بخاطر نجات بشریت و دفاع از دستآورد های علمی، تخنیک و اقتصادی متمدن آن بطور مشترک عمل نمایند.

واقعیت اینست که پروسه تداوم و تحکیم اتحاد ها، ائتلاف ها و حرکت های بزرگ و باهمی ممالک، اجتماعات اقتصادی، اجتماعی و بعضاً نظامی، کار ساده نبوده تضاد ها و مشکلات عینی و حتی تاثیرات سیکالوژیک دیروزی را با خود دارند. که ماهرانه و آگاهانه ازین تضاد ها دشمنان انسانیت و تمدن توسط ستراتیژیست های خویش استفاده اعظمی می نمایند و حالت غیر معین سیاسی نظامی "داغ جنگی" را در سطح ملل و بین الملل بوجود می آورند.

وضع دشوار فعلی در کشور ما زاده حالت و یا وضع غیر معین و خیلی پیچیده بین المللی است. ادامه این حالت و خیم بشکل از اشکال الی ثبات نسبی در روابط بین المللی، حقوق بین الدول و تعیین و تائید ستراتیژی جدید بین المللی وابسته میباشد. خصوصاً سازش ها، ائتلاف و اتحاد ها توام با توافقات چند جانبه ای بین الممالک و سازمانهای پر قدرت سیاسی و اقتصادی جهان مربوط بوده و در عین حال از چگونگی حساسیت های آن در رابطه به موقعیت جیواستراتیژیکی سیاسی، اقتصادی و نظامی کشور ما، اثر می پذیرد. چیزئیکه در این لحظات حساس زنده گی اجتماعی و سرنوشت بعدی کشور عقب مانده و عقب نگهداشته شده مان خیلی مهم است، نهفته در آن میباشد که آیا ستراتیژیست ها و نظم سازان جدید یا طراحان و متکبرین سیاسی قرن ۲۱، در اولین قیام دفاعی شان،

در مبارزه علیه تروریسم و شرارت پیشگی، میتوانند ظرفیت‌های را تبارز دهند که این ظرفیت‌ها پیروزی‌شان را تثبیت و تضمین نمایند؟

بعد از فروپاشی اتحاد شوروی و بلاک شرق که در قبال خویش باعث ختم جنگ سرد نیز گردید، تیوری‌های جدید در سیستم روابط بین‌المللی و حقوق بین‌الدول از جمله نظریات مبتنی بر جهان یک قطبی و یا چند قطبی مطرح شدند. بعد از فاجعه ۱۱ سپتامبر و تحت تاثیر این فاجعه بود که استراتژیست‌های طرفداران جهان یک قطبی و همچنان چند قطبی اختلافات‌شان را کنار گذاشته بلادرنگ باهم گرد آمدند تا ائتلاف جدید بین‌المللی را تحت رهبری (بعضاً پشتیبانی و همکاری) ایالات متحده آمریکا، بخاطر دفاع از جامعه بشری، دست آوردها و تمدن شکل و محتوی بخشند. بناً همه یکجا با یک صدا در مبارزه علیه تروریسم و حامیان‌شان در سراسر جهان تعهد سپاریدند و چون افغانستان یکی از لانه‌های اساسی افراد نظامی سیستم جهانی تروریسم بعد از واقعه ننگین ۸ ثور سال ۱۳۷۱ (۲۸ اپریل ۱۹۹۲) تبدیل شده بود؛ لذا آغاز عملیات نظامی را از افغانستان شروع کردند. اما بدبختانه این استراتژیست‌ها در پیاده نمودن پلان‌های مبارزه علیه تروریسم، همچنان علیه مؤسسات، دستگاه‌ها و شبکه‌های حامی آنان در عرصه بین‌المللی، بنابر منافع‌شان نتوانستند تفاهمات قبلی را حفظ و پلان همگانی مبارزه علیه تروریسم را مطرح و ریشه کن ساختن این پدیده منحوس را عینیت بخشند. این در حالیست که برای تمام تحلیل‌گران و سیاست‌سازان قدرت‌های جهانی معلوم و آشکار بوده و است که چه کسانی، چه سازمانها و کمپنی‌های تجارتي، اسعاری و حتی چه دولت‌ها و کدام یکی از ساختارهای درونی آنان، سازمان‌دهنده‌گان، تربیت و تمویل‌کننده‌گان باند‌های تروریستی جهادی، طالبی در افغانستان و در منطقه بوده و یا تمویل‌کننده‌گان شبکه نظامی سیستم جهانی القاعده میباشند. چنین برخوردی این حقیقت را به وضاحت آشکار می‌سازد که عملکرد یکتعداد استراتژیست‌های قدرت‌های بزرگ که خود زمانی در تولید و مصرف افزار "جهادی"، "طالبی" و سایر ساختارهای ترورستی منطقوی و جهانی سهم داشتند و نتوانسته‌اند از طرز تفکر و تاثیرات روانی زمان جنگ سرد بیرون برآیند، تلاش دارند شبکه‌های ترورستی را بطور فعال یا هم به نام‌های مختلف، "مجاهد خوب"، "طالب خوب- طالب معتدل" و ... حتی در ساختارهای دولتی (منجمله در ساختارهای رهبری قدرت و اداره دولتی افغانستان) و یا هم به شکل ریزرف‌های مصئون حفظ نموده، در بازی‌های کنونی و یا هم بعدی سیاسی بکار می‌گیرند. طبیعیست که چنین برخوردی تفاهمات در ائتلاف بین‌المللی ضد تروریسم را مورد سوال قرار داده، مبارزه واحد بخاطر ریشه کن ساختن تروریسم و شبکه‌های حامی‌شان را در عرصه بین‌المللی با مشکلات مواجه ساخته و می‌سازد.

بنابر چنین برخوردی است که عده‌یی از کشورها، همچنان سازمان جمیله ملل متحد به "اتحاد شمال" و یا هم "ائتلاف شمال" - این نیروی که می‌باید بمثابه مسئولین سبوتاژ پلان صلح پنج فقره‌یی سازمان جمیله ملل متحد در اپریل ۱۹۹۲ و عاملین ویرانی کابل و متهمین کشتار هزاران تن از شهریان

کابل و غارتگران بیت المال و هست و بود مردم، مورد محاکمه قرار می‌گرفتند - نه تنها به محاکمه نکشانیدند بلکه به آنها که از لحاظ طرز تفکر با "طالبان" همسان و همسو هستند، امکان دادند که یک بار دیگر ساختارهای رهبری دولت جدید را اشغال نمایند. افزون بر آن همه واقعات مؤید آنند که به حامیان طالبان امکان داده شد که بتوانند رهبران طالبان و القاعده را در مناطق مصون انتقال داده و تمامی نیروی نظامی شان را - که اطلاعات رسمی تعداد افراد مسلح طالبان را ۲۰ هزار و از القاعده را ۳۰ هزار تن قلمداد مینمایند - بطور منظم عقب کشیده و در خارج از افغانستان، نزد حامیان شان جمع نموده، تا بار دیگر این افزار دهشت افکن را در خدمت خویش و برای حفظ منافع شان، بکار گیرند.

در نتیجه چنین برخورد، کنفرانس بن(آلمان) ۲۰۰۱ دایر گردید و اداره مؤقت با جابجایی حد اکثر کادر رهبری "ائتلاف شمال"، اداره مؤقت تشکیل و به افغانستان صادر گردید.

در نتیجه، شرایط ای بوجود آمد که ستراتیژست ها و نیرو های ائتلاف مبارزه علیه تروریزم در افغانستان اغوا گردیده و مرتکب بزرگترین اشتباه شدند. قسمیکه تحت پوشش تلاش های نماینده گان سازمان جمیله ملل متحد و حمایت ایران و پاکستان با میانجیگری کشور های اروپائی و خصوصاً آلمان عجولانه دست بکار شده، بدون حداقل مشوره با موسفیدان، روشنفکران و نماینده گان ملت مان و سازمان های گوناگون روشنفکران افغان در خارج جلسه بین التنظيمی یعنی کنفرانس بن (آلمان) ۲۰۰۱ را دایر کردند و مطابق توافقات این "کنفرانس" اداره مؤقت تشکیل و به افغانستان صادر گردید. به تعقیب این کنفرانس، در شهر توکیو (چابان) کنفرانس دیگر برگزار گردید. درین کنفرانس کشور ها و سازمانهای اقتصادی پر قدرت جهان تعهد سپردند که در احیای مجدد و باز سازی افغانستان سهم بارزی گرفته و از هیچ نوع همکاری و کمک دریغ نمی نمایند. در عین حال چون مردم افغانستان از نام مجاهد و طالب نفرت دارند و چشم امید به آمدن شاه سابق دوخته بودند، بنابراین بعد از تبلیغات بسیار او را بنام "پدر ملت" خوانده، برایش بعد از ۲۹ سال اجازه ورود به افغانستان دادند. مطابق پلان صلح سه فقره ای، شاه سابق جلسه بزرگ، گویا "لویه جرگه" اضطراری (در حقیقت جلسه حل و عقد دوم) را دایر نمودند و در نتیجه اداره مؤقت تنظیمی را تحت نام اداره انتقالی، گویا مشروعیت دادند.

حامیان تروریزم بین المللی بمنظور تضعیف توجه جهان به جریان مبارزه علیه تروریزم و عطف توجه جهانیان بسوی دیگری، تلاش بعمل آوردند تا به معضلاتی در نقاط دیگر جهان دامن بزنند. بدین طریق نخست معضله جمو و کشمیر را در منطقه، چنان داغ ساختند و از طرق و سایل اطلاعات هیاهو برپا نمودند که تصور میشد جهان شاید در نزدیک ترین فرصت شاهد یک جنگ اтомی بین هندوستان و پاکستان باشد. مگر عقل سلیم سیاستمداران باعث آن گردید که این موضوع را سطحی گرفتند تا



نشود موضوع بزرگ جهانی که مبارزه با تروریسم است خدشه دار گردد. متقابلاً حامیان تروریسم بین المللی از قوای ریزرفی دیگری کار گرفته در نقطه داغ دیگر از جهان ما - مناسبات اداره فلسطین و حکومت اسرائیل را چنان وخیم ساختند که هزاران طفل، مادر و جوان فلسطینی را بخاک و خون کشیده و تماماً اراضی فلسطین توسط قوای اسرائیل غصب گردید. بدین طریق آنها میخواستند که "جنگ تمدن ها" آغاز گردد و یا بار دیگر "جنگ های مذهبی صلیبی" براه یافتد و بدین طریق مناسبات به میان آمده را برهم زده، ائتلاف مبارزه علیه تروریسم را با مشکلات مواجه ساخته، تضعیف نمایند و یا هم متوقف سازند.

حامیان تروریسم جهانی آرام نه نشسته باز هم تلاش نمودند نقاط داغ دیگری در افریقا و آسیا ایجاد نمایند و سرانجام وضع را در داخل و اطراف عراق متشنج ساختند. در اینجا وضع نه تنها حساسیت های سیاسی، مذهبی و اقتصادی دارد بلکه تضاد های واقعی در بین کشور های شامل ائتلاف نیز موجود است که در صورت حمله برعراق و اشتباه در روند حل سیاسی این معضله، نه تنها وضعیت در منطقه به تشنج وزد و خورد های جدیدی می پیوندد بلکه امکان تغییرات بزرگ جغرافیائی - سیاسی را در منطقه زمینه داده که باعث بی ثباتی و حالت متشنج نامعین سیاسی در کشور های منطقه گردیده جنجال های بزرگ دیگری را برای کشور های قدرتمند خلق می نمایند. این حوادث بدون شک تاثیر جدی بالای ائتلاف و اتحاد های تازه شکل گرفته بین المللی خواهد داشت و درین صورت مبارزه با تروریسم شاید باری چندی در ردیف های پائین قرار داده شود و این آغاز سکتگی در مسیر ائتلاف مبارزه علیه تروریسم خواهد بود. نباید به تحریکات مذکور بی توجه بود و به نیات شوم حلقه های مذکور بی تفاوت ماند. بنابراین توجه جدی جهان مترقی و قدرتمندان جهانی، خصوصاً توجه ایالات متحده آمریکا و شخص رئیس جمهور آن کشور در کار است.

در زمینه های فوق باید پیشبینی های علمی همه جانبه صورت گیرد و راه های حل واقعبینانه آن جستجو گردد و در صورت اجتناب ناپذیری وقوع حادثات مذکور می باید پیش از پیش توافقات بین المللی میان کشور های قدرتمند جهان، کمپنی های بزرگ استهلاکی و بهره برداری نفتی درین زمینه صورت گرفته، تأیید و تصویب گردند. لازم است که ایالات متحده آمریکا و خصوصاً رئیس جمهور آن در برخورد به این موضوع پرجنجال بین المللی، توافقات اکثریت دول قدرتمند جهان را با خود داشته باشند.

امروز جای بسیار تأسف است که مطبوعات معتبر جهان و ژورنالست های معروف در مقالات و تبصره های شان بعوض اینکه راه ها و چاره های عملی و سنجیده شده را پیشنهاد و ارزیابی نمایند، بدبختانه موضوعات خیلی مسخره آمیز را بچاپ می رسانند. بطور مثال:

- صدام حسین امکان دارد بر قوای آمریکا در کویت حمله نماید؛

- صدام حسین اسرائیل را بمبارد مان میکند ؛
- صدام حسین مراکز نفتی عراق را آتش میزند ؛
- صدام حسین فلان منطقه و یا فلان جای را قتل عام می کند ؛
- صدام حسین و ارتباطات وی بالقاعده ؛
- صدام حسین و سلاحهای بیولوژیکی و باکتر لوژیکی وی و...

برای هر عقل سلیم واضح است که صدام حسین نه در آسمان ستاره ونه در زمین جای دارد، سرنوشت چنین دیکتاتور ها از سرنوشت ملت ها جداست. چنین دیکتاتورها مدت چندی میتوانند بالای مردم تاثیر داشته باشند، اما در انتها ملت عراق اگر بداند و درک کند که دیگر پشتیبانان و یا پشتیبان قدرتمندی دارند که میتوانند به کمک ایشان، از سلطه دیکتاتور رهائی می یابند، در زود ترین فرصت از دیکتاتور رو گردان میگردند و راه شان را خود بسوی عراق آزاد و دموکراتیک هموار می سازد. ولی در صورت حمله نظامی بر عراق، جنگ با رژیم صدام و سرنوشت او شاید چند روز محدودی طول بکشد اما موضوع عراق بدون صدام و جنجال های بعد از صدام باید ارزیابی دقیق شود. به عقیده من جنجال های بعد از صدام حسین خیلی ها وخیم و حل این جنجال ها طولانی و گران خواهد بود که قیمت آن را خصوصاً مردم عراق خواهند پرداخت. بنابراین امروز ملت عراق به ترحم و کمک ضرورت دارد. عراق تحمل جنگ را ندارد بناً جنگ بالای این ملت مظلوم، گرسنه و فقیر باید تحمیل نگردد. بهترین و عالیترین کمک برای مردم عراق پلان و توافق همگانی قدرت های بزرگ جهان: ایالات متحده امریکا، اتحادیه اروپا، روسیه فیدراتیف، جمهوری مردم چین و هندوستان و خصوصاً ترکیه در عراق بعد از صدام باید باشد. عدم داشتن چنین استراتیژی در این قسمت باعث آن خواهد شد که از بروز بی ثباتی های احتمالی در منطقه، تروریزم جهانی استفاده اعظمی خواهد نمود.

در اوضاع بغرنج کنونی، ایالات متحده امریکا و کشور های قدرتمند جهان باید از بروز قیام و کودتا در عراق تا حد امکان جلوگیری نمایند. شکستن و از هم پاشیدن سیستم مبتدل سیاسی و نظامی عراق باید آهسته آهسته تعویض و نوسازی شود، از بی نظمی و عدم ثبات اداری و امنیتی در عراق جداً خود داری شود، زیرا بی ثباتی اداره و رهبری در عراق باعث جنجال های بزرگی در منطقه خواهد شد. لذا جهان مترقی در راس ایالات متحده امریکا باید از انتهای صبر و تحمل سیاسی کار گرفته به هیچ گروه سیاسی قومی و خصوصاً گروه های مسلح مناطق یاغی کمک ننموده و در قسمت محافظت و مصونیت اراضی کشور واحد عراق از نهایت دقت و همه امکانات استفاده گردد. مردم شریف عراق این خلاقیت و ظرفیت را دارند که با کمک و پشتیبانی بین المللی کشور خویش را بسوی دیموکراسی

و ترقی اجتماعی و همکاری بین المللی در همه عرصه ها سوق داده و وطن خویش را از بحران سیاسی و نظامی، فقر و بیچاره گی و انزوای بین المللی نجات دهند.

بناً هر تصمیم در قسمت عراق باید در چوکات توافقات بین المللی حقوق بین الدول و در توافق با مشوره های مستقیم و غیر مستقیم ملت عراق صورت بگیرد. در تمام تصامیم و فعالیت ها نازکی ها و باریکی های اتحاد و ائتلاف مبارزه علیه تروریزم و خصوصاً تعهدات و همکاری های جدید بین المللی در این عرصه، جداً مدنظر گرفته شده، تحکیم بخشیده شوند و گذاشته نشود که جزئی ترین تردد و شک و شکاف در همکاری های جدید، بین کشور های قدرتمند جهان بروز نماید، زیرا تمام فعالیت های دستگاه های تروریزم بین المللی فقط و فقط در کمین از بین بردن و لطمه زدن به توافقات و همکاری های جدید بین المللی نشسته اند.

تمام قدرتمندان سیاسی جهان مترقی، امروز باید از صبر و حوصله و نهایت احتیاط و تحمل سیاسی کار بگیرند! زیرا جنگ دفاعی اعلان شده علیه تروریزم جنگ ساده نبوده، امکان دارد روز بروز واقعات پی در پی بین المللی بروز نمایند؟! چراکه تروریزم ریشه های بزرگ، قوی و طویلی را در هر گوشه دنیا دوآئیده است و قسمیکه معلوم میشود از امکانات فوق العاده عظیم برخوردار میباشد. تنها حراست اتحاد ها و ائتلاف های جدید بین المللی، پیروزی درین جنگ را تضمین مینماید.

این جنگ، معضله یک کشور و یا چند کشور و یا یک مؤسسه و یا چند مؤسسه اقتصادی و تجارتي نیست؛ این جنگ معضله سرنوشت هست و بود انسانیت و تمدن بشری است. جهان انسانی تماماً در این جنگ سهم دارند با آنها باید مشوره صورت بگیرد. درین زمینه می باید به نظریات، امکانات و توانائی های تمام بشریت مترقی ارج و احترام گذاشته شود، زیرا هیچ کشوری و هیچ قدرتی در جهان وجود ندارد که بتواند بطور مستقلانه با دستگاه تروریزم بین المللی مبارزه نماید. این مبارزه خیلی ها مشکلات را در پیش خواهد داشت و تماماً مشکلات باید در فضای صمیمیت، اعتماد، همکاری همه جانبه انسانها، مؤسسات و انستیتوت های بشری حل و فصل گردد. جهان بشری بسوی وحدت، یگانگی، بسوی رستاخیز و ترقی جامعه انسانی روان است، دیگر هیچ قدرتی نباید بتواند که باز هم ملل جهان و اجتماعات انسانی را به قطب های متضاد بکشاند و یا در بین انسانها محدودیت ها و سرحدات خلق نماید. امروز انقلاب علمی اطلاعاتی و اکتشافاتی و ارتباطات و معلومات آنقدر به جلو رفته که مناسبات کهنه دیروزی و حتی امروزی را نمیتوان حفظ کرد و هیچ نیروی دیگر موجود نیست که از همگانی شدن زندگی بشری جلوگیری نماید، شاید بعضی موانع و سکتگی ها در استقامت ایجاد جامعه همگانی بوقوع بیبوندند، اما اینها تماماً زود گذر (مؤقتی) خواهد بود. دیگر نمیتوان نسل جوان را فریب داد. بازی های کهنه باید ثبت اوراق تاریخ بشریت شوند.

مبارزه با تروریسم بین المللی باید ساده گرفته نشود. برعلاوه آنکه تروریسم ده ها و صدها مؤسسه و همچنان شبکه های تبلیغاتی را در جهان زیر تاثیر خود دارد از نیروی خطرناک "انسانی" یعنی فدائیان و قربانی شونده گان (نیروی انتحاری) بی احساسی برخوردار می باشد که هر لحظه آماده اند زندگی شان را فدای خواست این دستگاه شیطانی نمایند، چنین امتیازی خطرناک تر از سلاح های اتمی، باکتریالوژیکی، کیمیاوی و غیره میباشد که تراژیدی نیویارک و واشنگتن - سپتامبر ۲۰۰۱ - مؤید آن است. فقط بیک احصائیه اگر توجه صورت بگیرد: به بهانه جنگ در جمو و کشمیر توسط آی. اس. آی، به همکاری جمعیت اسلامی، جمعیت العلمای اسلام و دیگر سازمانهای ترورستی پاکستان، صد هزار طفل تنها در ایالت صوبه سرحد آن کشور تربیه گردیده اند که بنام طالب و مجاهد دیوبندی و وهابی، هر لحظه آماده خود کشی میباشدند.

تروریستان پدیده نیستند که خواهان غصب قدرت سیاسی، مالی، اقتصادی و نظامی را در کدام محل، جا و یا در سطح ممالک و جهان داشته باشند. اینها موجودات شیطانی تاریخ زده اند که جز ضدیت با تمدن بشری و دشمنی با پروسه همگرایی جهانی میان انسان ها، هدف دیگری ندارند. اینها قسمی تربیه شده اند که نمی توانند در جامعه - اجتماع انسانی - زندگی کنند. اینها موجودات مکروبی اند که میخواهند انساج ارتباطات و مناسبات انسانی را چرکین ساخته، ارگانهای های روابط سالم میان جوامع بشری را فلج نموده و جهان را بیک هرج و مرج شیطانی بکشانند و در انتها محو و نابود سازند.

افغانستان نمونه بارز آن است:

درست بتاریخ ۸ ثور سال ۱۳۷۱ (۲۸ اپریل ۱۹۹۲) حادثه بسانگین و خطرناک ای در کشور مان رخ داد. در آن روز به اساس یک معامله سیاه و ننگین تاریخی قدرت دولتی به باند های جنایت پیشه و دهشت افکن تسلیم و انتقال یافت. از آن روز وطن و ملت ما تمزده و معصوم ما در چنگال دشمنان انسانیت افتاد. این خدا ناشناسان شیطان صفت بدون ترس و احساس مسئولیت در برابر تاریخ و انسانیت، تحت رهبری و حکم مراکز شیطانی و حمایت مستقیم دستگاه های جاسوسی کشور های اجنبی، مافیای قاچاق و تجارت مواد مخدره و سلاح و در رأس تروریسم بین المللی با سؤ استفاده از مفاهیم مقدس "جهاد"، "اسلام"، "شریعت"، "امر بالمعروف و نهی از منکر"، به هر آنچه که "منکر" بود دست زدند و با بی معرفتی تمام "معروف" را به مسلسل بستند و بیشرمانه و وحشیانه به تمام عنعنات و افتخارات هستی ملی و حیثیت بین المللی کشور ما حمله نمودند و چون برای این مفسدین انسانیت، شرافت، ناموس، ایمان، وطن، کلتور بلخاصه مسئولیت انسانی در برابر تاریخ، مفهومی نداشته و ندارد، بنأ تمام موازین جامعه را زیر پا نموده به ملتی که به جز از آزادی و شرافت به چیزی دیگری نمی اندیشیدند، ددمنشانه تاخته و شروع به پیاده نمودن و تمرین نمودن پیشه اصلی خویش یعنی تخریب

و تجاوز سیستماتیک به همه عرصه‌های حیات اجتماعی و منافع ملی نمودند. بدون شک فاجعه هشتم ثور ۱۳۷۱ (۲۸ اپریل ۱۹۹۲) آغاز یک دوره تازه‌ای از حاکمیت شیطانی جهال در وطن ما بشمار می‌رود و امروز به تمام جهانیان و خصوصاً وطنداران با عزت و با شرف مان معلوم است که این گروه‌های بی بند و بار وحشی در طول "فرمانروائی" خویش تا امروز مرتکب چه اعمال غیر انسانی در جامعه ما و هم چنان در دیگر نقاط جهان شده‌اند که هر یک درج تاریخ سیاه و خجالت آور دوره آنان نه تنها در میهن ما، بلکه در تاریخ بشریت شده و شدنی است.

در قبال جنایاتی که مجاهدین و طالب‌ها در کشورمان مرتکب شده‌اند و هنوز هم میشوند، کشور ما را نه تنها به ویرانه مبدل ساخته‌اند، بلکه آن را به یکی از عمده‌ترین و اساسی‌ترین محور تولید، قاچاق و تجارت مواد مخدره، خصوصاً هیروئین و چرس و مرکز تربیه، تجهیز و صدور تروریستان حرفوی، یعنی یکی از مراکز اساسی تحقیقاتی تمریناتی تروریزم بین‌المللی تبدیل نموده‌اند.

بعد از تراژیدی ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، با بوجود آمدن فضای جدید بین‌المللی در سطح جهان و خصوصاً در قسمت کشور ما، کشور‌های قدرتمند: ایالات متحده آمریکا، کشور‌های اروپائی، روسیه فیدراتیف، جمهوری مردم چین و جمهوری هندوستان و همچنان سازمان‌های با قدرت بین‌المللی بوضاحت اعتراف نمودند که "بی‌توجهی" جهان و خصوصاً سازمان‌های ملل متحد نسبت به افغانستان و رها نمودن کشور ما بدست باند‌های شرارت‌پیشه جهادی، طالبی و حامیان بین‌المللی ایشان بود که افغانستان به آشیانه تروریستان بین‌المللی و به نمایشگاه تمرینات شیطانی آنان مبدل گردید، ولی اینک بعد از سقوط طالب‌ها با تعجب دیده می‌شود که این "بی‌توجهی" ها هنوز نتوانسته‌اند "تمرکز توجه" شان را تأمین نمایند، زیرا با نادیده گرفتن درسها و تجارب حاصله از "بی‌توجهی" شان، بار دیگر با براه انداختن نمایشنامه "کنفرانس بن-۲۰۰۱"، باز هم قدرت و صلاحیت دولتی را با انتقال از "نسل دوم" تروریست‌ها به "نسل اول" آزموده شده آنان منتقل نمودند و اراده ملت افغان و خواست‌های بشری آنها را زیر پا گذاشته و تروریستان جهادی این برادران اصیل طالبان و شرکای بین‌المللی ایشان را در وطن ما به کرسی‌های حاکمیت مقرر نمودند. ناگفته نباید گذاشت که این موجودات اینبار نه مانند ۸ ثور سال ۱۳۷۱ با فریادها و نعره کشیدن‌ها و یخن پاره کردن‌های صحنه سازان پاکستانی، ایرانی و عربی، بلکه با تبلیغات و چیغ زدن‌ها و گلو خشک کردن‌ها از شعارهای "سوپر دیموکراسی" و "انساندوستی" توسط دستگاه‌های اطلاعاتی معتبر جهانی به داخل افغانستان پارسل شدند. بدین ترتیب باز هم افغانستان به زون‌ها و اراضی بیدادگری، ظلم و ستم خون آشام‌ترین موجودات جهادی و قیادی قرار گرفت. آیا دور از انصاف، اخلاق و مسئولیت انسانی نیست که سرنوشت ملت غم‌زده و تحقیر شده را یک بار دیگر به یک تعداد جنایت‌پیشه گان چند بعدی آزموده شده و شناخته شده سپردند؟

کجاست گوش شنوا و چشمان بینای سازمانهای مدافع حقوق بشر؟

قسمیکه به همگان معلوم است این جاهلان تنها و تنها استعداد جنایت و شرارت پیشگی را دارند، از علم، هنر، کلتور و فرهنگ، پیش آمد های روزمره عادی لازم و حتی قیافه ظاهری مدنی برخوردار نیستند چی رسد به ایجاد و احیای دولت سیاسی اصلاً نمیتوان از آنها چنین امیدی داشت و یا با آنها سخنی درین موارد به میان آورد.

واقعیت اینست که اداره نام نهاد طالبان در ظرف ۳۳ روز بواسطه زور، فشار و پول جای خود را برای "برادران جهادی" شان گذاشتند. تعدادی از این "برادران" به نوبه خود با اخذ پول از کوهها پائین شده و تعدادی دیگری آنها بوسیله دستگاه های جهنمی ارتباطی شان از خارج به افغانستان صادر و زیر سایه بم افکن های آمریکائی ب ۵۲ پست های کلیدی را در اداره موقت نصیب شدند. در این مدتی بیشتر از یکسال موجودیت این "اداره" با آنکه در حدود تقریباً ۵۰۰۰ نظامیان ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در ولایت کابل حضور دارند و همچنان عساکر بی شمار آمریکائی در نقاط سوق الجیشی افغانستان جابجا شده اند و مستقیماً عملیات نظامی را علیه تروریستان پیش می برند، ولی ساحه نفوذ این "اداره" از حدود چند صد متری شهر کابل وسعت پیدا نکرده است. در ولایت کابل و دیگر ولایات کشور هرج و مرج جهاد یان و قیادیان در ساحات تحت نفوذ و ستمگری آنان به اوج خود رسیده است و روز بروز "حاکمیت" های منطقوی ادارات شانرا موازی به "اداره موقت"، در مناطق تحت سلطه خویش، اساس گذاری میکنند. قسمیکه ولسوالی پغمان ولایت کابل و دیگر اراضی تحت تاثیر جلاد مشهور رسول سیاف، حکومت و باند مسلح خود را دارد! تورن اسماعیل به کمک برادران اخندی ایرانی اش امارت خود را در ولایات هرات، غور و بادغیس بو خود آورده!

عبدالرشید دو ستم تشکیلات شخصی داشته! قندهار و جلال آباد حکومت های خود مختار و مستقل میباشند. در خوست و بعضی نقاط دیگری جنوبی پاچا خان خدران سلطنت خود را بوجود آورده، ولسوالی پنجشیر مطلقاً مستقل بوده و توسط نیرو های مسلح جمهوری تاجکستان تحت رهبری جنرال سهراب قاسموف کنترل میشود و ساحات مرکزی کشور توسط خلیلی و محقق در خدمت استراتیژی آخوند های ایران قرار گرفته و شیر "دوم" امیر کل مجاهدین (گلبدین حکمتیار) ساحات تحت نفوذ خود را داشته و هنوز هم به "جهاد" ادامه میدهد و اینک "طالب ها" دوباره توسط آی اس آی آهسته، آهسته به عرصه نبرد مسلحانه سوق میگرددند. این همه در حالیست که خلیلی با سیاف، ربانی و محسنی مصروف طرح ریزی پلان بوجود آوردن کنفدراسیون جهادی در افغانستان میباشند.

بدین ترتیب ملت افغان کما فی السابق غرق در آتش و خون است، میسوزد و دم به دم در حالت هم پاشی و از بین رفتن است. هستی مادی و معنوی مردم ما برباد داده شده است.

## علت در چه هست؟

در این مدت بیشتر از یکسال قدرتهای موثر جهانی با داشتن حضور مستقیم در افغانستان و مصارف گزاف نظامی و در عین حال قربانی های جبران ناپذیر فرزندان ایشان نتوانستند ستراتیژی معین و یگانه را در قسمت افغانستان طرح ریزی نمایند. درین مدت قدرت های موثر جهانی:

- نتوانستند شناخت کامل و معلومات مؤثر از ارتباطات فی مابین گروه های تروریستی جهادی، طالبی و گروه های هم نوع اینها در اطراف افغانستان خصوصاً در ایران، پاکستان بخصوص در صوبه سرحد، تاجکستان و در وادیهای فرغانه بدست بیاورند؛

- نتوانستند جلو تاثیرات و نفوذ سانديکات های مواد مخدره را گرفته باشند. سانديکات های مواد مخدره اینک به منظور حفظ حالت بی ثباتی، در زد و بند با گروه های مسلح چه در داخل "دولت" و چه "اپوزسیون" آن عمل نموده و در عین حال عملیات و برخورد های مسلحانه ناشی از رقابت های درونی شان باعث قتل و خونریزی گردیده و می گردد. هریک از این باندها با نفوذ در "دولت" و "اپوزسیون" تلاش مینمایند کنترل انحصاری بازار و راه های اساسی انتقال مواد مخدره را در دست خویش داشته باشند.

- هم چنان بنا بر ملحوظات سیاست های کهنه، قدرت های موثر جهانی نتوانسته اند گام های جدی و قابل دید در جهت صلح در افغانستان بردارند؛

طبیعی است که گروه های تروریستی در داخل افغانستان به آسانی و بدون فشار بین المللی حاضر به هیچ نوع توافق و ائتلاف، حتی در بین خویش نیز نیستند، چه خاصاً که رهائی بخشیدن به ملت مظلوم افغانستان آثار کتبی و مصاحبه های یکتعداد استراتژیست های غربی، این نظر آنان را منعکس می سازند که گویا میتوانند امروز با قدرت نظامی و مصرف چند میلیون دالر دیگر - چنانچه گروه جأوبریکر Jawbreaker با مصرف نمودن هفتاد میلیون دالر آمریکائی نقده طالبان را از بین برده و مجاهدین را دوباره به قدرت رسانید<sup>(۱)</sup> - در آینده حکومت ائتلافی (فدرالی) دلخواه شان را در افغانستان بوجود بیاورند! چنین برداشت ها و تلقیات جز سطحی نگری و ساده لوحی، توجیه دیگری داشته نمیتوانند.

سوال در اینجاست که تا چه وقت میتوان نیروهای شیطانی را با پول خرید؟ آیا این نیروها واقعاً به پول ضرورت دارند؟ آیا هفتاد ملیون مقایسه میشود با پول های که "لیدران" این باندها در بانک های خارج از افغانستان دارند؟ آیا پولیکه این "لیدران" تنها از ترافیک و فروش هیروئین و چرس و غارتگری بدست میآورند به چند میرسد؟ پژوهش گران آنرا ارزیابی نموده اند؟

این واقعیت است که این سفاکان ناخلف از روز تولد ایشان و خصوصاً از روز توظیف و اقدام شان به اولین قیام وحشیانه سازمان داده شده از طرف دستگاه استخبارات پاکستان و تحت نظر جنرال نصرالله بابر در سرطان ۱۹۷۵ در وادی پنجشیر، لغمان و نورستان، دستیابی به پول و ثروت را در نظر داشته اند. برای این خدانشناسان گذاشتن نام های پاک و مقدس و شعار های اسلامی دام های تذویری بیش نبوده و نیستند و به این ترتیب این جاهلان نه تنها به خاطر پول وارد خیانت شده به جنایت در خاک ما شروع کردند، بلکه باعث بزرگترین و عظیم ترین گناه دیگری یعنی استفاده نا جایز از نام دین و ایمان، خواستند احساسات پاک صدها ملیون مسلمان جهان را به بازی شیطانی بگیرند.

بدین ترتیب این باند های مزدور با گرفتن پول در قدم اول در چند "بازی" ضد و نقیض در کشورمان و منطقه شروع به فعالیت کردند و درین بازی ها پول نقش بزرگی داشته است. قیام و وحشیانه این باندها علیه ریفورم های مترقی اقتصادی، اجتماعی و سیاسی رژیم جمهوری افغانستان تحت رهبری مرحوم داوود خان با اهداف ضد افغانی و با مصرف گزاف پول سازمان داده شده بود. زیرا پاکستانی ها از سطح رشد سریع اقتصادی و اجتماعی در

افغانستان خیلی در هراس بودند و هم چنان حساسیت مرحوم داوود خان را از زندگی فلاکت بار اقوام و قبایل "آزاد" سرحدی نمیتوان نا دیده انگاشت. مرحوم شهید محمد داوود خان اولین شخصی در تاریخ افغانستان بود که نه با الفاظ مانند امیر عبدالرحمان خان و... ظاهرشاه، بلکه در عمل از جوانی تا صدارت و از صدارت الی ریاست جمهوری بمثابه مدافع پیگیر، مبلغ و یاری کننده قبایل و اقوام سرحدی عمل نمود. از بسیار علاقه و عشقی که به این قبایل داشت حتی نام مقدس پشتونستان<sup>(۱)</sup> را بالای این اراضی گذاشت. اما متأسفانه "خانها" و "بزرگان" این اقوام و قبایل با گرفتن پول از حکومت پاکستان، اراضی تحت سلطه ای شان را با نیروهای "کمکی"، در اختیار نظامیان پاکستان قرار داده تا همراه با قاتلین فراری افغانستان یکجا بالای مردم بی گناه لغمان، نورستان و پنجشیر حمله نموده و صدها زن و فرزند افغان را در روزهای خوشی جشن جمهوریت در سال ۱۹۷۵ از تیغ بکشند و زمانیکه این وحشیان در خاک ما شکست خورده و فرار نمودند باز هم در منازل "خانها" و نزد نصرالله بابر مخفی شدند، وقتیکه مرحوم داوود خان از خان های مذکور در خواست استرداد قاتلین مردم افغانستان را نمود، با انکار آنان شهید مرحوم داوود خان متوجه شد که اینها از چه قماش هستند....



بدین ترتیب پاکستان با پول این "قیادی‌ها" را بوساطت نصرالله بابر خرید، که زمینه‌تعرض رئیس جمهور محمد داوود خان را بالای خانهای اقوام و قبایل مساعد بسازند. اما محمد داوود خان چون شناخت کامل از اوضاع داشت بدون اینکه با سران قبایل وارد مذاکره گردد، مستقیماً با پاکستان که اصل مرکز شرارت بود، بعضی توافقات را بدست آورد و هم چنان با عربستان و ایران داخل مذاکره گردید. واقعیت اینست که اساس تمام مذاکرات را نه آنقدر همکاری‌های اقتصادی و سیاسی تشکیل میداد، بلکه دفاع از عنعنات پرارزش دین مقدس اسلام و نگذاشتن هر نوع سوی استفاده از نام پاک اسلام، موضوع اساسی مذاکرات بود. مگر نیرو هائیکه بازی "بزرگ" جدید را شروع نموده بودند در آنزمان بالای اوضاع کاملاً مسلط بودند. انکشاف بعدی اوضاع، سازمان دادن "کودتا" نظامی ۷ ثور و زمینه سازی تعرض اردوی سرخ اتحاد شوروی و غصب کشور ما جریان تاریخی دور و دراز است. اما مقصد من از کاذبین پول پرست و شیطان صفتان "جهادی" است. اینها هیچ وقت و در هیچ زمانی جهاد به معنی اصلی آن - دفاع از دین و ارزش‌های مذهبی - نکرده اند. بلکه بر خلاف "جهاد" آنان به خاطر بربادی و تباهی انسانهای خداپرست و مایه بدنامی دین و مذهب بوده که تا هم اکنون جریان دارد.

نقش دیگر پول در سرنوشت ملت ما:

"روبرت گیس، رئیس اسبق سازمان اطلاعات و امنیت امریکا - سی آی ای در خاطرات خود بخشی از اظهارات زیگنیو بریژنسکی در یک مصاحبه را می آورد. بریژنسکی درین مصاحبه اعترافات بسیار مهمی کرده است. این بخش از کتاب رئیس اسبق سی آی ای در باره بریژنسکی که با سوال خبرنگار شروع شده؛ چنین است:

"سوال - سرویس‌های اطلاعاتی آمریکا شش ماه پیش از مداخله نظامی شوروی در افغانستان کمک رسانی نظامی به مجاهدین این کشور را شروع کرده بودند و در آن زمان شما مشاور امنیتی پرزیدنت کارتر بودید، بنا برین نقش کلیدی درین ماجرا ایفا کردید. این را قبول دارید؟

بریژنسکی: بر اساس روایت رسمی و تاریخی، کمک سی آی ای به مجاهدین افغانستان در سال ۱۹۸۰ شروع شد، یعنی بعد از آنکه ارتش شوروی وارد افغانستان شد، اما حقیقتی که تاکنون گفته نشده آنست که در تاریخ سوم جون سال ۱۹۷۹ رئیس جمهور کارتر اولین فرمان را در مورد کمک پنهانی به مخالفین رژیم طرفدار شوروی در کابل صادر کرد و در همین روز من یاداشتی به رئیس جمهور نوشتم و در آن به وی توضیح دادم که به نظر من این کمک باعث مداخله نظامی شوروی‌ها در افغانستان خواهد شد.

سوال - علرغم این رسک شما طرفدار این عملیات پنهان بودید؟ و یا شما هم انتظار ورود ارتش شوروی به افغانستان را داشتید و با تائید فرمان رئیس جمهور طرح تحریک شوروی برای مداخله نظامی در افغانستان را پیش می‌بردید؟

بریتنسکی: کمی فرق دارد ما شوروی را به مداخله تشویق نکردیم ولی با این عمل خودمان فیصدی تحریک شورویها برای مداخله نظامی در افغانستان را بالا بردیم.

سوال - زمانیکه شورویها برای توجیه مداخله نظامی خود در افغانستان گفتند که آنها می‌خواهند در برابر مداخله ای مخفیانه ایالات متحده امریکا در افغانستان بایستند، هیچکس این حرف آنها را باور نکرد، در حالیکه اکنون شما به مدارکی اشاره می‌کنید که آن حرف شورویها را تائید می‌کند. امروز از آنچه که گذشت متأسف نیستید؟

بریتنسکی: از چه باید متأسف بود؟ این عملیات پنهانی، یک ایده عالی بود. نتیجه آن این شد که روس‌ها در دام افغانستان افتادند و حالا شما می‌خواهید که من ازین بابت ابراز تأسف کنم؟ روزی که روس‌ها رسماً از مرز افغانستان گذشتند من به رئیس جمهور کارتر نوشتم: ما حالا فرصت آنرا داریم که آن جنگی را به شوروی تحمیل کنم که در ویتنام بر ما تحمیل شد. در حقیقت مسکو می‌بایست در طول تقریباً ده سال جنگ تحمل نا پذیری را برای دفاع از دولت افغانستان پیش می‌بردند، جنگی که سرانجام ضعف روحیه و فروپاشی امپراطوری شوروی را همراه آورد.

سوال - شما از این متأسف نیستید که باعث رشد بنیاد گرائی اسلامی شدید و به تروریست‌های آینده سلاح، تمرین و مشورت دادید؟

بریتنسکی: چه چیز از دیدگاه تاریخ جهان با اهمیت تر است؟ طالبان و یا سقوط امپراطوری شوروی؟ وجود چند گروه بندی اسلامیست متشکلت و یا آزادی اروپائی مرکزی و پایان جنگ سرد؟ ..."

مطالب فوق که زیبگنیو بریتنسکی اعتراف میکند واضح می‌سازد که آمریکا در واقع پیش از اشغال و تعرض شوروی به باند های تروریستی جهادی جهت بربادی کشور ما و انداختن این ملت معصوم در چنگال شورویها، پول پرداخته بودند و در حقیقت این سفاکان مزدور و پول پرست بودند که زمینه های تعرض را مساعد ساختند. پس آیا این وحشیان تاریخ و کاذب حق آنرا دارند که بگویند که "جهاد" نموده اند.

نا گفته نباید گذاشت که در مدت کمتر از یکماه بعد از هجوم شورویها بالای کشور ما، بریتنسکی در دره خیبر توقف کرده در حالیکه با هفت تیر خود از مرز بصوب سرزمین افغانستان نشانه گرفته بود، از وی عکسی نیز برداشته شده است. بریتنسکی به پاکستان آمده بود تا تعهد رئیس جمهور

جیمی کارتر را به مقامات آنکشور سپرده و ابلاغ نماید که: ایالات متحده آمریکا آماده است کمک نظامی گسترده‌ای برای حکومت جنرال ضیاالحق فراهم نماید تا وی یاغی‌های افغان را در مبارزه علیه اشغالگران شوروی یاری رساند.

زمینه‌سازیه‌ها و استفاده‌جویی‌ها از این اجیران مزدور که حکومت پاکستان نموده است بعضاً در اعترافات دگروال یوسف در رساله "تلک خرس" ذکر شده است. صدها استفاده‌ناجایز بنام دفاع از منافع ملی ایران که اخذها و ده‌ها دستگاه تخریبی ایشان از وجود این شرارت‌پیشگان مزدور نموده و هنوز هم می‌نمایند ثابت می‌کند که این موجودات هر وقت و زمان اجیر و مزدور بوده‌اند، بنأ اجیران و مزدوران، جهاد کرده نمی‌توانند.

این موجودات مزدور شروع از سالهای متمادی و خصوصاً در این ده سال چه فجایع‌ای را که بالای ملت ما روا نداشته و چه تراژیدی‌های انسانی را که مرتکب نشده‌اند: قتل‌های دسته‌جمعی مردمان معصوم و مسلمان افغانستان را بنام جهاد علیه کفار، بعدها کشتار عام ملت افغان را بنام اهل تشیع و تسنن، پشتون و تاجک، هزاره و ازبک و بالاخره مجاهد و طالب‌های پاکستانی، توأم با غارت و چپاول و جنایات.

آنها حتی از تجاوز به مادران و خواهران هموطن ما؛ فروش دختران جوان و اطفال؛ فروش اعضای بدن اطفال در بازارهای آدم‌فروشی کشورهای منطقه؛ تخریب اماکن مقدس، زیارت‌ها و مقبره‌مرده‌گان مان، فروش استخوان مرده‌گان مان، از بین بردن آبدات تاریخی و توهین به مقدسات عنعنوی و ... ابا نورزیده‌اند. آیا تمام این اعمال جهاد بوده می‌تواند؟ و آیا میتوان مرتکبین این اعمال را مجاهدین نامید؟

بنابر پلان دستگاه‌های جاسوسی پاکستان و ایران تروریست‌های مزدور جهادی و طالبی با سؤاستفاده از نام اسلام و جهاد در پهلوی تمام جنایات، بمثابه‌افزار دستیابی به اهداف ذیل اجیر گردیده بودند و گردیده‌اند:

۱- بدنام نمودن مردم افغانستان، پشتون‌ها و بلوچ‌های آنسوی خط دیورند در جهان، بمثابه‌عاملین وحشت و مدنیت‌ناپذیر و مطابق به آن شکل دادن نظر جهانیان، قتل عام پشتون‌ها.

۲- سرکوب نمودن جنبش‌های روشنفکرانه افغانستان و نهضت آزادی‌خواهی قبایل آنسوی خط دیورند.

۳- دامن زدن به اختلاف بین القومی، زبانی، مذهبی و سمتی بمنظور تضعیف وحدت ملی و نفوذ تدریجی کشورهای همسایه در میان اقوام کشور، سرانجام تجزیه افغانستان و ادغام بخش‌های از خاک سرزمین مقدس ما به این کشورها.

۴. بدنام ساختن جنبش‌های ترقیخواهانه و دموکراتیک کشور‌های اسلامی در منطقه و در جهان، ایجاد ذهنیت‌های مساعد برای بدنام ساختن، تضعیف و سرانجام سرکوب آنان.

۵. بدنام ساختن دین مبین اسلام و زیر سوال بردن کارآیی این دین مقدس برای انتظام امور حیات اجتماعی و اقتصادی در شرایط کنونی جهان.

باید خاطر نشان ساخت که هنوز هم افزار "جهادی"، "طالبی" مورد استفاده مراکز ضد افغانی قرار داشته و این بدان معناست که مراکز مذکور از اهداف ضد افغانی شان دست نکشیده و لجاجت‌ها برای دستیابی به اهداف متذکره تلاش مینمایند، که نباید مردم افغانستان بخصوص روشنفکران و جوانان کشور نسبت به آن بی تفاوت بمانند.

واقعاً امروز همه افغانها و جهانیان متوجه اوضاع افغانستان میباشند. واضح و آشکارا است که ملت ما دیر یا زود با وجود همه ویرانی‌ها، تراژیدی‌ها، فقر و گرسنگی، آواره‌گی و حقارت و توهین بی حد، دوباره قد علم نموده و کشور پارچه پارچه را با دلسوزی و شفقت، هموائی و وطنداری دوباره در راه ترقی و تمدن، انسانیت و شرافت با همکاری و همدردی متقابل با دیگر ملل جهان خصوصاً مردمان کشور‌های همسایه یکجا، به زندگی نور مال سوق می دهند و لعنت ابدی به شیطان صفتان و شرارت پیشه گان و حامیان ایشان در خارج و داخل و خصوصاً به آن اشخاص فتنه جو و نا انسان که این ملت واحد را بنام پشتون و بلوچ، تاجک و هزاره، ازبک و ترکمن به خون یکدیگر تشنه ساخته بودند می فرستند.

بنابراین برای جهانیان و خصوصاً قدرتمندان جهان است که امروز ملت افغان را تنها نگذاشته به پروپاگند‌های سوپر دیموکراسی جهادی بازی نخورده و از انتهای شفقت و همدردی و دلسوزی و کمک در مقابل این ملت دریغ ننمایند. چنانچه فیلسوف تاریخ آقای تاینبی در کتاب خود "بین اکسوس و جمن" بدین نتیجه رسیده بود که سرزمین افغانستان یک Round about یعنی خطه انشعاب و کانون تشعشع و چهارراه فرهنگها بوده و در طی هزاران سال آنچه از خود داشته و آنچه از افق خارجی بدان رسیده است به ماحول خود به هند و ایران، ماورالنهر و آسیای مرکزی منتشر ساخته است. مثال بسیار خوب آن در شرایط امروزی فقط ارزیابی و تحلیل دقیق و تحقیقات علمی دوره هرج و مرج شیطانی جهادی و طالبی شروع از ۸ ثور سال ۱۳۷۱ (۲۸ اپریل ۱۹۹۲) تا امروز است که چطور نیروی شیطانی در جریان تقریباً یک دهه توانست از افغانستان به تقریباً تماماً جهان ریشه بدوانند و دعوی جهانی بودن نیروی خود را اعلان بدارند. چطور در این مدت کوتاه ده ها مرکز و پولیگون های تمریناتی مجهز تروریستی در افغانستان بنا یافت. کدام موسسات و چه کس ها مشخصاً گروه های نظامی بی بندوبار تاجکی، ایغوری (چینائی)، ازبکی، چچنی، بنگله دیشی، کشمیری، ترکمنی، آذربایجانی، قرغزی و غیره... را در افغانستان پایه گذاری کرد؟ با اساس کدام ستراتیژی یاغی های

عربی از کشورهای شرق میانه، افریقا و حتی اروپائیان در افغانستان گرد هم آورده شدند؟ چطور در برابر تمام اعمال این کاذبین، جهان اسلام خاموش نشسته بودند، چنانچه درین مدت بیشتر از ده سال حتی یک لیدر روحانی هم صدای خود را بلند نکرد که به جهانیان اعلان بدارد که اعمال مجاهدین کاذب و طالبان لعنتی اولاً اسلامی نبوده ثانیاً خلاف کرامت انسانی است؟

چه کسانی و کدام دستگاه‌ها توانست درین مدت "محدود" استقلالیت مالی اینها را پلان گذاری کنند؟ چطور توانستند که این باند‌های تروریستی در ظرف چند سال محدود ۷۵٪ مواد مخدره تمام جهان را در افغانستان تولید بدارند؟ و ده‌ها بانک و صندوق‌های اسعاری و مؤسسات "خیریه" را تحت تاثیر پول سیاه خود بیآورند؟

چه کسانی، کدام سازمان‌ها توانستند که در ظرف چند سال محدود اینها را در تمام جهان مانند نیروی وحشت و ترس معرفی داشته و این ناخلفان را به دین مقدس اسلام - که اضافه تراز یکنیم میلیارد انسان در کره ارض پیروان آن میباشند - ارتباط بدهند؟

تاریخ انکشاف اجتماعات انسانی و علوم اجتماعی دیروزی و حتی امروزی، جوابی نه در تیوری و حتی پراکتیک در زمینه ندارد.

در واقعیت امروز این مهم‌ترین و وحشتناک‌ترین نیرو بشمار میرود ببینید:

هیچ قدرتی، هیچ کشوری، و هیچ سازمانی امروز نمی‌تواند مستقلانه و جدا از دیگران عمل و فعالیت نمایند. حتماً ارتباطات سیاسی، اقتصادی، اجتماعی، علمی و فرهنگی و نظامی، یک کشور با کشوری و یک قدرت با قدرت دیگری یک سازمان با سازمان دیگری و... دارد. اما این اجتماع شیطانی "کاملاً" مستقل بوده هیچ وابستگی به جامعه انسانی ندارد. حتی اشخاص، سازمانها، ممالک که زمانی خویشان را مالکین و صاحبان، طراحان و کشفان و کمک‌کننده‌گان، این گروه‌ها میدانستند امروز اندک معلوماتی راجع به رهبری این گروه‌ها و وابستگی‌های ایشان ندارند.

بطورمثال: ایالات متحده آمریکا کشور‌های اروپائی، کشور‌های اتحادشوروی سابق خصوصاً روسیه فیدراتیف، انگلستان و حتی پاکستان، ایران، بالخاصه نمایندگان عالیقدر سازمان جمیله ملل متحد در افغانستان امروز نمیدانند و نمیتوانند اندکی معلومات ارائه بدارند که موجود فزیکتی "ملا عمر" گویا امیر طالبان کی بود؟ از کجا بود؟ در حالیکه در مدت پنج سال اخیر بسیاری اشخاص، کارمندان عالی رتبه موسسات جهانی، بعضی سیاستمداران، تحلیل‌گران و کارمندان روزنامه‌ها و مجلات نقل قول‌ها و تبصره‌هایی را به انواع مختلف از ملاقات‌های ایشان با ملا عمر پخش مینمودند؟ چنانچه که امروز به جهانیان ثابت میشود که تماماً اخبار پنج ساله راجع به شخص مذکور

غلط محض بوده، چنین شخص اصلاً وجود فیزیکی نداشته و با هیچ کدام فامیل، قوم، قبیله، دهکده و قریه افغانی مناسبات نداشته و اگر نه من یقین کامل دارم که به خاطر به دست آوردن پول در قدم نخست خانهای صوبه سرحد و اخذ های ایرانی تا حال عوض یک (ملاعمر) ده سر کرده دیگر را به دست قوای امنیتی ایالات متحده تسلیم میداشتند. سوال در اینجا است که این چه توطیه بود که چنین ملای عمر ساخت، این چه شهکاری در ستراتیژی بود که امروز دستگاه های بزرگ استخباراتی حتی در همکاری و اتحاد در مبارزه علیه تروریسم نمیتوانند اندکی معلومات در قسمت ارائه بدارند؟

آیا نمیتوانند کریمینالست های قدرتهای بزرگ با موجودیت تکنالوژی مدرن امروزی که در دست دارند متحدانه تصویر تخنیکی (قیاسی) از چنین انسان را ترسیم بدارند؟ و یا این به نفع بعضی نمیباشد؟ پس بعضی ها کی هستند؟ آیا نیروی وجود دارد که سد تمام فعالیت ها درین عرصه میشود؟

این واقعاً موضوع بزرگ همکاری مخلصانه قدرتمندان در مبارزه همگانی خواهد بود. مبهم نگاه داشتن چنین موضوعات و اسرار در شرایط فعلی باعث جنجال های طولانی فردا خواهد گشت.

تاریخ سیاسی جهان و خصوصاً واقعات قرن بیست، دو جنگ جهانی و بالاخره واقعات جنگ سرد و معضلات منطقی که باعث قتل اضافه تر از صد ها میلیون انسان گردید و ویرانیها و فساد بزرگ اقتصادی و کلتوری توأم با عقب مانی های اجتماعی را با خود داشت باید درس بسیار عالی و آموزنده برای استراتیژیست های عصر جدید و خصوصاً مراکز تصمیم گیری بگردد. ده ها و صدها مثال در آسیا و آفریقا و حتی در کشورهای متمدن اروپائی میتوان آورد که بسیاری موضوعات و پدیده ها را سیاستمداران و قدرتمندان در قدم نخست عادی گرفته و مسخره آمیز به آنها نگریستند، اما در عاقبت این پدیده ها باعث جنجال های بزرگ و پیچیده منطقی و بین المللی گردیدند. اما امروز شرایط جنگ سرد و قرن بیستم در کیفیت و هم در کمیت دیگر تغییر نموده است. ختم جنگ سرد و خصوصاً حادثه ۱۱ سپتامبر جهان انسانی را شکل و قیافه و مضمون دیگری داده است. انسانها و اجتماعات بشری بالاخره پی بردند که زنده گی اجتماعی انسانی چقدر پیوند های باریکی با هم دارند در روابط جدید اقتصادی و اجتماعی و رشد تکنولوژی اطلاعاتی، معلوماتی و ارتباطی به کدام اندازه روابط و ارتباط انسانها و اجتماعات بشری خصوصاً مؤسسات علمی و تحقیقاتی و معلوماتی را با هم نزدیک ساخته اند.

ساده تر اگر مثال بیآوریم: آیا امروز میتوان ارتباطات جدید بین جوانان که توسط شبکه های انترنت با هم وصل شده و روز بروز این ارتباطات مستحکم تر و وسیع تر شده میرود، نادیده گرفت؟ و این آغاز رستاخیز فارمیون جدیدی اجتماعی و اقتصادی زنده گی بشری است - زنده گی باهمی و هموعی، زنده گی مشترک بشری فردا، قسمیکه امروز بدون در نظر داشت رنگ، پوست، عنعنات ملی، روش های مذهبی وادیان و سطح رشد اجتماعی کشورها و مناطق، جوانان بین خویش

ارتباطات قایم مینمایند و از حال همدیگر و محلات زیست همدیگر، رسم و رواج‌ها و عنعنات و غیره و غیره نه از طریق کتابها، افسانه‌ها و قصه‌ها بلکه مستقیماً از زبان یکدیگر می‌شنوند. جامعه فردا واقعاً مرزبندی‌ها، خوش‌پسندیها و علاقمندی‌ها و در عین حال کدورت و بدبینی‌های بی‌مفهوم و تضاد‌های کهنه‌را یک سره بدور انداخته، جوانان امروز یکجا با انقلاب علمی اطلاعاتی و ارتباطی و مناسبات جدید و دور از تصور ما را، میان خویش تهداب‌گذاری میکنند که هیچ نیروی تاریک، مبهم، هیچ نوع زور و رذالت، ظلم، ستم و عوام‌فریبی نمی‌تواند جریان تاریخی جدید را مانع شود.

بنابراین جوانان افغانستان را از پروسه انقلاب اجتماعی و تخنیکی بدورنگهداشتن کاریست ناممکن. قتل عام ملت افغان حمله و تعرض به مقدسات روانی و فرهنگی ایشان قسمی که در ده سال اخیر به شکل بسیار فجیع و اختناق‌آور آن از طرف تروریستان و مجرمین بین‌المللی باکمک و پشتیبانی تروریست‌بین‌المللی و دستگاه‌های جهنمی استخبارات ایران، پاکستان و عربستان سعودی مورد اجرا قرار گرفت، اگرچه تأثیرات عمیقی بالای افراد جامعه ما نموده، اما این دوران وحشت‌باز هم زود گذر است. قسمیکه ملت ما تنها با صدای مبارزه علیه تروریسم و فتنه‌پیشگی در مدت تقریباً چند روز در مقابل تمام مناسبات و حشیانه‌های جهادی و طالبی قد علم نمودند و امید‌های شان را به آینده شگوفان به فضای صلح، آبادی و کار صلح‌آمیز، تعلیم و تربیه عیار ساخته، گویی اول بهار است و لاله‌ها در هر گوشه و کنار وطن قامت بلند میکنند. اما افسوس که تمام امیدها و آرزوهای ملت ما باز هم لگدمال گردیده و در کمترین مدت باری دیگر بالای ایشان موجودات فاقد خواص و عواطف انسانی با قیافه‌ها و الفاظ و حتی لباس‌های کمی تغییر داده شده حاکم مقرر شدند. اما این دیگر واقعاً دردآور، اما زود گذر است فقط چند صباح دیگر صبر و حوصله با تمام تحمل و مشکلات در کار است. تا قدرتمندان توسط ارگان‌های خود شان از وضع در افغانستان و اطراف آن آشنائی و بلدیت پیدا نمایند، نه معلومات‌های جنرالان پنجابی و اخندی ایران را با نظریات یک تعداد پرازیت‌های جنگ سرد، رهنما و دستور کار خویش قرار بدهند. همه میدانند، اکنون این مواد خام و ذخایر انرژی منطقه آسیای میانه و بحیره کسپین اند که چنین دیکته میکنند: دسترسی و استفاده مفید از منابع سرشار انرژی منطقه فقط و فقط در فضای صلح و امنیت در منطقه و خصوصاً در افغانستان امکان پذیر است و بس. اما بی‌ثباتی در افغانستان باعث عدم ثبات و امنیت در کشورهای آسیای میانه و قفقاز شده و در انتها تمام پلان‌های اقتصادی و رشد تکامل اجتماعی و سیاسی کشورهای نو بنیاد آسیای میانه و قفقاز برهم خورده و عواقب خیلی خطرناک را در منطقه و جهان باعث خواهد شد.

بی‌ثباتی در افغانستان تنها و تنها به نفع تداوم سلطه حاکمان آخوندی ایران و حفظ حاکمیت نظامیان پاکستان می‌باشد. فراموش نباید کرد که ثبات و امنیت در افغانستان سرنگون شدن سلطه‌خند‌های ایرانی و از هم پاشی پاکستان را با خود دارد. طوری که قبلاً ذکر گردید افغانستان واقعاً در سرچهار راه سیاست، اقتصاد، پخش کلتور و فرهنگ در منطقه بوده و است و این اهمیت تاریخی و جغرافیائی

خود را از دست نداده و در آینده نیز از دست نخواهد داد. بعضاً به این نظر اند که گویا مناطق آسیای میانه دیگر از طرف قدرت های بزرگ غصب گردیده و افغانستان آن اهمیت را که در گذشته بین دو ابرقدرت انگلیس و روس داشت، از دست داده است. این طور تبصره ها مطلقاً بی اساس بوده و "بازی بزرگ دیروزی" امروز به شکل بسیار پیچیده، توسط نیرو های تعویضی جریان دارد و این "بازی" فراموش نگردد که صد ها مراتب خطرناک تر و وحشیانه تر از جنگ ها و سیاست های دیروزی دو ابر قدرت بوده و میباشد. برای قدرتمندان و خصوصاً افغانان ضروریست بدانند که در طول تاریخ "بازی بزرگ" ملت افغان نتوانسته از موقعیت اساس جیوپولیتیکی خویش استفاده مفید نماید و در قدم نخست منافع ملی کشور را در نظر داشته باشند. ملت ما در ۲۰۰ سال اخیر فقط بخاطر "همسایگان" قربانی داده اند و زن و مرد، پیرو جوان در برابر ابرقدرت ها از خود سد گوشتی ساخته و نگذاشته اند که امپریالیزم انگریز و یا روس یکی به آسیای میانه و دیگر به اراضی هند و ایران برسند و به حریم همسایگان ما از خاک افغانستان تعرض صورت بگیرد. اما همسایگان حق شناس ما برعکس هر کدام به نوبه خود در قسمت کشور و ملت ما از سیاست های خشن و خصمانه کار گرفته و بدبختانه این حالت، امروز هم جریان دارد. تاریخ گواهی میدهد که حاکمان ایران ده ها بار گاهی با انگلیس و گاهی با روس همکاری نموده و در تعرض، قتل، چور و چپاول ملت ما سهم بارزی را بازی نموده است، نسل امروز با پوست و گوشت خود لمس کردند که چه فجایع را حاکمان امروزی ایران بالای ملت مان روا داشته اند. در بیست و پنج سال اخیر این حاکمان بخاطر قتل ملت ما و تضعیف حاکمیت ما از هیچ نوع مداخله علنی و مخفی، توطیه و دسیسه اجتناب نورزیده اند. جهانیان خوب بیاد دارند معامله شرم آور و ننگین "ایران گیت"، و بوجود آوردن ده ها سازمان مخرب و بی بند و بار بخاطر تجاوز به مقدسات کلتوری، عنعنوی و فرهنگی حتی به نوامیس ملت ما در خاک ایران، ظلم و ستم بالای آواره گان افغان در ایران فراموش ناشدنی است. همین حال به هزاران دختر و پسر جوان در زندانهای ایران بدون گناه زندانی می باشند چه حالت دور از تصور انسان را حاکمان و زندان داران ایرانی بالای ایشان روا میدارند؟ تاریخ افغانستان از شروع فجایع فتح علی شاه قاجار در خاک ما تا امروز سیاست ایران را در قسمت ملت ما خوب بیاد دارند، حکومت و سران ایرانی و وحشت آنان را نسبت به افغانستان و کلمه افغان هیچ وقت تاریخ افغانستان فراموش نخواهد کرد. بر جوانان افغانستان است که امروز از تاریخ درس گیرند و بخاطر فعالیت های سیاسی و اجتماعی خویش با سیاست های رهنانه، خصمانه و مغرضانه نیرو های اجنبی بلدیت حاصل نمایند. بطور مثال: سیاست دولت ایران را که گاهی گویا به دفاع از اهل تشیع افغانستان چه وحشت را بین مجرمین شناخته شده مزاری و خلیلی از یکطرف و گلبدین، سیاف و مسعود از طرف دیگر برپا نموده بود. بعداً با بوجود آمدن طالبان برای تمامی ملت افغانستان ثابت گردید که گلبدین در آغوش کدام انسانها و در کجا پناه برد، چطور سیاف وهابی و مسعود از طرف ایران پشتیبانی می شدند و سیاف یکی از بزرگترین دوستان ایران در افغانستان بشمار میرفت؟ با بوجود آمدن القاعده چطور ایران با سران القاعده و طالبان از یک طرف و از طرف



دیگر با دولت روس یکجا از سیاف، ربانی و مسعود پشتیبانی همه جانبه می نمودند. چطور روی کدام ستراتیژی ایران همیشه عبدالرشید دوستم و تورن اسماعیل را با خود داشت، با اساس کدام معامله اخذ های ایران تورن اسماعیل را از طالبان تسلیم شده و امروز باز هم حاکم هرات مقررش نموده اند؟ و ده ها سوال دیگر...

همسایه دیگر، پاکستان از روز پیدایش آن تا امروز در تلاش صدمه رساندن و تخریبات در افغانستان بوده و است، دولت پاکستان همیشه یکی از ارتجاعی ترین، خشمگین ترین، شیطان ترین و کثیف ترین حاکمیت جهان بشمار رفته و چون این حاکمیت لعنت شده روی نقشه های بازیگران "بازی بزرگ" بخاطر حفظ فساد و بی ثباتی در منطقه بوجود آمده بود، در شرایط جنگ سرد از اهمیت خاصی برخوردار گردیده بناً بشکل مصنوعی حفظ و تمویل اقتصادی شده تا امروز بیکی از مراکز عمده تروریزیم بین المللی و آشیانه مستحکم انتر تروریست ها تبدیل گردیده است.

متوجه باید شد، که توسط پاکستان و حاکمیت های غیر مشروع آن چطور "نیروی غیبی" توانست عالم اسلام را در مقابل غیر مسلمانان جهان یک پدیده غیر قابل تصور و تحمل جلوه بدهد؟ و چطور حاکمان پاکستان دین مقدس اسلام را بازیچه سیاست های شیطانی خود ساخته و باعث بوجود آوردن بحران بزرگ در جهان اسلام گردید؟

این موضوع خیلی بزرگ جهانی در شرایط امروزی میباشد. جهان اسلام، کنفرانس کشور های اسلامی، لیدران با اتوریته کشور های اسلامی، روحانیون جهان اسلام باید در قسمت خلق های مسلمان، دین و روان ایشان و بالاخره در برابر خداوند (ج) و روز آخرت و باز پرسی احساس مسئولیت نموده اعمال کاذبین و حاکمان بعضی کشور ها را که استفاده نا جایز از دین مبین اسلام می نمایند افشا نموده مورد بررسی و باز پرسی قرار بدهند. تا آن زمانیکه کشور های اسلامی و خصوصاً لیدران با اتوریته ممالک اسلامی صدای خود را بلند نمایند و اعمال کاذبین و مغرضین را که هر عمل و فعالیت غیر انسانی خویشان را به نام و دین مقدس اسلام ربط میدهند تقبیح و محکوم نمایند و در قسمت افشا و تجرید این موجودات مغایر صفات انسانی نپردازند، جهان اسلام به بحران های شدیدی دیگری روبرو خواهد شد.

امروز جهانیان، اکثریت سازمانهای اسلامی در شرق و غرب را به نظر شک و تردید مینگرند! حتی سازمانهای دیموکراتیک و آزادی بخش کشور های اسلامی را اکثراً تحلیل گران و روز نامه نویسان میتوانند بدون احساس مسئولیت بنام های عجیب و غریب یاد نمایند و یا بعضاً مستقیماً به شبکه های تروریستی الحاق میدارند! چرا؟ علت واضح است، بخاطر اینکه بزرگان، لیدران و روحانیون واقعی جهان اسلام یک خاموشی مطلق و بی تفاوتی اختیار نموده اند. حتی دولتمداران کشور های اسلامی در برابر دفاع از حقوق اتباع کشور های شان از جا بلند نمی شوند و صدائی نمی

کشند. ببینید اکثراً جوانان اعم از دختران و پسران و حتی موسفیدان در مسافرتها از یک کشور به کشور دیگر به محض اینکه اتباع کشورهای اسلامی هستند و یا نام اسلامی دارند تحت مراقبت و نظارت و بعضاً "کنترول" جدی قرار میگیرند و ...

در سال ۱۹۹۱ با اینکه اتحاد شوروی روز بروز از هم می پاشید و بحران سیاسی و اقتصادی و نارضایتی های اجتماعی دیگر در اتحاد شوروی سرتاسری شده بود چنانچه در اطراف کرملن هم وضع سیاسی تحت کنترول نبود. نیرو های شرارت پیشه به کمک و یاری یکتعداد ستراتیژیست های جنگ سرد از وضع استفاده نموده از طریق اتحاد شوروی و دولت نو بنیاد روسیه فیدراتیف آن در توافق با فرانسه کشور ما را به قهقرای نیستی کشانیدند. قسمیکه اتحاد شوروی در سالهای تعرض و تسخیر کشور ما در "خفا" با تروریستان جهادی پیمان ها قایم نموده بود، علناً روابط خود را با نیرو های فتنه پیشه جهادی آشکار کرده و قرار داد های غیر مشروع از نگاه حقوق بین الدول را با ایشان در ماسکو بستند (در حالیکه اتحاد شوروی هنوز موجودیت حقوقی داشت و روسیه فیدراتیف عضو جمهوریت های اتحاد شوروی به حساب میرفت و صلاحیت برسمیت شناختن حقوقی مانند یک کشور مستقل را نداشت و هم چنان در آن زمان صلاحیت های سیاسی روابط بین المللی جمهوریت های اتحاد شوروی تنها مربوط به رهبری مرکزی اتحاد شوروی میشد. اما بدبختانه در قسمت روابط سیاسی و حقوقی افغانستان و اتحاد شوروی (دور از تمام نورم های شناخته شده بین المللی، ممیزات تاریخی و روابط همسایگی بین کشور ها و خصوصاً مردمان مان) رهبری روسیه فیدراتیف یک جانبه تصمیم گرفت و تمام قرار داد ها و پیمان های اتحاد شوروی و کشور ما ترا قطع و غیر قابل اجرا اعلان نمود.

مناقباً مقالات و نظریات اشخاص بانفوذ (مقصد من از تحلیلگران اوضاع سیاسی جهان است) به نشر رسید که "مجاهدین مسلمان" و مبارزین راه آزادی امروز و یا فردا قدرت سیاسی را در افغانستان بدست میگیرند و پروژه تضعیف قدرت در افغانستان سازماندهی شد. تبلیغات روز بروز روح گرفته میرفت و پلان های محاصره اقتصادی افغانستان طرح و مورد عمل قرار داده میشد. اینکه چه علت و انگیزه باعث محو نمودن عاجل قدرت دولتی و حاکمیت مرکزی در افغانستان شد تا هنوز حتی بازیگران اصلی ستراتیژیست های غربی و اتحاد شوروی (روسیه فیدراتیف) دستگاه ها و مؤسسات منطقوی که ازین برنامه پشتیبانی و حمایت کردند جوابی ارایه ننموده اند.

واقعیت اینست که این طرح و پلان چنان ماهرانه و دقیق سنجش شده بود که تماماً قدرتهای ذیدخل درمعضله افغانستان در از بین رفتن حاکمیت مرکزی در افغانستان منافع تاکتیکی و ستراتیژیکی سیاست های خود را می دیدند.

بدین ترتیب سرنوشت ملت معصوم در خارج و داخل افغانستان توسط اشخاصی که اصلاً تصویری از عواقب اعمال خود نداشتند، تعیین و ترتیب می شد. من در همان زمان چند سطری نوشتم و

به روزنامه‌ها ارسال داشتیم که مضمون من چنین عنوان داشت: "رقص کوپراتیفی در موزیک شیطانی" بدبختانه آواز و فریاد مرا هیچ کس حتی مورد توجه قرار نداد. بیکی از دوستانم که افغانستان شناس بود و از جمله تحلیل گران سیاسی مجله آسیا و افریقا بود صحبت داشتم، ضمن جرو بحث او معذرت خواست که مضمون من را نمیتوانند بچاپ برسانند زیرا سیاست "وقت" ایجاب آنرا نمیکند او در قسمت گروه‌های اشرار و شرارت پیشه اظهار داشت که "این گروه‌ها امروز مسقیماً از طرف قدرت‌های بزرگ منجمله روسیه فیدراتیف پشتیبانی میشوند و قدرت‌های بزرگ در مقابل چنین شیوه و طرز دید (مقصد ایشان از مضمون من بود) اولاً توجه جدی نداشته و ثانیاً عکس العمل جدی و فوق العاده منفی نشان میدهند..."

"مقصد اینست که این موضع باید اینقدر جدی گرفته نشود..." "هیچ کس و هیچ کشوری در منطقه و جهان تمایل و علاقمندی به از بین بردن اداره حاکمیت مرکزی را در افغانستان ندارد..." "شما نوشته میکنید از فجایع این گروه‌ها درخواست، کندز، جلال آباد در ظرف چند ساعت محدود حمله و حکمرانی ایشان و... اظهار نگرانی میکنید از عاقبت بقدرت رسانیدن این گروه‌ها به حاکمیت دولتی و... "من فکر میکنم که شما موضوعات روشن را خیلی پیچیده و تاریک فکر میکنید..." "نظر من در قسمت چنین است که به کرسی دولتی نصب کردن این گروه‌ها مسئولیت‌های بین‌المللی و اخلاقی را نیز با خود باید داشته باشد..." "من فکر نمی‌کنم که ایالات متحده آمریکا و جهان غرب تحمل فجایع اینها را دیگر داشته باشند؟ زیرا امروز ایالات متحده آمریکا و غرب و در عین حال روسیه فیدراتیف است که پلان سازمان ملل متحد را رد میکنند" و بعضی حرف‌های دیگر...

واقعاً حرف‌های متضاد "و خوشبینانه" این دوست را شنیدم و برایش گفتم آیا شما شخصاً قول میدهید که فردا در کدام کنفرانسی، سیمیناری و یا نوشته‌هایت این تروریستان را بنام افغان و اعمال ناشایسته و غیر انسانی ایشان را افغانی و اسلامی یاد نکنید. خندید و گفت "... به تماماً جهان معلوم است که اینها اکثراً پاکستانی، ایرانی و عربی میباشد..." "این نیرو هیچ وقت افغانی و یا اسلامی بالای خود نام گذاشته نمیتواند..." "خلاصه خدا حافظی کردم میخواستم از دفترش بدرآیم گفت که "لحظه صبر کن، بیگیر این نامه یک "مجاهد" مصری را بخوان، در کابل هم ترجمه شده و در اخبار به چاپ رسیده است. این بگفته شما افغانها "مشت نمونه خروار است" آیا در اینصورت کدام انسان با وجدان گفته میتواند که این گروه‌ها "جهاد" میکنند و یا اعمال اینها انسانی است..." "جهان عرب پیش از بقدرت رسیدن ایشان" به کرسی‌های دولتی "اینها" را رسوا میکنند تا باشد جهان بداند که در اصل کی‌ها اینها را (... ) یاد میکنند خدا حافظی کردم و برآمدم.

متن نامه مجاهد مصری چنین بود:

"نام من حسن است. از مصر می باشم و سی و هفت سال عمر دارم. در ماه جولای سال ۱۹۹۸ بر طبق وعده های مامورین سری مجاهدین افغان به آنها پیوستم، به ریاض رفتم و از آنجا به پشاور آمدم. برای یکماه توسط مشاور سعودی که خود را محمود می نامید، تربیت شده و بالاخره در بین یونت حاجی دین محمد که در نزدیکی جلال آباد فعالیت دارد، خود را دریافتم. در ابتدا فکر میکردم افراد حاجی دین محمد واقعاً برای دین و عقیده خود می جنگند، ولی حال می بینم که اسلام در افغانستان ملوث و بی عفت شده است. من نفرت دارم تا از وحشت ها و نابرابری های که در طول ده ما در افغانستان مشاهده کرده ام یاد آوری نمایم: میخواهم همه گان بدانند که اکثریت آنها یکه خود را مجاهدین می نامند در حقیقت آدمکشان، غارتگران و رباینده گان اند که برای پول "سخت و تمندانه" خونریزی و جنایات تکاندهنده ای را مرتکب میگردند. آنها سرزندانان شائرا می بریدند، روحانیون را به قتل می رسانیدند و مردم را زنده در خاک دفن میکردند. شکم زنان حامله را پاره کرده و اطفال را با چاقو میزدند و چشمان آنها را میکشیدند. خصوصاً این اجیران ظالم و وحشی با استهزا و تمسخر فراوان در وقت ارتکاب چنین جنایات نام الله (ع) را نیز بر لب می آوردند.

بتاریخ بیست و پنج مارچ بعد از وقوع واقعه المناکی که در نزدیکی جلال آباد صورت گرفت، تصمیم گرفتم تا از افغانستان فرار نمایم. صبح آنروز مردم بیدفاع که به طرف کابل میرفتند در مسیر راه مورد حمله قرار گرفتند. دریوران جابجا با فیر مرمی به قتل رسیدند و موترهای ایشان طمع حریق شد. مردم سالخورده و اطفال نیز تیر باران شدند. وقتیکه اطفال را میکشیدند از موی های سر آنها گرفته و به دریا می انداختند. در آنجا آنقدر اجساد اطفال وجود داشت که حتی آب دریا نیز آنها را بیجا ساخته نمی توانست. خانم ها را با خود به کوه بردند و وحشیانه به عفت آنها تجاوز کرده و بی سیرت ساختند. من آنقدر جرئت کافی ندارم تا شخصاً راجع به تمام این فجایع و این جانوران وحشی در زیر لباس انسان، شما را آشنا سازم... من از آنها یکه میخواهند و قدرت شنیدن را دارند تقاضا مینمایم تا هر چه زود تر به این خون ریزی مغایر کرامت انسانی در افغانستان، خاتمه دهند. تا در سرزمین بلاکشیده افغان ها صلح برقرار گردد.

آیا آنها یکه خود را "مدافع" اسلام و طریقت محمدی (ص) قلمداد نموده و دم از جهاد و جنگ علیه کفار میزنند. آیا گاهی هم اتفاقاً به اعمال زشت و شنیع خود متوجه شده اند که بطور وقیحانه به ناموس مسلمانان تجاوز نموده، زنان و اطفال و کودکان نازنین مسلمانان را بدین گونه بیرحمانه و دمنشانه قصابی مینمایند؟"

چنین حکایت ها، نامه ها بیش از صدها بار از طریق وسایل اطلاعات جمعی به چاپ رسیده و هنوز هم به نشر میرسد. در ده سال از حکمروائی این شیطان صفتان چطور جهان اسلام و مسلمانان متدین، سران کشور های اسلامی که داد از اسلام می زدند و می زنند تا هنوز صدای خود را بلند

نموده اند. که این وحشیان جهادی و طالبی اصلاً انسان نبوده و تمام حرکات و اعمال اینها خلاف عواطف انسانی و اساسات دین مقدس اسلام میباشد. من بارها نوشته‌ام و امروز باز هم می‌نویسم که: تروریسم طریقت شیطانی بوده و مرتکبین آن به هیچ قوم، ملت و یا کشوری تعلق نداشته و از هیچ دینی و آئینی نماینده گی کرده نمیتوانند. تروریسم راه و رسم شیطان صفتان است که مغایر تمام اساسات و شیوه زنده گانی بشری بوده و بشریت و تمدن را به نیستی و اختناق کشانیده و باعث بربادی جهان میگردد.

ستراتیژیست های نظم آور جدید باید در قسمت طرح ریزی پلان های ستراتیژیکی خود این موضوعات را دقیق ارزیابی، تحلیل و نتیجه گیری نموده و نگذارند که چنین گروه های جهادی، طالبی و شیوه ها و طریقت آنها در کشور های آسیای میانه سرتاسری شده و عمومیت پیدا نمایند. زیرا شرایط نشو و نمای گروه های هم جنس جهادی و طالبی از سالهای متمادی خصوصاً در ده سال اخیر از طریق ایران و پاکستان با کمک های "سخت و تمندانه" حامیان معلوم الحال جهادی و طالبی عیار گردیده و فقط منتظر دستور از "بالا" یعنی "قوای غیبی" شیطانی بوده که چه وقت به هرج و مرج و قتل و خون ریزی شروع نمایند: قسمیکه تروریست ها میتوانند آن "مین" که در سالهای بیست قرن بیستم در آنجا توسط نیرو های سرخ اتحاد شوروی گذاشته شده آنرا به انفجار بیاورند. پرابلم در آنست که کشور های آسیای میانه بشکل مصنوعی و ملحوظات سیاسی بخاطر فشار و تهدید و در عین حال تابع کردن اتباع آن در سال ۱۹۲۱ بوجود آمدند. نه اینکه علایم ملی و تاریخی و خاصیت های ریشوی پیدایش دولت ها در بوجود آمدن این جمهوریت ها رولی داشته است.

بدین ترتیب تقسیمات ارضی نسبت ملحوظات نظامی و اداره از طرف روسیه شوروی فرضی تعیین گردیده است. در بین این جمهوریت ها مشروطیت های رسومی و عنعنوی و اتنیکی اصلاً در نظر گرفته نشده بود قسمیکه تا سالهای ۱۹۲۱ مردمان آسیای میانه در جواب سوال راجع به ملیت شان فقط یک جواب را میدانستند که - مسلمان هستند. مرز بندی بین این جمهوریت ها غیر قابل قبول و تحمل است و نظر به شرایط حقیقی سیاسی و اتنیکی بدون اساس و در حالت فعلی خیلی خطرناک است. اراضی مورد اختلاف یا منازعه در بین این کشور ها بحد کافی وجود دارد. اگرچه سرحدات فرضی زمان اتحاد شوروی بین جمهوریت ها امروز قسماً نشانه گذاری میشوند و هیچ کدام جمهوریتی تا امروز بشکل علنی دعوی ارضی بالای یکدیگر به شکل رسمی ننموده اند. اما در مناطقی که سرحدات فرضی زمان اتحاد شوروی وجود ندارد مانند وادی فرغانه بین ازبکستان، تاجکستان و قرغزستان، ازبکستان خود سرانه بعضی نقاط را امروز نشانه گذاری میکند که بعضاً منازعات سرحدی را بوجود آورده است. در عین حال ناگفته نباید گذاشت که در اراضی مورد منازعه درین چند سال اخیر تنها باند های شرارت پیشه و تربیه دیده گان پاکستان، ایران و ترکیه اکثراً به شکل مرموزی قرار گرفته اند؟ در سال ۱۹۹۰ در قسمت ناحیه اوش قرغزستان جنگ بسیار شدید و

خونین را این نیروها بین ازبکها و قرغزها تمرین نمودند. تعرضات و حملات فاجعه آمیز ۱۹۹۸، ۱۹۹۹ و ۲۰۰۰ باند های شرارت پیشه، به خاطر غصب و ادیهای فرغانه، باعث قتل و کشتار صدها انسان بیچاره و بی گناه گردید، از طرف دیگر امروز اکثری اراضی سرحدی بین قرغزستان، تاجکستان، ازبکستان و جنوب قزاقستان مطلقاً توسط گروه های وابسته به قاچاق مواد مخدره "هیروئین" کنترل میشود. و این گروه ها یکجا با باند های شرارت پیشه در منطقه، در هر حالت خطر جدی را در منطقه باعث خواهد شد. قدرتهای بزرگ را لازم است که در زمینه توجه عمیق داشته و این پرابلم را سطحی نگیرند. زیرا وضعیت اجتماعی و اقتصادی اتباع این منطقه و خصوصاً وضع جوانان چنان خراب بوده که بزود ترین فرصت امکان دارد از طرف باندیت ها به بسیار ساده گی مورد استعمال قرار بگیرند.

بینید قرغزستان با تاجکستان ۲۳۰ کیلو متر سرحد دارد و درین حال در همین اراضی اضافه تر از ۴۰ منطقه منازعه بین دو جمهوریت موجود است. پرابلم های سرحدی بین قزاقستان و ازبکستان درین اواخر حتی باعث تیره گی مناسبات این دو کشور گردیده است و بعضاً زد و خورد های در سرحدات این دو کشور رخ میدهد. در سرحدات تاجکستان و ازبکستان چندین بار زد و خورد ها صورت گرفته است. مناسبات سرحدی بین چین و تاجکستان. چین قرغزستان ظاهراً اگرچه با عقب نشینی های دو جمهوریت کوچک تاجکستان و قرغزستان حل گردیده، اما این موضوع باعث تشویش همیشگی تاجکستان و قرغزستان میباشد. سرحدات بین ترکمنستان و ازبکستان پر از جنجال بوده و بحران های بعدی را در قبال دارد.

مناسبات سیاسی بین لیدران کشور های آسیای میانه ظاهراً آرام به نظر میرسد. اما جنجال های جدید سیاسی بین ازبکستان و ترکمنستان و قطع مناسبات سیاسی (دیپلوماسی) میان این دو جمهوریت، سرخط اخبار مرحله جدید انکشاف اوضاع در آسیای میانه خواهد بود. اگرچه تا حال منازعه در مناسبات بین این کشورها، فقط دو جانبه میباشد، اما پرابلم های اقتصادی و ایکولوژیکی منازعات را آهسته آهسته در آسیای میانه همگانی می سازد. رهبران فعلی این کشورها خصوصاً ازبکستان، قرغزستان، قزاقستان و نسبتاً ترکمنستان، از قدرت، تجارب و مهارت بازی های سیاسی در منطقه برخوردار بوده و در عین حال بخاطر به کرسی نشاندن پلان های انکشافی اجتماعی، اقتصادی، سیاسی و نظامی ممالک خویش تا فعلاً حاکم بر اوضاع بوده و در صورت وقوع حوادث غیر پیشبینی شده در تاجکستان و یا وادیهای فرغانه امکان دارد وضع به شکل دیگری انکشاف نماید. زیرا در تاجکستان حکومت مرکزی خیلی ضعیف بوده و قدرت حاکم در مناطق، مطلقاً بدست قومندان های "محلی" و افراد مسلح بی بند و بار میباشد. در بسیاری نقاط سرحدی افغانستان و تاجکستان افراد مسلح ساندیکات های مواد مخدره حاکم میشوند. این گروه ها و گروه های افراطی مذهبی "در آسیای میانه از زمان های قبل، دوستان و همزمان سابقه دار جهادیها و طالبان و القاعده

بوده و از مدتهای طولانی توسط پاکستان، کشورهای عربی و ایران و بعضاً حلقه‌های ترکیه پشتیبانی میشوند.

باید در قسمت افراطیون "مذهبی" آسیای میانه و پان ترکها گفت: که این گروه‌ها سرحدات فرضی امروزی بین جمهوریت‌ها را بر سمیت نمی‌شناسند. آنها دعوی حکمفرمائی را در تماماً آسیای میانه مانند یک کشور واحد دارند. برای تماماً تحلیل گران معلوم است که خطر ناک تر از همه موجودات شبکه‌ها و یا گروه‌های افراطی مذهبی و هابی‌ها، دیوبندیها، نورسیه‌های ترکی و ایغورهای چینائی، در جمهوریت‌های آسیای میانه میباشد که این گروه‌ها ارتباط مستقیم به مراکز شرارت در صوبه سرحد پاکستان داشته و مستقیماً از طرف آی اس آی - پاکستان تمویل مالی و لوژستیک می‌شوند.

برعلاوه این همه، جهان مترقی باید سخت متوجه بروز اجتماعات (احزاب) سیاسی جدید از میان کارمندان سابقه دار ادارات دولتی و یا تحت رهبری این کارمندان دولتی بنام اپوزیسیون دیموکرات باشند. که پیدایش احزاب سیاسی جدید، باید تضمین کننده ثبات سیاسی در جمهوریت‌ها باشند، نه برعکس...

بنام موضوع ثبات در افغانستان باید ساده گرفته نشود، که گویا اداره طالبان و دستگاره رهبری ایشان دیگر از بین رفته و "مجاهدین" عضو ائتلاف مبارزه بر علیه طالبان و تنظیم القاعده میباشد... این بزرگترین اشتباه دیگری نیروهای ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در افغانستان خواهد بود. چنانچه اگر موضع "مجاهدین" در افغانستان حل نگردد و سطحی گرفته شود، عواقب این عمل خیلی‌ها خطرناک تر از گذشته خواهد بود. ببینیم موضوع "مجاهدین" به گفته آقای بریژنسکی اگر خلاصه شود به چند گروه "تشنج زده" پس سوال پیدا میشود: که این چند گروه تشنج زده آیا قادر به رهبری یک ملت هستند؟ تمام جنایاتی که اینها مرتکب شده‌اند باید فراموش گردد؟...

بلی اینها روزی مانند دسته در تبر آقای بریژنسکی بودند، مدتی نگذشت که زیر دهل پاکستانی‌ها رقص کردند! نمایش نامه‌های تمثلی ایشان با یاغیان عربی درج تاریخ بشریت شده است، بخاطر گویا "منافع ملی ایران" چه فجایع را در خاک ما که مرتکب نشده‌اند:

کشتار دسته جمعی اتباع افغانستان بنام اهل تسنن و تشیع، تاجک و هزاره ازبک و پشتون و ... "بالاخره قتل و کشتار مهمانان عزیز افغانستانی" ملت ما خوب میدانند که چرا پلان‌های فتح علی شاه قاجار بعد از سالیان متمادی باز هم در دستور کار روزمره اخندی‌های ایران در قسمت افغانستان قرار داده شده است.

دو مثال تاریخی دیگر:

"در حدود دو قرن پیش سال ۱۷۹۳ تیمورشاه سدوزائی چشم از جهان پوشید و پشت سر خود "به اصطلاح دو تیم فوتبال و یک رفری" یعنی ۲۳ شهزاده گان مغرور را که هر کدام مدعی تاج و تخت بود گذاشتند، که از بین آنها زمانشاه دستهای دیگر برادران را بسته و خودش به تخت پادشاهی تکیه زد. در همان روزها انگریزها جنوب و شرق هند را اشغال و پروژه‌ای تسلط بر پنجاب و سند را تکمیل کرده و به مرحله‌ای عمل می‌گذاشت، درین اثنا سیکهای پنجاب از وضع آشفته‌ای امپراطوری درانی استفاده نموده و صدای بغاوت بلند کرده بودند و زمان شاه میخواست به آنطرف به سوقيات بپردازد و چنین سوقيات به برنامه‌های انگریزها صدمه میرساند از این جهت بود که لارد ویلزلی گورنر جنرال کمپنی شرق الهند انگریزیک مامور ورزیده و محیل خود به نام سرجان مالکم را به دربار فتح علی شاه قاجار پادشاه ایران فرستاد تا از آنجا برای جلوگیری سوقيات زمان شاه بر هند چاره سازی کند. این مامور توسط پول و رشوت های کلان توانست عمال در بار ایران را همراه و همکار خود بسازد و در مدت کوتاهی برادر زمان شاه یعنی شاه محمود را به مقابل شاه افغانستان به بغاوت تحریک کردند و بدینصورت زمان شاه را ایرانیان در یک جنگ داخلی مصروف ساخته و از سوقيات او جلوگیری بعمل آمد. انگریزها به این هم اکتفا نکرده و بخاطریکه سرزمین های آنسوی آب سند را به آرامی بلع کنند، طرح های بمیان آوردند تا افغانستان را بصورت متداوم در جنگ های داخلی در گیر نگاه دارند. در چنین زد و بندها باز هم ایرانیان پیش قدمی نموده با دریافت پول و رشوت طرحی را به انگریزها پیشنهاد نمودند. سرجان مالکم از ایران طی یک مکتوب رسمی به لارد ویلزلی گورنر جنرال نظر خود را چنین ارائه کرد... هیچ چیز مانع سوقيات زمان شاه برهند شده نمیتواند بجز اینکه در مملکت اش نفاق ایجاد گردد و او را از تصمیم باز دارد. او در یک مکتوب دیگر بنابر مشوره ایرانیان، برای نفاق افغانستان را یک سرزمین خیلی مساعد دانسته و استدلال کرد که: غرور، نخوت و کینه در افغانستان بیشتر از هر مملکت آسیائی است، بدین ترتیب انگریزها به کمک ایرانیان توانستند پلان های خود را به آرامی تطبیق بکنند و در اوایل قرن نژده زمان شاه را از تخت سرنگون و توسط برادرش شاه محمود کور نمایند و با آمدن شاه محمود باید یک آرامی نسبی می آمد ولی پلان نفاق اندازی ایرانیان چنان به شدت ادامه کرد که دو سال بعد کابل در گیر یک جنگ مذهبی گردید. ایرانیان سنی ها را بمقابل شیعه ها و شیعه ها را بمقابل سنی ها تحریک نمودند و بالاخره زمینه یک کشتار هولناک را مساعد ساختند. در آن زمان یک شخصیت مصلح و مردم دوست بنام میرواعظ که بخاطر خاموش ساختن این آتش خانمان سوز پا به میدان گذاشت، از طرف متعصبین و عمال ایرانی مورد بی عزتی واقع و خانه اش غارت گردید. چنانچه درین جنگ "مذهبی" هزاران انسان کشته و شهرکابل کاملاً طعمه حریق گردید. پس از سوختن و ویرانه شدن کابل و تباهی بیش از حد، وقتی فرو نشتن مصیبت



هر دو طرف (شیعه‌ها و سنی‌ها) درک کردند و فهمیدند که یک دست اجنبی باعث این همه آشوب بوده و مردم بی‌خبر را به نفع خود استعمال کرده بودند.

یک مثال دیگر که افغانها نباید آنرا فراموش می‌کردند و نباید فراموش کنند و این حادثه در تاریخ باعث مباحثات، بوده قسمیکه در سال ۱۹۱۹ موقعیکه برای حصول استقلال جنگ آغاز شده بود در جبهه قندهار غازیان به سپین بولدک رفتند و دشمنان طرحی را به کار گرفتند تا در عقب جبهه یک جنگ مذهبی را شعله‌ور ساخته و مبارزان را به شهر قندهار باز گردانند و در قتل و قتال بین خود مصروف سازند. طرح چنین عملی باز هم به کمک خدا ناشناسان عملی گردید. چنانچه در شهر آوازه انداختند که از پس خانه سرآچه سید نور محمد شاه قزل باش، یک طفل سنی کشیده شده که همه بدن او را به سوزن‌ها دوخته‌اند و بدین شکل کشته شده است. این زمزمه و هنگامه مردم را به سرحد دیوانگی رساند و سنی‌ها آماده شدند که برخانه‌های اهل تشیع حمله بکنند. ولی در جبهه سپین بولدک سید جواد منسوب به اهل تشیع که شخصیت خیلی محترم بود به عبدالقدوس خان صدراعظم وقت گفت که من به شهر میروم و این مصیبت را دفع می‌کنم. سید جواد به شهر آمد و مستقیماً به جامع شاه که مسجد اهل سنت بود رفته و همه سنی‌ها را به دور خود جمع و به آنها گفت: نباید بازی بخورید و باید به توطیه دشمن متوجه باشید... اگرچه صد فیصد فکر می‌شد که مردم سنی بر او حمله خواهد برد ولی چنین نشد، سنی‌ها به گریه او را به آغوش کشیدند و در همان روز مردم سنی و شیعه بخاطر که دست غرض دشمن را قطع کرده باشند دست بدست هم در بازارها به گردش پرداختند و لعنت به شیطان صفتان، پلیتان و عمال ایشان فرستادند.

واقعاً زود یا دیر ملت ما دوباره به همه بدبختی‌های تحمیل شده به حال خود می‌آیند. اما "فرهنگ" جهادی، طالبی و القاعده در کشور های همسایه مان چنانچه امروز محسوس میشود و تاثیر خود را گذاشته است و اگر خدای ناخواسته مصلحت جهانی چنان شود که چند فردای دیگر باز هم مجاهدین در افغانستان مواظبت، تمویل لوژستیکی و پشتیبانی شوند آنوقت واقعاً سراسر منطقه به آتش و خونریزی کشانیده میشود. زیرا سومالی ساختن افغانستان کار ساده نیست اما بالکان سازی آسیای میانه مطلقاً به نفع تروریزم بین المللی بوده شعله‌های آتش آسیای میانه منحصر به منطقه نمانده ساحه بزرگ را در بر گرفتنی است که جهان قدرتمند باید پیش از پیش متوجه آن باشد و این بازی چند روز بعد یا چند ماه بعد و شاید چند سال بعد شیطان صفتان خواهد بود.

ببینید اگر قضا و تقدیر چنین حکم کرده است که افغانها با تمام ناتوانائی باید مانند سابق چون امپراطوری های جابر انگریز و روس را به زانو در آورده و جهان را از شر این جهانخوران رهائی بخشید و امروز پوز کثیف قدرت شیطانی تروریزم جهانی را هم به خاک بسایند، پس لازم می‌افتد که جهان قدرتمند و سازمانهای بزرگ اقتصادی، سیاسی و نظامی حداقل برای مدتی از تسلیحات

لوژستیک و نظامی باند های شریک تروریستی جهادی دست کشیده و در عین حال مواظب کشور های همسایه مان خصوصاً ایران و پاکستان باشند که در امور داخلی ما دست اندازی نکنند. آنوقت است که در مدت کوتاهی ملت سرا پا برهنه، تحقیر شده و تشنه به آزادی و صلح، با دستان خالی اما با پنجه آهنین، گلو این شیطان صفتان را خفه نموده و باز هم جهان را از شر منافقین و نیرو غیر انسانی نجات خواهد داد.

اینجاست که گویی در طول تاریخ موجودیت خود ملت افغان فقط وظیفه داشتند و دارند که بجنگند و قهرمانانه بمیرند. اما سرانجام جهان انسانی را از شر خونخوران، سلطه جویان و جهان گشایان و بالاخره کاذبین و لعنت شده گان نجات بدهند. البته این رسالت و اصالت هم در تقدیر افغانان گنجانیده شده است.

آسمان بار امانت نتوانست بکشد  
قرعه فال بنام من بیچاره زدند

در واقعیت ملت افغان "این اقوام و قبایل بیچاره" بارها مورد آزمون تاریخ قرار گرفته، قسمیکه از دست و پنجه نرم کردن با یک متجاوز نفس راحت نکشیده و هنوز سوگواری و ماتم عزیزان را بپایان نرسانیده که باز با تهاجم خون آشام دیگر مواجه میگردد و این بار واقعاً مبارزه خیلی درد آور و ظالمانه است. مبارزه با نیروی شیطانی غیر مریی و با امکانات عظیم. اما تاریخ افغانها می آموزاند که ما هیچ ملت و قوم، قبیله و کشوری را سراغ نداریم که از زیر تاثیرات معنوی و بقایای کشور های مهاجم و متعرض و هم چنان قشون های خون آشام، با حفظ هویت، کلتور، رسم و عنعنات و زبانهای باستانی خویش باقیمانده باشد به غیر از ملت سربلند و دشمن کش افغان. اگر بقایای مهاجمین در بعضی گوشه و کنار افغانستان گاه گاهی مانده باشند، بالاخره در میان این ملت بزرگ و با شهامت تشخیص داده شده و به کیفر اعمال شان رسیده اند و این یکی از درس های بزرگ و خیلی ها با ارزش تاریخ است خصوصاً برای آنانیکه امروز کشور ما را ویرانه و ملت ما را مظلوم و بی چاره ساخته اند و در خیال استفاده جوئی های شیطانی هنوز هم در دریای خون ملت ما آّبازی میکنند. بناً از قدرتمندان و سازمانهای پر قدرت جهان و بخصوص از اداره ریاست جمهوری ایالات متحده آمریکا آرزو میروود اینک:

۱- تروریزم: پدیده مغایر صفات انسانی بوده و مبارزه علیه آن یکی از فرایض جامعه انسانی میباشد که به هیچ وجه نباید از شدت مبارزه علیه این پدیده کاسته شود. اوضاع جاری بین المللی میطلبد که

مبارزه باید واقعاً همگانی شده و کشور های قدرتمند باید در قدم نخست متوجه حامیان، دستگاه های پروپاگند، منابع تمویل و اشخاص وابسته به تروریسم در محدوده های کشور های شان و دیگر مناطق یکسان عمل نموده و درین راستا نباید تفاوت ها و معاملات مبنی بر منافع زود گذر مصلحتی، مانع مبارزه قاطع جهانی علیه تروریسم گردد.

۲- چنانچه اوضاع جاری سیاسی و نظامی در سطح بین المللی به اندازه نهائی حساس گردیده که جزی ترین اشتباه باعث مختل شدن ائتلاف های جدید بین المللی گشته و بعضاً شک و تردد را در ائتلاف مبارزه علیه تروریسم بوجود خواهد آورد. بناً بر قدرتمندان است که از صبر و حوصله، تحلیل و تجزیه دقیق علمی کار گرفته و در عین حال از اقدام های یکجانبه در قسمت معضله های منطقی، پرابلم های نظامی و سیاسی بعضی کشور ها - که ثبات جهانی را تهدید خواهند نمود اجتناب نموده - از تصمیم همگانی کار گرفته و تمام تصمیمات امروزی در قسمت بعضی رژیم های دیکتاتوری، باید قاطعانه از پشتیبانی سران کشور های قدرتمند جهان برخوردار باشند و اجازه داده نشود که جهان امروزی باز هم دست خوش چند عنصر باقی مانده از زمان جنگ سرد (جهان دو قطبی) شود.

۳- در پروسه انکشاف وضع جدید بین المللی و در شرایط آغاز مراحل انکشاف مناسبات زیست همگانی بشری (فورماسیون جدید اجتماعی و اقتصادی)، که مبانی جدید حقوق و روابط بین الدول، طرح ریزی می شوند، باید در نظر داشت که سیاست های کهنه جنگ سرد، دستگاه های فرسوده و سیکالوژی منحصر به آن در برخی از کشور ها، حاضر نیستند که بساده گی و داوطلبانه از صحنه بیرون شوند. فلذا بعضی مشکلات عینی را در قبال خواهد داشت، که می باید استراتیژست های نظم آور جدید جهانی، این موضوع و مشکل حساس را در کار خویش مد نظر گیرند و نگذارند که آنده ستراتیژست های زمان جنگ سرد و انستیتوت های تحقیقاتی و تحلیلی ایشان، با ارائه پلان ها و ارزیابی های خویش - که ملوث با سیکالوژی جنگ سرد میباشند - فضای جدید ایجاد شده بین المللی و ثبات نسبی امروزی جهانی را مختل نموده و مجدداً وضع ناگوار بین المللی و شرایط کهنه را با خود پسندیدها و تمسک به افتخارات دیروزی خویش، بالای جهان تحمیل بدارند. زیرا از اعمال چنین استراتیژست ها، نیروی سیاه و شیطانی - یعنی تروریسم بین المللی - استفاده غیر قابل قیاس و تصور نموده و جهان بشری را به نابودی، هرج و مرج سراسری می کشاند.

۴- بر قدرتمندان است که امروز متحده در چوکات ائتلاف مبارزه علیه تروریسم - بخصوص از شروع عملیات داغ نظامی علیه این پدیده در افغانستان - وضع جهانی را تحلیل نموده و نتیجه گیری نمایند که چرا فقط و فقط بعد از اعلان این مبارزه، بسیاری از معضلات کهنه، یکی پی دیگر داغ شده میروند و یا یک معضله داغ حل نگردیده که معضله های دیگری خلق میگردد؛ علت در چیست؟

## بطور مثال وضع در افغانستان:

طالبان، مجاهدین و القاعده بدون اینکه نظر به تعهدات و وعده‌های کشورهای شامل ائتلاف در افغانستان، ایران و پاکستان تعقیب شوند و یا اینکه کشور ایران و پاکستان را راضی نموده و یا تحت فشار قرار دهند تا اینکه به تعهدات شان در قسمت مبارزه با تروریسم صادق باشند و از هیچ نوع همکاری در قسمت گرفتاری و به قانون سپردن مجرمین جهادی، طالبی و القاعده دریغ ننمایند، دفعته‌ای پاکستان بیاد فراموشی سپرده میشود و نام محور شرارت بالای ایران، عراق و کوریای شمالی گذاشته میشود. ایران در همکاری هایش با جوامع بین المللی (که اینبار معلوم نبود چقدر صادقانه بود) دفعته‌ای حساسیت ضد آمریکائی نشان داده و از همکاری‌های "مخلصانه" خودداری مینماید. یا در حالیکه سرزمین فلسطین توسط قوای اسرائیل بخاک و خون کشیده میشود، تماماً ملل جهان در برابر این عمل وحشیانه و خشن قوای اسرائیلی خاموش نشسته و تماشای این تیاتر وحشتناک را از طریق کانال‌های تلویزیون مینمایند. کجاست ائتلاف جهانی مبارزه علیه تروریسم؟

آیا ائتلاف جهانی مبارزه علیه تروریسم جهانی کدام تعریفی مشخص را به اعمال ترورستی مشترکاً مد نظر داشتند؟ و یا آیا بکدام تفریقی مشخص بین اعمال ترورستی و تروریسم مشترکاً پیش از پیش تفاهم نموده اند یا خیر؟

حکومت پاکستان داد و فریاد از جنگ اتمی در مقابل هند را شروع میکند و در عین حال انتخابات فرمایشی و نمایشی را در پاکستان برگزار نموده و حامیان جهادیان و طالبان را بجای آنکه به پنجه قانون بسپارند، آنان را با "مشروعیت" که گویا انتخابات را برده اند، براریکه قدرت در صوبه سرحد، بالا میکشند.

مناسبات دولت عراق و ایالات متحده آمریکا چنان داغ شده میرود که جهانیان را شروع یک جنگ غیر عادلانه دیگر به تشویش انداخته است. این موضوع باعث پیچیده شدن جر و بحث‌ها در اکثر سکتور‌ها و در سازمان‌های بین المللی، میان ابر قدرت‌ها شده است. موضوعات فوق هنوز نا حل مانده که وضع در اطراف پلان‌های اتمی کشور کوریای شمالی دامن زده میشود و شعله دیگری که اصلاً در شرایط فعلی ایجاب نمیکند، داغ شده میرود و تشویش و ناراحتی در کشورهای هندوچین خلق میگردد. و... و بالاخره بحرانی شدن جهت گیری‌های مختلف بعضی کشورها در سازمان نظامی ناتو در جهت ایجاد اردوی "عکس العمل سریع" ۶۰ هزار نفری در چوکات سازمان امنیت و همکاری اروپا و

...

اگر چه سازمان نظامی ناتو یکی بزرگترین انستیتوت های جنگ سرد بشمار میرود اما موجودیت این سازمان در شرایط جنگ با تروریزم و وضع نامعین در سطح بین المللی، یکی از ضرورت های مبرم جهان بشری امروزی میباشد!

امروز سازمان ناتو نه تنها سازمان نظامی میباشد بلکه یکی از مراکز عمده جروبحث های سیاسی و استراتژیکی بخاطر امنیت و همکاری در عرصه حفظ امنیت بین کشور های عضو تبدیل شده است. بینید ۴۲ کشور جهان بصورت مستقیم و غیر مستقیم عضویت این سازمان را دارد. از جمله ۱۹ کشور عضویت مستقیم و ۲۷ کشور دیگر داخل پلان های "همکاری بخاطر صلح" میباشد. بناً به رول این سازمان در منازعات منطقوی و کشمکش های نظامی دول عضو بین یکدیگر و یا بین دول عضو و کشور غیر عضو در ناتو اولویت داده شود. زیرا تنها در این سازمان است که امروز سیاستمداران و نظامیان یکجا باهم نشسته جروبحث نموده و در عرصه های مختلف امنیت و ثبات جهان تصمیم میگیرند. به نظر من اگر موضوع عراق، افغانستان و در آینده آسیائی میانه بدوش سازمان ناتو گذاشته شود و مسئولیت فعالیت های نظامی و سیاسی در چوکات این سازمان انتظام یابد، فکر میکنم بسیاری اختلافات بین کشور های قدرتمند، راه های حل مناسبی پیدا میکنند. بطور مثال: در موضوع عملیات نظامی "احتمالی" بر عراق، سیاستمداران و همچنان نظامیان کشور های عضو سازمان ناتو، توافق نظر ندارند. بصورت ساده اگر بگویم از یک جهت سیاستمداران به نظر نظامیان ارزشی قایل نیستند و از جهت دیگر، نظامیان بعضی دول عضو مانند ترکیه و ایالات متحد آمریکا، موضوعات مغلق سیاسی فردا را ذیدخل همکاری های نظامی امروز ساخته اند. قسمیکه اگر ۳۲ میلیارد دالر آمریکائی را دولت ایالات متحده آمریکا به ترکیه بدهد، دیگر ترکها در قسمت عملیات نظامی سوالی ندارند و...

موضوع عراق و جنگ نظامیان در عراق، باید تصامیم سیاسی بعدی را در قسمت این ملت باخود داشته باشد و اگر نه، نظامیان تمدن بشریت را به ویرانه تبدیل خواهند کرد. بناً سازمان ناتو اگر مسئولیت عملیات نظامی را بگیرد، بنظر من:

۱- این عمل در قدم نخست صفوف اعضا و متحدین یا همکاران سازمان مذکور را نه تنها از نگاه عملیات نظامی مشترک، محکم ترمی سازد، بلکه سطح مذاکرات سیاسی و دیالوگ را بین اعضای آن بلند برده و مانع هرج و مرج اجتماعی در عراق، همچنان مانع مداخلات کشور های منطقه از جمله ایران در امور داخلی عراق گردیده و بدینگونه تمامیت ارضی عراق بمثابه کشور واحد و مستقل، تضمین میگردد. در قدم دوم اگر مسئولیت عملیات نظامی در عراق بدوش سازمان ناتو گذاشته شود

به یقین که در عملیات های غیر پیش بینی شده و بعدی - اگر خدا نا خواسته در کدام نقطه دیگر جهان ایجاب نماید - سازمان ناتو از تجارب خوبی نظامی و سیاسی برخوردار خواهد بود.

۲- وضع نامعین سیاسی و نظامی در افغانستان، مداخلات همسایگان در امور داخلی این کشور، مبارزه علیه کشت، تولید و ترافیک مواد مخدره در موجودیت گروه های شرارت پیشه در افغانستان و اطراف آن و ... تاثیر عمیق بالای وضعیت ثبات و امنیت در کشور های آسیائی میانه و قفقاز وارد میکند. بنائاً تدارکات و قایوی قبل از ظهور واقعه فقط و فقط در شرایط امروزی به سازمان نظامی ناتو مربوط میشود زیرا که: این موضوع اگر داغ شود منحصر به کشور های منطقه مانده نمیتواند و ساحه وسیعی را در بر خواهد گرفت که بدون شک کشور های اروپائی را نیز متأثر خواهد ساخت. افزون بر آن چون اکثرآ کشور های منطقه آسیائی میانه - به جز از ترکمنستان - عضویت همکاری های همه جانبه را در چوکات پلان های "همکاری بخاطر صلح" در سازمان ناتو دارند، بنابراین، این کشور ها بخاطر حفظ و حراست استقلال، تمامیت ارضی و رفع تجاوز نیرو های اجنبی در امور داخلی ایشان، به سازمان ناتو چشم امید دوخته اند.

مبارزه با تولید و ترافیک مواد مخدره در افغانستان باید موازی با مبارزه علیه تروریزم پیش برده شود و گذاشته نشود که نیرو های شرارت پیشه، مانند سلاح مؤثر از آن استفاده کنند. گروه های شرارت پیشه پلان فوق العاده وسیع و خطرناک را در این قسمت پیش میبرند. اگر توجه کنیم که این منافقین قسمیکه اکثریت جوانان را در کشور ما و همچنان در ممالک همسایه معتاد به هیروئین ساخته و امراض گوناگون روحی و عصبی را در میان جوانان سبب شده اند. سران کشور های قدرتمند، مؤسسات و سازمان های بین المللی مخصوصاً مدافعین حقوق بشر میتوانند به بسیار آسانی و ساده گی سروی های رشد استعمال مواد مخدره، تعداد معتاد شده گان، جوانان مبتلا به مرض ایدز و ... را در ده سال اخیر در آسیائی میانه کشور های اتحاد شوروی سابق و هم چنان روسیه فیدراتیف و اوکراین مطالعه نموده و تاثیرات آینده آنرا در اروپا و دیگر نقاط جهان ارزیابی و پیش بینی نمایند.

به عقیده من مبارزه با شبکه های سانديکات های مواد مخدره در افغانستان، پاکستان و آسیائی میانه و قفقاز، باید جدی گرفته شوند و این مبارزه باید نسبت به مبارزه علیه تولید و پخش سلاح های کشتار دسته جمعی، اولویت بیشتر بخود بگیرد، زیرا هیروئین، تولید آن و هم آن حجمی که تنها در افغانستان تولید میشود، به مراتب خطرناک تر و آسیب رسان تر نسبت به هرنوع سلاح در جهان بشری میباشد.

ببینید دریک کشوری که ثبات و امنیت اصلاً وجود نداشته و ندارد. تقریباً ۸۵ الی ۹۰ فیصد اراضی بایر مین فرش شده، آب و هوای توام با خشکسالی های پی در پی مشکلات طبیعی خود را همیشه داشته است. تخنیک جدید زراعتی و کودکیمیای وجود ندارد و ... اما جهادیان و طالبان

توانسته اند که در مدت این ده سال یکی از مولدین و صادر کننده گان بزرگ مواد مخدره خصوصاً هیروئین تبدیل شوند. نظر به احصائیه های رسمی ۷۵ الی ۸۰ فیصد مواد مخدره جهان را اینها تولید میکنند چطور و برای چه؟

نظر به گزارشات سازمان های بین المللی ۳۵۰ تن هیروئین سالانه در افغانستان تولید میشود (از حجم تولید چرس و دیگر مواد مخدره سازمانهای بین المللی مطلقاً گزارش نمیدهند؟). نظر به گزارشات سازمان ملل متحد ۴۰۰ لائبراتور تولید هیروئین در نقاط مختلف افغانستان موجود میباشد و ... سوال باز هم در اینجا است که روی کدام ضرورت و برای چه؟ مجاهدین و طالبان مشغول پروگرام تولیدی مواد مخدره هستند؟ آیا مجاهدین و طالبان از دریافت پول های درآمد از فروش و ترافیک مواد مخدره استفاده تولیدی میکنند - یعنی کدام فابریکه عام المنفعه ساخته اند؟ بخاطر آبادی و آسایش رهائشی از آن استفاده میکنند؟ بخاطر ضرورت های روز مره شان یعنی فابریکات سلاح سازی بوجود آورده اند؟ نی، نی و باز هم نی ... اینها در ظرف ده سال به جز بربادی و ویرانی حتی یک نهال هم نشانده و یا غرس ننموده اند! اینها حتی برای خود و فامیل خود یک منزل هم آباد نکرده اند. اینها برای زنده گی در جامعه انسانی بوجود نیآمده اند. اینها برخلاف در کوه ها، مغاره ها و دور از جوامع انسانی و دور از زیبایی های تمدن امروزی، خود و تعداد کثیری جوانان را به زنده گی و انجام اعمال وحشیانه کشانیده اند. تجربه زنده مؤید آن اند که اینها از زندگی در اجتماع انسانی و تمدن بشری نفرت دارند. اینها از تولید هیروئین و دیگر مواد مخدره برای بربادی و محو جهان و تمدن انسانی، مانند بم اتم و در حقیقت مافوق بم های اتمی و دیگر سلاح های (کیمیاوی، بیالوژیکی، باکتریالوژیکی) کشتار دسته جمعی، استفاده میکنند. اگر قیمت عرضه چرس و هیروئین را در افغانستان مد نظر بگیریم، واضح معلوم میشود که اینجا شرط نیست که هیروئین و یا چرس را چند بفروشند، بلکه شرط و مقصد اینست که این ماده کشنده بتواند نقش و تاثیر هرچه بیشتر و گسترده تر در تباهی جوانان، این نیروی خلاق و تمدن ساز جوامع بشری، بجا بگذارد.

ساده تر باید پرسید که آیا در سطح کدام سازمان جهانی مخصوص سازمان های مبارزه با تولید و پخش مواد مخدره حداقل این ارزیابی گردیده است، بطور مثال: قیمت خدمات زراعتی کشت کوکنار، جمع آوری تریاک، قیمت فی کیلو تریاک در مناطق مختلفه افغانستان، مصرف ترانسپورت و بسته بندی و سرت نمودن آن، مصرف خرید مواد کیمیاوی (ریجنت ها) ضروری برای تولید هیروئین بطور مثال: از کشورهای اتحاد شوروی سابق، پاکستان و ایران، انتقال این ریجنت ها الی لائبراتور های تولیدی هیروئین (بدون امنیت در شهر راهها) ... و بالاخره تولید آن یعنی بصورت عامیانه ارزش یا قیمت تولید فی کیلو به چند میرسد. و این رقم را اگر مقایسه کنیم با قیمت فروش فی کیلو هیروئین در افغانستان په چندین مراتب قیمت فروش پائین تر است از قیمت تولید. در اینجا است که ده ها سوال بدون جواب میماند!

بعضی تحلیل‌گران موضوع تولید مواد مخدره را به ضرورت‌های اقتصادی و ضرورت‌های نظامی گروه‌های متخاصم جهادی و طالبی در افغانستان ربط می‌دهند. بدین شیوه قضاوت کردن‌ها، نه تنها ساده لوحانه بلکه دور از حقیقت نیز می‌باشد. در حالیکه رهبری طالبان به ده‌ها بار تولید و فروش مواد مخدره را جایز دانسته و بدون کدام لفافه مقصد اصلی پخش هیروئین را در سراسر جهان توضیح داده‌اند. در حقیقت این وظیفه جهادیان و طالبان بوده و است که در کشتار جوانان سراسر جهان سهم بارزی باید بگیرند. پول جمع کردن، پول پیدا کردن، از پول استفاده کردن بخاطر و سایل آسایشی و رهائشی در نزد این موجودات جهنمی شیطانی هیچ ارزشی نداشته و ندارد.

بطور مثال: آمریکائیان علنیت دادند علت از بین رفتن فوری طالبان را و هم چنان افشا نمودند که در قدم نخست پول رولی خود را بازی کرد و ۷۰ میلیون دل‌آمریکائی نقده به قومندان‌های مجاهدین و طالبان توسط کارمندان استخباراتی ایالات متحده آمریکا توزیع شد و از اشخاص که پول گرفته‌اند چند تن ایشان فعلاً وزیر صاحبان حکومت فعلی تنظیمی مؤقت افغانستان‌اند. میشود که از این وزیر صاحبان پرسیده شود که پول‌ها را چه کردند و برای ملت افغانستان این موضوع را هم روشن سازند. من یقین کامل دارم که امریکائیان این معلومات را دارند و میدانند که این پول‌ها در کدام بانک‌های جهان انتقال داده شده و یا در کجا پنهان شده‌اند. بعداً قضاوت را می‌گذاریم به تحلیل‌گران محترم او ضاع سیاسی جهان که پول چه ارزشی نزد این موجودات دارد ...

امروز بیشتر از یکسال میشود که شکل "رسمی" اداره طالبان از بین رفته، قوای نظامی ایالات متحده در افغانستان حضور داشته و در تعقیب نیروهای شرارت پیشه طالبی و القاعده مصروف عملیات‌های نظامی‌اند. قوای دول ائتلاف مبارزه در حدود تقریباً ۵۰۰۰ تن سرباز و افسردر ولایت کابل بخاطر حفظ امنیت و حفظ اداره مؤقت تنظیمی اجرای وظیفه می‌نمایند. اعضای حکومت مؤقت تنظیمی داد و فریاد از مبارزه علیه تروریسم بر پا نموده و از شعارهای سوپر دیموکراسی و انسان دوستی و نوع پروری گلوهای خویش را خشک نموده‌اند. مگر از هیروئین فروشی، تولید و صادرات آن دست نمی‌کشند. چرا؟

در این مدت موجودیت اداره مؤقت یک لابراتوار هم کشف نشده و حتی در عملیات‌های نظامی آسیبی ندیده است. کشت و زرع مواد مخدره کمافی السابق جریان داشته و تولید آن رو به افزایش است. قومندان صاحبان جهادی در مناطق مختلف افغانستان قیمت‌های تریاک را نسبت دوران طالبان بلند برده و زارعین را بدین شکل در کشت مواد مخدره تشویق می‌نمایند.

جالب تر از همه سخنان وزیر داخله فعلی افغانستان آقای جلالی می‌باشد "که در انتقال و ترافیک و فروش مواد مخدره اشخاص و گروه‌های مسلح دولتی رول بزرگ را بازی میکنند" بدین ترتیب مواد مخدره به قیمت بسیار کم توسط مجاهدین در افغانستان بفروش رسیده و میرسد، بطور مثال:



یک کیلو گرام هیروئین در کوچه مرغهای شهر کابل ۲۰۰۰ دالر آمریکائی قیمت دارد، اما وقتی که به تاجکستان، ترکمنستان و یا دیگر کشورهای آسیائی میانه می‌رسد، قیمت چند مراتب بالا رفته بعداً در روسیه فیدراتیف، اوکراین، بلاروسیه و قفقاز قریباً به ده مراتب بالا رفته و بالاخره، در اروپا... متوجه باید شد که شروع از سرحدات افغانستان به آسیائی میانه، چه زد و بندها بین گروپها و گروههای قاچاقبران مواد مخدره در جریان است. چقدر انسانها حتی کارمندان دولتی اعم از سیاسی و نظامی در کشورهای آسیائی میانه در ارتباط په قاچاق مواد مخدره، همکاری با قاچاق بران و... محکوم گردیده اند و چه قدر انسانهای دیگر هنوز در چوکات پستهای دولتی، سیاسی و نظامی به کارها ایشان درین عرصه ادامه میدهند. چه فجایع و تباهیهای نیست که در منطقه رخ نمیدهد. و انعکاس آن یا آگاهانه و یا غیر آگاهانه از طرف مقامات رسمی این ممالک بنامهای این و آن دیگر ربط داده میشود، هیچ فرد و هیچ کشوری در آسیائی میانه نمیتواند واقعیتهای اصلی زدوبندهای مافیای مواد مخدره را افشا نمایند. تماماً اکتفا می نمایند به بیانات رسمی مقامات بلند پایه در این عرصه؟ بهر صورت، قسمیکه قبلاً ذکر کردم برای جهادیان و طالبان شرط عمده اینست که این "کالا" فقط تولید شود و در دسترس جوانان برسد. اینکه انسانها و کمپنیها یکدیگر را بخورند، بدرند، فاجعهها بخاطر بدست آوردن منفعت خلق شود: این فقط خواست گروههای شیطانی ضد بشری میباشد. یعنی از هر وسیله ممکن کار گرفته تا باشد انسانیت، تمدن، ثبات و مصونیت در جوامع بشری خدشه دار گردیده و بالاخره نابود گردد.

بدین ترتیب افغانستان و بالخصوص کشورهای آسیائی میانه ضرورت عاجل به کمک و همکاریهای سازمان ناتو دارند. زیرا افغانستان و کشورهای آسیائی میانه قدرت مبارزه را با نیروهای شرارت پیشه ندارند. هم چنان در افغانستان و هم بدبختانه در کشورهای آسیائی میانه نمایندهگان این گروهها یا شخصاً در پستهای اساسی نظامی و سیاسی قرار داشته و یا بعضاً زیر تاثیر ایشان میباشند. بدین ملحوظ مبارزه در قسمت زرع، تولید و انتقال مواد مخدره خیلی کند، بطی و حتی غیر مؤثر بوده و هم چنان کمکهای مالی و تخنیکی که افغانستان و کشورهای آسیائی میانه درین زمینه بخاطر مبارزه علیه تولید و ترافیک مواد مخدره دریافت میدارند، مطلقاً بدون کدام نتیجه به مصرف میرسد.

قسمیکه کشورهای عضو سازمان ناتو و ایالات متحده امریکا از تمویل کنندهگان اصلی و عمده ای کمکهای مالی و تخنیکی بخاطر مبارزه علیه تولید و قاچاق مواد مخدره به کشورهای آسیائی میانه و افغانستان میباشند و قسماً که قطعات نظامی کشورهای عضو سازمان ناتو و ایالات متحده امریکا بخاطر مبارزه علیه تروریزم در کشورهای آسیائی میانه و افغانستان جابجا شده اند. پس لازم می افتد که این سازمان قوی و پر قدرت نظامی رهبری عملیات نظامی را علیه پدیدههای شرارت پیشه، مستقیماً بدست بگیرد. من یقین کامل دارم که کشورهای بزرگ منطقه مانند:

جمهوری مردم چین، روسیه فیدراتیف و جمهوری هندوستان سازمان نظامی ناتو را کمک های بی شایبه در مبارزه علیه تروریسم و شرارت پیشگی خواهند نمودند. در این جاست که جنگ با تروریسم شدت یافته و از بسیاری واقعات و پیش آمد های منفی دیگر در منطقه جلوگیری بعمل می آید که این روند بطور کامل به نفع تمام جهان نیز است. بار دیگر تکرار میکنم، که کشور های منطقه و حتی کشور های شامل پیمان شانگهای، نمیتوانند به تنهایی از عهده ای این مبارزه - هم از نگاه اقتصادی و هم بنابر نزاکت های سیاسی ناشی از عدم اعتماد نسبت به همدیگر و عدم صداقت در برابر یکدیگر - برآیند. کشور های آسیائی میانه و افغانستان به کمک های واقعی سازمان نظامی ناتو و تضمین های بین المللی در چوکات ائتلاف مبارزه علیه تروریسم و تولید و قاچاق مواد مخدره ضرورت دارند.

چیزی مهمی را که استراتیژیست ها باید در نظر بگیرند اینست که پیروزی در این مبارزه فقط و فقط در عمل دسته جمعی تمام کشور های قدرتمند میسر است و بس. عمل انفرادی و مستقلانه، جنگ با تروریسم را به درازا کشانیده و ده ها جنجال دیگری عینی و ذهنی را بوجود میآورد.

### باز هم توجه شود به وضع در افغانستان

عملیات قوای نظامی ایالات متحده آمریکا، با وجود تلفات جانی و مالی مردم بی گناه مناطق مختلف افغانستان، باز هم از پشتیبانی عام و تام ملت افغان برخوردار است، ولی دیده می شود که طی مدت بیشتر از یک سال گذشته، این عملیات مؤثریت لازم را نداشته و نتیجه های بدست آمده خیلی ناچیز و غیر قابل ملاحظه میباشند. زیرا: اگرچه اداره قرون وسطایی طالبان از لحاظ شکل مضمحل گردیده و در افغانستان اینک چند و حتی چندین دستگاه رادیو و تلویزیون و همچنان روزنامه ها و جراید به نشرات آغاز نموده و دروازه های مکاتب دوباره باز و بعضی کنفرانس ها برای کمک به باز سازی و اعمار مجدد افغانستان دایر میگردد، ولی از لحاظ ماهیت، دولت کنونی، دولت بدنام ترین بخش "جهادی" بوده، که هم بنیادهای فکری، هم برداشت های فرهنگی و هم بنابر وابستگی اکثریت از اشخاص جابجا شده در ارگانهای رهبری دولت به استخبارات پاکستان و ایران، با طالب ها تفاوتی ندارند. در عین حال نباید از یاد برد که سران طالبان با مصئوونیت تمام به کشور های همسایه پناه داده شده و تعدادی از عساکر طالبی قسماً زیر اداره قومندانهای جهادی در آمده و یا بعضاً گروه های چند نفری پراکنده خود را داشته و مستقلانه در مناطق و ساحات رهائشی، راه ها و سرک ها و خصوصاً در مناطق کوهستانی و سرحدی به چور و چپاول، خونریزی و تعرض بالای اهالی ادامه میدهند. تا هم اکنون هیچ اثری دیده نشده است که عملیات مؤثر نظامی علیه آنها برآه انداخته شده باشد. همین اکنون نیز گروه ها و باند های طالبی آزادانه بین افغانستان و پاکستان در رفت و آمد هستند.

موضوع دیگر و خیلی مهم که هم از نگاه تاکتیکی و هم از نگاه استراتژیکی اشتباه بوده و می باید به عواقب نامطلوب آن بی توجه نبود، عبارت از توافقات جداگانه نظامیان ایالات متحده آمریکا با قومندان های جهادی و گروه های مسلح ایشان در مناطق مختلفه افغانستان میباشد، این توافقات که بدون استیذان دولت تنظیمی - جهادی و مستقلانه صورت می گیرد و از مشروعیت "خاص" بین المللی برخوردار اند؛ باعث آن گردیده اند که:

- بر تمام موارد و موازین توافقات بین تنظیمی کنفرانس بُن (آلمان) ۲۰۰۱ خط بطلان کشیده و نتایج آن، مبارزه علیه تروریسم را به درازا کشیده و در نهایت بی مفهوم و گنگ ساخته است؛

- تعهدات جامعه بین المللی را مبنی بر ایجاد یک دولت واحد، مؤثر و باصلاحیت مرکزی در افغانستان، مورد سوال قرار داده اند؛

- زد و خورد های جدید بین تنظیم های متخاصم جهادی و در نهایت تشکل گروه های مسلح متخاصم جدید را - بمثابه قدرت های ساحوی - باعث شده است. این گونه توافقات نه تنها قومندان های منطقی را استقلالیت عام و تام در ساحات تحت سلطه شان بخشیده بلکه از بررسی جنایات ایشان جلوگیری بعمل آورده است؛ و ...

- در نهایت این توافقات باعث تباهی صدها فامیل و انسان های بی گناه و ظن مان نیز گردیده است. آمریکائیان باید بدانند که قومندانهای جهادی از تجارب فوق العاده زیاد در این نوع بازی ها برخوردار بوده و هستند. چنانچه در زمان تسخیر افغانستان توسط قوای اتحاد شوروی این قومندانان نیز همچون قرار داد ها و پیمان های با قوای مهاجم اتحاد شوروی داشتند و نتایج آن نه تنها به افغانها بلکه به تمام جهان معلوم است. و ...

بدین ملحوظ چنین رفتار قوای نظامی ایالات متحده آمریکا باید بشکل بسیار جدی از طرف استراتژیست ها و اداره ریاست جمهوری ایالات متحده آمریکا ارزیابی شود. زیرا کشور های آسیائی میانه و قفقاز سخت متوجه فعالیت های قوای نظامی ایالات متحده آمریکا و مشاورین ایشان در افغانستان بوده و هر عمل ناسنجیده در افغانستان در فعالیت های بعدی و همکاری های ایالات متحده آمریکا چه در ساحه نظامی، امنیت و اقتصاد مورد شک و تردید ادارات رهبری و مردمان کشور های آسیائی میانه و قفقاز میگردد. چیزی را که باز هم میخوایم تاکید بدارم اینست که کشور های آسیائی میانه و خصوصاً موقوف و موقعیت های سیاسی و اجتماعی (متأسفانه بدون الترناتیف) لیدران آن ساده گرفته نشود. با آنکه وضعیت اقتصادی و اجتماعی اکثریت اتباع خیلی دشوار و بعضاً دور از تحمل بوده، اما رهبران این کشور ها - به جز تاجکستان - همه پایه های "مردمی" داشته و از پشتیبانی اکثریت اتباع ایشان برخوردار میباشند. این رهبران انسانهای فوق العاده باتجربه سیاسی

بوده و هم دارای تحصیلات عالی میباشند و با هنر سیاسی و بازی های سیاسی "جیوپولیتیکی" نه تنها در منطقه بلکه در سطح جهان آشنائی کامل دارند. رهبران مذکور در ظرف اضافه تر از ده سال، به جهان ثابت ساختند که در تصمیمات خود از استقلالیت عام و تام برخوردار بوده و توانسته اند در سالهای اول بوجود آمدن دولت های مستقل ایشان، با وجود مشکلات اقتصادی، سیاسی، کمبود کادر ملی، نبود انستیتوت های دولتی، اجتماعی و اداری و اردوی منظم، پولیس، سیاست خارجی مستقل و آزاد و ... مدل های بخصوص جداگانه انکشافی را طرح و موفقانه تطبیق نمایند.

قابل توجه است که کشور های آسیائی میانه بعد از فروپاشی اتحاد شوروی مورد توجه خاصی بعضی کشور های جهان قرار گرفته و بازی نو جیوپولیتیکی در منطقه آغاز گردید که این بازی الی حل معضله تقسیمات و بهره برداری پیداوار معدنی بحیره کسپین ادامه خواهد داشت. چیز قابل ذکر درین میان عدم شناخت درست و واقعی بازیگران اصلی و فرعی بازی جدید جیوپولیتیک از روان مردم، حکومت و دولت های آسیائی میانه است. تا اکنون هم ایالات متحده آمریکا، هم روسیه فیدراتیف، هم جمهوری مردم چین، جمهوری هندوستان و خاصتاً کشورهای اروپائی درین قسمت تحقیقات مبنی بر شناخت ابتدائی از منطقه را نیز در دست ندارند. کشور های منطقه مانند ایران، ترکیه و پاکستان، از اتوریتته و اعتبار اندکی هم در میان مردمان آسیائی میانه برخوردار نیستند. تب و تلاش های این کشور ها در آغاز سالهای ۹۰ یعنی در آستانه بوجود آمدن کشور های مستقل آسیائی میانه، هر یک نقش برآب گردیده و امروز کشور های مستقل آسیائی میانه میخواهند هر چه دور تر از آنها فاصله بگیرند. زیرا پاکستان کشوری بود و هست که هر روز و هر ماه گروه های انتر تروریستهای جهانی را به آسیائی میانه صادر میکرد و میکند، پاکستان هیچ وقت درین زمینه استراتیژی مستقل نداشته و ندارد، نظامیان پاکستان کمافی السابق در نشؤ و نمای نیرو های تروریستی کوشیده و در امید آن هستند که امکان دارد در بازی های بعدی جیوپولیتیکی در منطقه، به نیرو های شیطانی ضرورت پیدا شود و این کشور در قدم نخست آماده خدمات شیطانی در منطقه گردد، اما این دیگر بعید به نظر میرسد. زیرا بازی امروزی در منطقه به نیرو و وسایل دیگری ضرورت دارد. بناً روز بروز پاکستانی ها از میدان بازی سیاست های جدید رانده شده میروند. این کشور گرچه از نگاه نفوذ و قدرت اتومی یکی از کشور های بزرگ منطقه بحساب میروند اما خوشبختانه هم در منطقه و هم در جهان از کدام اتوریتته برخوردار نمی باشد. موجودیت پاکستان بمثابه یک کشور، فقط و فقط وابسته به شدت مبارزه علیه تروریزم و سانديکات های مواد مخدره در منطقه میباشد، هر قدر این مبارزه شدت پیدا کند به همان اندازه معیاد فروپاشی پاکستان نزدیکتر شده میروند. سیاست های جدید در منطقه، بیش از این اجازه نمیدهند که بعضی استراتیژیست های جنگ سرد و یا حامیان افراطیون مذهبی، بتوانند حکومت پاکستان را به شکل مصنوعی نگهداری نمایند.

ترکیه و ایران نیز هر کدام بنوبه خود در تلاش آن بودند که مدل‌های انکشافی اقتصادی، اجتماعی و کلتوری، حتی سیستم‌های سیاسی خود‌ها را بالای کشورهای آسیائی میانه تحمیل بدارند، بطور مثال ترکیه: از شروع استقلالیت این کشورها پروپاگند پرمصرفی را پروژه‌سازی نمود، هر هفته سفرهای کارمندان دولتی ترکیه به این کشورها سازمان داده می‌شد؛ قرار دادهای اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، سیاسی و نظامی میان ایشان عقد می‌گردید؛ حجم نشرات جراید، روزنامه‌ها و شبکه‌های تلویزیونی ترکیه در آسیائی میانه به اندازه افزایش یافت که چندین مراتب از حجم و سایل اطلاعات جمعی خود این ممالک بیشتر بود. اما بزودی ترکها پی بردند که کشورهای آسیائی میانه را نمیتوان تحت تاثیر آورد و روان این مردم را نادیده گرفت، "برادران کوچک" از آنها ساخت و بدین طریق در سیستم‌های سیاسی ایشان رخنه کرد و ...

این واقعه‌اً درس بسیار خوبی برای آن‌عده استراتژیست‌های بی‌خبری بود و است که میتوانستند و میتوانند تنها با قومندان‌های زر خرید خویش در افغانستان معامله کنند. متوجه باشند که در آسیائی میانه بازی و معامله‌داری با زمامداران این ممالک خیلی مشکل و حتی ناممکن است!

تمایل کشورهای آسیائی میانه بسوی ایالات متحده آمریکا و کشورهای اروپائی اعضای سازمان ناتو:

در قدم نخست - ناشی از امید آنان به این کشورها در زمینه کمک‌های نظامی و اقتصادی شان در مبارزه علیه تروریسم میباشد، و

در قدم دوم - اینکه این کشورها واقعه‌اً به کمک‌های بشری و بدست آوردن تخنیک و تکنالوژی مدرن اشد ضرورت دارند، و

در قدم سوم - اینکه بدین شکل رهبران کشورهای آسیائی میانه، قدرتهای جهانی را از پیاده نمودن استراتژی‌های کهنه دوران جنگ سرد در منطقه، منصرف نموده و بازی جدید جیوپولیتیکی را در منطقه شکل و مضمون دیگری بدهند. متأسفانه این موضوع را بسیاری استراتژیست‌ها اصلاً مدنظر نمی‌گیرند و یا اگر ساده صریح گفته شود، به آن پی هم نبرده‌اند.

خلاصه باید گفت که کشورهای اروپائی و ایالات متحده آمریکا بخاطر نگهداشتن ثبات در منطقه آسیائی میانه و استفاده سالم از امکانات اقتصادی این منطقه به نفع بشریت، باید دست بیک سلسله سازش‌ها زده، نگذارند که پیمان نظامی ناتو بسوی فروپاشی رود. اگرچه این پروسه برحق است، چون پیمان ناتو یکی از انستیتوت‌های نظامی محصول جنگ سرد است و بناً با ختم جنگ سرد باید به موجودیت خود پایان میداد. اما امروز این پیمان و موجودیت آن در شرایط جنگ با تروریسم، توانسته متضمن ثبات امنیتی کشورهای اروپائی و ایالات متحده آمریکا گردد. هم پاشی پیمان ناتو

فقط و فقط بحران فعلی جهانی را سریع تر و عمیق ساخته و این به معنی آنست که باز هم ما در جهان شاهد بوجود آمدن یک و یا چند پیمان دیگر نظامی خواهیم بود و پیمان های جدید، خواهی نخواهی بالای مناسبات جدید بین المللی و خصوصاً ائتلاف مبارزه علیه تروریسم تاثیر منفی بسا بزرگی می نماید که به نفع بشریت مترقی و رهائی جامعه انسانی از تهدید نیروی شیطانی- تروریسم بین المللی نخواهد انجامید. امید جهانیان بسوی اداره ریاست جمهوری ایالات متحده آمریکا و کشور های اروپائی خصوصاً انگلستان، فرانسه و آلمان بوده که نگذارند شرایط همکاری های جدید بین المللی- که در منطقه ما از طرف روسیه فیدراتیف، چین و هندوستان همه جانبه پشتیبانی میشود - شکستگی و سکتگی پیدا بکند.

هیچ کشوری خواهان برگشت تاریخ به جهان چند قطبی نیست. هیچ کشوری به ابر قدرت بودن ایالات متحده آمریکا - هم از نگاه نظامی و هم از لحاظ قدرت و امکانات اقتصادی - شک ندارد. اما به کشور های بزرگ دیگر مانند فرانسه، چین، روسیه فیدراتیف، هندوستان و آلمان نیز باید احترام قایل بود. این کشورها بنوبه خود دارای تاریخچه بخصوص بوده و در مسایل بین المللی از قرن ها بدین طرف برخورد های مشخص خود را داشته که نمیتوان تاثیرات آنرا امروز نادیده گرفت. وحدت امروزی اروپا و انستیتوت های مشترک اروپائی - اروپا مانند خانه مشترک اروپائیان - نتیجه زحمات و تپ و تلاش های بی حد کشور های فرانسه و آلمان بوده که نباید درین خانه مشترک فضای شک و تردید و بی اعتمادی را سبب شد.

بعد از شروع عملیات نظامی علیه تروریسم و پیاده شدن قوای کشورهای عضو سازمان ناتو در افغانستان و آسیائی میانه، دیده می شود که با حفظ وجود ائتلاف جهانی مبارزه علیه تروریسم و عملکرد سازمان ناتو، کشورهای عضو ائتلاف مذکور و همچنان اعضای سازمان نظامی ناتو، عضویت شان را در عملکرد قومندانیت واحد فراموش نموده و یا اهمیت نداده، هریک علیحده، مستقلانه و حتی بعضاً در تقابل باهم عمل می نمایند. اگر فرض کنیم که قوای ائتلاف جهانی مبارزه علیه تروریسم واقعیت دارد، پس چرا این قوت های شامل ائتلاف رهبری واحد و مشترک سیاسی و همچنان قومندانیت واحد و مشترک نظامی ندارند؟ اگر فرض نمایم که این ائتلاف سیاسی و نظامی بین المللی است پس چرا از طرف یک نهاد یا قرارگاه سیاسی و نظامی بین المللی اداره نمیشود؟ پس چطور شده میتواند که تنها قوای کشور های اروپایی بین المللی باشند و به دیگر کشور ها - که خواست و یا علاقه دارند و به اهداف و وظایف ائتلاف پابند اند - حیثیت عضو جامعه بین المللی داده نشود؟ عجیب اینست، پاکستان که رسماً عضو ائتلاف بین المللی مبارزه علیه تروریسم خوانده می شود ولی به هیچکس پوشیده نیست که این کشور و برخی نهاد های دولتی و ساختار های سیاسی رسمی غیر دولتی آن کشور نه تنها از تروریسم پشتیبانی و حمایت مینمایند بلکه باند گروپ های ترورستی را را تربیه، تجهیز و تمویل نموده به افغانستان و سایر کشور های منطوقی و فرا منطوقی

صادر نیز می‌نمایند، با آنهم نه از جانب جامعه جهانی و نه هم از جانب سازمان نظامی ناتو مورد عتاب قرار نمی‌گیرد. همین‌اکنون عملکرد واحد میان ایالات متحده آمریکا و سایر کشورهای عضو سازمان ناتو در افغانستان دیده نمی‌شود، عملکرد بریتانیا و ایالات متحده آمریکا در قبال بسیاری از مسایل مربوط به معضله افغانستان و برخورد با برخی نهاد های پاکستانی حامی تروریسم نه تنها یک سان نیست بلکه چه بسا که در تقابل عمل قرار می‌گیرند.

این حقایق بسیاری مسایل را در قبال ادعا های مبارزه مشترک علیه تروریسم زیر سوال می‌برد، در اینجا است که ما به چیزی دیگری متوجه می‌شویم. امکان دارد این همه ناشی از رجحان منافع خودی از جانب بعضی کشورهای نسبت به منافع جهانی و در نتیجه آغاز جنگ سرد دیگری و از نوع دیگری باشد، که تا اکنون رسماً اعلان نگردیده است. به هر صورت نتیجه چنین عملکرد ها پیش از پیش معلوم است. نباید آنچه که در سوماتالی هنوز هم جریان دارد و در کوزوا تعمیل گردید، کشور ما قربانی دیگری باشد! اما فراموش نشود که اوضاع در افغانستان، آسیائی میانه و کشورهای اطراف بحیره کسپین و امکانات استفاده مفید از پیداوار انرژی و در عین حال مشخصات تاریخی بخصوص کشورهای منطقه، موقعیت جغرافیائی، منتالیتیت و کلتور مردمان آنها با کشورهای دیگر جهان به مراتب متفاوت است. بنابراین این ویژگی ها استراتیژی و برخورد جدیدی را ایجاب مینمایند. از پلان های تکرار شده ناکام که حد اقل نتایج مفید در قبال نداشته، به جز خسارات هنگفت و جبران ناپذیر جانی و مادی می‌باید جداً خودداری گردد.

باید استراتیژیست ها و خصوصاً انستیتوت های تحقیقاتی مربوط کشورهای قدرتمند می‌باید شعبات تحقیقاتی شان را پیرامون اوضاع منطقه تاسیس نمایند تا با تحلیل های علمی که خود انجام میدهند به واقعیت های کشور و منطقه ما دست یابند. نباید محاسبه اوضاع افغانستان و تعیین سرنوشت ملت افغانستان بر مبنای تحلیل های غرض آلود مرکز تربیت، تجهیز، تمویل و صدور تروریسم بین المللی (آی اس آی پاکستان) صورت گیرد. هم اکنون پایه های تمویل اطلاعاتی دستگاه های تحقیقاتی و تحلیلی استراتیژیست ها و سیاست سازان دول شامل ائتلاف بین المللی مبارزه علیه تروریسم را یا آی. اس. آی و یا حلقاتی تمویل مینمایند که طی سالهای طولانی جنگ سرد در خدمت آی. اس. آی و یا هم در خدمت دستگاه اطلاعاتی ایران قرار داشته و هم اکنون در رابطه تنگاتنگ با آنان قرار دارند. ادامه چنین وضع، چنانچه تا اکنون فنای جانهای زیادی از فرزندان وطن ما و جامعه جهانی را توأم با ضایعات چندین میلیارد دالری باعث گردیده در آینده نتایج فاجعه بارتیری را هم برای مردم افغانستان و هم برای منطقه و جهان در قبال خواهند داشت.

اتخاذ و تعمیل سیاست های درست و شکل گیری وضع مطلوب در افغانستان، ضامن جهت گیری های آینده برای کشورهای منطقه، بخصوص کشورهای آسیائی میانه و گرایش این کشور ها به

نمونه و سرمشق افغانستان میباشد. دیده می شود که همه این کشورها با علاقمندی، جهت نزدیک شدن با ایالات متحده آمریکا و کشورهای اروپائی، خصوصاً با پیمان نظامی ناتو تلاش دارند. نباید اشتباه کرد، باید عاقلانه درک کرد که برای کشورهای آسیائی میانه تجویز دو کتورین نوع "ملا عمر" و "مجاهد"، دیگر نفرت انگیز بوده و حد اقل به دو صد سال پیشتر برمیگردد. هر چند این کشورها مشکلات عینی سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و سیکالوژیک خود را دارند، ولی آنان هم اکنون عضویت سازمانهای معتبر جهانی و اروپائی را داشته و بسوی تمدن، دیموکراسی، بسوی ترقی اجتماعی، علم و تکنالوژی، بسوی ساختن جامعه و حکومت قانون روان هستند. این جوامع در مدت اضافه تر از صد سال شیوه های سکولار دولتی را داشته و سیاستمداران، علما، جوانان و روشنفکران این کشورها از خرافات قرون وسطایی متنفر اند. ممکن برخی استراتژیست های برخی قدرت های جهانی تمایل به عقب راندن این کشورها را بمنظور دستیابی به اهداف تعریف شده شان در سر پیوراندند، ولی نباید با ساده انگاری زمینه های را فراهم کرد که از این کشورها و کشورهای اطراف بحیره کسپین به عوض پترول و گاز، به جهان خون و آتش صادر گردد! در این قسمت میخواهم اضافه نمایم که هیچ کشوری: نه روسیه فدراتیف، نه جمهوری مردم چین، نه جمهوری هندوستان و نه خود این کشورها هیچ مخالفتی در قسمت استخراج، تولید و صدور نفت و گاز و دیگر پیداوار معدنی شان - به شمول انتخاب راه های مختلف صدور آن - به دنیای قدرتمندان ندارند. این قدرتمندان هستند که باید بین خود جور بیایند. هیچ کدام شرکت بزرگ نفتی در جهان توان آنرا ندارد که به تنهایی پیداوار معدنی این منطقه جهان را در انحصار خود داشته باشد. بنابر همین واقعیتی است که کانرسیوم های نفتی در منطقه تشکیل گردیده و خوشبختانه شرکت های نفتی بزرگ با همه رقابت های اقتصادی و سیاسی که دارند، توافقات و سازش های لازمه سهمگیری و بهره برداری را میان خود بعمل آورده اند. درین صورت ستراتیژیست های سیاسی چرا و به کدام عللی نمیتوانند و نمیخواهند میان خویش به توافق و سازش برسند؟

### علت در چیست؟

و یا چطور شد که قدرت مندان جهان با پیش قراول آی. اس. آی تمام ای ملت مغرور، سربلند و آزادی دوست افغانستان، عادت، رسم و رواجها آن و همه واقیعت های تاریخی این کشور را نادیده گرفته، با گروه طالبان ساخت آی. اس. آی با طرز تفکر قرون وسطایی و بی سرو پا، داخل وطن ما گشته و مردم ما را از تیغ کشیده که:

دور شوید که پایپلین می کشیم؟

سوالی دیگری خلق میشود که آیا کدام انسان در افغانستان در کدام مقطع تاریخ هم گفته که شما آقایان غلط میکنید ما مخالف پایپلین کشی می باشیم؟ افغانها حتی در اوایل قرن بیست، با خصلت



معروف مهمان نوازانه شان، بارها علاقه نشان داده و از تماماً ملل جهان و خصوصاً اروپائیان دعوت به عمل آورده اند که بجهت کار و فعالیت صلح آمیز به کشور ما بیایید، نه تنها ما را در پلان های انکشافی کشور ما کمک نمایید، بلکه از موقعیت جغرافیائی کشور ما مانند چهار راه تمدن و تجارت، استفاده مفید، سالم و مشروع نمایید. در این عرصه افغانستان اولین کشوری در آسیا بود که قوانین خاص و خیلی با ارزش اقتصادی را به تمامی کشورهای جهان پیش کش نمود. در همه پیمان های اقتصادی جهان خصوصاً بعد از جنگ دوم جهانی، پیشنهادات لازمی ترانسپورتی و ترانزیتی کشور ما را حتی بسیاری کشورهای قدرتمند امروزی نداشتند. بناً هیچ فردی در افغانستان پیدا نشده و نمیشود که درین عرصه حتی کوچکترین تردیدی داشته باشد. بعد از خروج عساکر مهاجم اتحاد شوروی از افغانستان و قبل از هم پاشی اتحاد شوروی باز هم افغانستان اولین کشوری در منطقه بود که از کمپنی های بزرگ نفتی جهان دعوت بعمل آورد که بیایند به افغانستان و در قسمت همکاری های همه جانبه، ملت ما را کمک نمایند و هم چنان نفع بزرگی بدست آورند. مگر دوکتور نجیب الله رئیس جمهور آن وقت افغانستان، بارها تاکید نمیداشت که: بیایید نه جنگ، بلکه تجارت کنیم! مگر چطور شده که بالای تمام روشنفکران، متخصصین، کارشناسان کشور مان که محصول چند نسل ترقیخواه این سرزمین بودند، یک سره خط بطلان کشیده شد و کشور ما بدین صورت غرق در خون، ماتم و تباهی گردید؟ این حقایق تلخ جز نتیجه اتکای استراتژیست های غربی بر اطلاعات غرض آلود سازمانهای ویژه پاکستان، چیزی دیگری محسوب شده نمیتواند.

بناً قدرتمندان و اداره ریاست جمهوری ایالات متحده آمریکا در این مورد غور و بررسی همه جانبه نموده و استراتژی جدید را باید فارغ از خوشبینی ها و بدبینی های گذشته حتی پلان های استراتژیکی که در سال های قبل از فاجعه یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ ترتیب و تهیه گردیده بود، عیار بسازند. بنابراین اهداف مبارزه علیه تروریسم را روشن تر و واضح با توافق کشورهای اروپائی، روسیه فیدراتیف، جمهوری مردم چین و جمهوری هندوستان تهیه و ترتیب بدارند، تا باشد که استراتژی جدید در توافق همگانی قدرتهای بزرگ قرار داشته باشد. بدین ترتیب موضوعات و معضلات سیاسی، اقتصادی و نظامی فعلی و آینده در منطقه ما باید راههای حل مناسب در چوکات توافقات استراتژی جدید بین المللی را با خود پیش از پیش داشته باشد. تا باشد که نیرویهای شیطانی و شرارت پیشه در منطقه خنثی گردیده و ملیون ها انسان دیگر از زیر تیغ و ستم آنها رهائی یابند.

استراتژی جدید نه تنها به باز سازی اقتصادی و سیاسی افغانستان معطوف گردد بلکه به آن نیروهای انسانی بی نیز توجه معطوف دارد که ماهیت این پروسه را درک نمایند، به درستی و حقانیت آن اعتقاد داشته باشند و در راه تحقق آن حاضر به قربانی باشند.

آن طوریکه دیده می‌شود تا اکنون عنصر مؤثر و مفید انسانی که با ماهیت تغییرات مورد توجه تعلق منطقی داشته باشد، از نظر انداخته شده است. برعکس درین زمینه به بدنام‌ترین و فاسدترین بخش‌های از نیروهای قرون وسطایی "جهادی" امکان بخشیده شده که آنان اکثراً در گهواره‌های آ.اس. آی و استخبارات ایران تربیت گردیده و نه تنها به تغییرات مورد توجه جامعه جهانی در افغانستان و حضور آنان درین پروسه اعتقاد نداشته، بلکه ماهیتاً با این تغییرات و حضور مخالف‌اند. افزون بر آن این نیروها و افراد شاخص آنان مورد نفرت مردم ما نیز قرار دارند، زیرا آنها نه تنها مرتکب جنایات در برابر ملت ما و جهان شده‌اند بلکه طبعیت کشور ما را هم آرام نگذاشته‌اند. این‌ها آبشارها و دریا‌های ما را با مخلوط نمودن مواد کیمیاوی (زهری) کثیف ساخته و باعث نه تنها قتل حیوانات دریائی شده بلکه اکثراً دریاها را خشک نموده‌اند. اینها حیوانات را آرام نگذاشته‌اند، بهترین نسل آهو، پلنگ، گرگ و دیگر حیوانات - که مطلقاً دیگر در کشور ما وجود ندارد - را شکار و مایه زراندوزی شان نموده‌اند. اینها پرنده‌ها را نابود کرده‌اند، اینها درختان و بوته‌های کوهی و صحرائی را از بین بردند، این‌ها ریشه‌های درختان را از کوهسارهای وطن مان کشیدند و نابود کردند و... این‌ها اکثر آثار گذشته‌گان مان را نابود کردند، این‌ها با چه وحشت موزیم ملی و آرشیف ملی و صدها و هزاران آثار باستانی منحصر بفرد کشور ما را که ارزشهای جهانی داشتند، چور و چپاول و یا نابود کردند. این‌ها موجودات مغایر صفات انسانی، روان انسانی، عواطف انسانی، اجتماع انسانی هستند.

چنانچه در طول سالهای متمادی جهان شاهد عینی اعمال شیطانی این موجودات، در ضدیت نه تنها با انسان هموطن ما بلکه در ضدیت با محیط زیست مادر وطن ما نیز بوده‌اند و احدی نمیتواند و حق ندارد از آن چشم پوشی نماید. جهان مترقی و قدرتمندان باید بدانند که مردم شریف و با عزت افغانستان مانند همیشه مدیون همکاری، همدردی‌ها و نوع پروری قدرت‌های بشر دوست و انسان پرور بوده و در آینده نیز سپاسگذار آن‌عده کشورها و سازمان‌های با قدرت بین‌المللی خواهند بود که امروز خواهان کمک حقیقی با آنها‌اند. امروز اگر قدرتمندان و مدافعان حقوق بشر از نظریات پراکنده روشنفکران، بزرگان، سیاستمداران و تکنوکراتهای افغان خسته شده و بازیهای رنگارنگ آنها در داخل و خارج از کشور و خصوصاً بی‌اعتمادی سراسری بین ایشان، فضای پشتیبانی جهانی را تنگ تر ساخته و استراتژیست‌های جدید از آنها فاصله میگیرند. پس باید به صدای اطفال افغان، جوان افغان، خانم‌های بیوه و صدها هزار معیوب و معلول افغان اعتماد نمایند.

امروز با ظهور جو سیاسی جدید نزد افغانان سوال پیدا میشود که کار بازسازی و اعمار مجدد جامعه افغانی را از کجا شروع باید کرد؟ چی راهها را باید پیمود؟ چی مشکلات و ممیزات را باید تحمل کرد؟ و در عین حال از چه چیزها باید خود داری کرد؟ چه چیزها را به تاریخ باید سپرد؟ و چطور و به چه نوع از کمک‌های جهانی استفاده اعظمی نمود؟ و چطور جامعه افغانی را از وجود پرازیت‌ها پاک کرد؟ در یک کلمه چه باید کرد؟

باید منتظر بود که آغاز بازسازی اقتصادی اگر میسر شود و یا قسمیکه پروپاگند های بی شمار در عرصه جریان دارد آغاز شده و این پروسه برای اکثریت خصوصاً جوانان امکانات اقتصادی (کار و فعالیت) را میسر می سازد و جوانان و تفنگداران سلاح ها را به زمین گذاشته و بسوی کار و فعالیت های سازنده هجوم می آورند و ما بدین طور از شر تفنگداران خلاص میشویم:

۱. فورمول جالب است، اما این فورمول متأسفانه در چندین کشور جهان ثابت ساخت که موثریت نداشته و اندکی هم به نفع صلح و ثبات نمی باشد. چرا در کشور ما باز هم تکرار میشود؟ در حالیکه برای تفنگداران راه کوتاه بدست آوردن پول وجود دارد. یعنی کشتار، قتل عام، چور و چپاول، غارت طفلان، اختطاف دختران جوان و زنان، انتقال مواد مخدره از یک موقعیت تا موقعیت دیگر و فاجعه انسانی خلق کردن، این همه کارها و فعالیت هایی اند که به مراتب پاداش خوب از طرف دستگاه های شیطانی و نماینده گان آنها قومندان صاحبان به جوانان پرداخت میشود.

۲. بعضی ها به این نظر اند که اگر نماینده گان و بعضاً سرکرده گان این باند ها را مسئولیت دولتی و اداری واگذار شویم، اینها از ارتکاب اعمال شیطانی بدور مانده مصروف فعالیت های سازنده سیاسی، اجتماعی (دولتی) میشوند و متعاقباً اجیران سلاح بدست ایشان بدون سرکرده گان، دیگر راهی ندارند به جز آنکه سلاح های خود را به زمین بگذارند و بسوی تعلیم و تربیه، کارهای اجتماعی و صلح آمیز رجوع نمایند و بدین ترتیب خلع سلاح خود بخود بدون جنجال صورت میگیرد.

زیادتر از یکسال این پروسه در کابل جریان دارد قومندانان واقعاً پست های دولتی بدست آورده اند، بسیار هوشیارانه گروه های مسلح خود را از این "دولت" بدور نگهداشته اند و وزارت خانه ها را به پوسته های باند های خود تبدیل ساخته اند و در عین حال شرایط را در وزارت ها قسمی آورده اند که از کار سازنده و پلان دولتی خبری نیست. مامورین عادی و مسلکی وزارت خانه ها که ده سال اخیر را در بیکاری مستقیم یعنی سقوط تولید و اداره و نظم گذرانده بودند، درین مدت به کار یعنی بیکاری غیر مستقیم کشانیده شده میروند. چنانچه فیصدی محدودی مامورین عادی و مسلکی در وزارت خانه ها نام نویسی کرده اند، بعضی روزها اگر در وزارت خانه ها اتاقی به ایشان سپرده شده باشد، یگان روزها رفت و آمد میکنند. گویا مشغول کار اند. اما این کار مولدیت و مؤثریت اقتصادی، اجتماعی و اداری نداشته بناً این نوع کارمندان در حقیقت بیکار اند و فضای کار توأم با تحقیر و توهین چنان آورده شده است که اکثری مامورین معاش مرتب نداشته و هم چنان معاش ایشان آنقدر پائین است که مامورین با این معاش حتی ضروریات اولیه خود و فامیل خود را خریده نمیتوانند. فلهدا مامورین عادی و مسلکی کدام دلچسپی بکار نداشته و بازهم در کوچه ها و سرک ها سرگردانند و روزها را شب می نمایند تا ازین سو و آنسو لقمه نانی بدست بیاورند.

بعضی ها در فکر و اندیشه خود بعد از بوجود آمدن حکومت ائتلافی تنظیمی در بُن (آلمان) ۲۰۰۱ و کنفرانس باز سازی افغانستان در توکیو (جاپان) و دیگر کنفرانس ها و وعده های سازمانهای قدرتمند جهان بخاطر اعمار مجدد و باز سازی اقتصادی افغانستان اعتماد کرده به آن چشم دوخته اند که گویا کشور های قدرتمند و سازمان های جهانی حالا سیل کمک های مالی را بسوی افغانستان جاری می سازند و این کمک ها میتوانند کشور و ملت ما را ازین حالت فجیع نجات داده و در عین حال فابریکات بزرگ در خاک ما به رقابت های میپردازند و کشور ما به زود ترین فرصت ازین حالت نابسامانی رهائی مییابد...

ببینید در جریان همین یکسال این اداره ائتلافی تنظیمی مؤقت ۱،۴ و یا ۱،۵ میلیارد دالر امریکائی بدست آورده اند. این پول ها را چه کردند؟ در کجا و در کدام ساحه مصرف کردند؟ آیا چگونگی مصارف این پول ها کنترل هم میشود یا خیر؟

صد ها هزار طفل یتیم و آواره، خانم های بیوه، معیوبین در بدر و خاک بسراند. روز تا شام به گدائی در کوچه ها سرگردان اند، اگر مؤسسات خیریه و امدادی های بشری نباشند اکثراً از گرسنگی میمیرند. آب آشامیدنی وجود ندارد، ادویه برای ۹۸٪ اهالی افغانستان وجود ندارد. شفاخانه ها ترمیم و حد اقل تجهیز نشده، مردم بیچاره آرد و چوب ندارند. مامورین معاش ندارد و... پس چه شده این پول ها؟

اما برعکس غارت جهادی های حاکم همچنان ادامه دارد، پول ها دوباره در حساب های سیاه باندها انتقال داده شده و یا در منازل و اراضی قومندانان در صندوق ها دفن میگردد. به اولاد وطن، به آبادی کشور و صدها بیچاره گی های اجتماعی در کشور یک سنت هم بمصرف نمی رسد! زیرا مجاهدین و طالبان ذاتاً نمی خواهند و نمی توانند جایرا آباد کنند! اینها یک وظیفه دارند که آباد را ویران نمایند، فجایع خلق نمایند و انسانها را به قهقرای نیستی سوق بدهند.

اگر بعضی ها خواستار این کمک بخاطر اعمار جامعه و رفاه جامعه باشند. پس باید دقیق بدانند که سرمایه ها روی منافع مادی اکثراً از یکجا به جای دیگر حرکت میکنند. اگر مالک سرمایه بداند که پول او بیجا مصرف میشود و منافع مادی هم نمی آورد، پس آیا امکان دارد این مالکین سرمایه، پول خود را به افغانستان ارسال بدارند؟ - "کمک" نمایند؟ واضح است که نی پس چه باید کرد؟

لازم می افتد که زمینه ها برای جلب و جذب سرمایه مهیا گردد، سرمایه ها را با منافع مادی آن تضمین باید کرد. پلان های انکشافی و اجتماعی بخاطر رفاه جامعه و استفاده مفید و مؤثر از سرمایه های خارجی باید داشت. نظم بانکی و سیستم کنترل باید داشت و... و مناسبات و ارتباطات انسانی در جامعه باید برقرار نمود.

۳. بعضی‌ها درین فکر اند که گویا در کشور ما منابع سرشار زیر زمینی (معادن) وجود دارد و حالا وقت آن رسیده که از آنها استفاده سالم نموده و کشور را گلستان بسازیم. این عده‌ای از هموطنان باید فکر کنند. تا جائیکه حکومت سابق در زمینه به بعضی کشفیات و تحقیقات نایل آمده بودند و بعضاً شروع به بهره برداری نموده بودند. اما استخراج و استفاده و بهره‌برداری موثر ازین معادن کاری بسا مشکل و راه خیلی طولانی را در پیش دارد. باز هم این فعالیت به نیروی حاکم و عاقل انسانی ضرورت دارد. نه به فعالیت‌های شرارت پیشگان و منافقین. قسمیکه به تمام افغانها معلوم است که درین دو دهه به چه شکل بعضی از این معادن در ولایات مختلف چور و غارت گردید. چقدر اوراق تحقیقاتی و ارزیابی به آتش کشیده شد. بهر صورت، چطور تا بحال که زیادتر از یک سال از موجودیت حکومت موقت تنظیمی جهادی میگذرد، هنوز هم در ولایات مختلف خصوصاً در ولسوالی پنجشیر و ولایت بدخشان معادن ما غارت میگردد؟ آیا از غارت این معادن در ولسوالی پنجشیر و یا ولایت بدخشان کدام قریه و یا شهر نمونه ساخته شده و یا خیر؟ و از پول بدست آمده فروشات احجار قیمتی آیا به زنان بیوه پنجشیر، اطفال یتیم و گرسنه و مریض، به معلولین، به ریش سفیدان و مادران داغیده این مناطق کسی کمک نموده است؟

۴. عده دیگری در فکر آنند که سرمایه‌های شخصی سرمایه داران داخلی و خارجی حالا در افغانستان می‌آید. زیرا بسیاری سرمایه داران و عده داده اند که علاقمند به سرمایه گذاری در افغانستان میباشند. با آمدن سرمایه خارجی و داخلی فابریکات و موسسات تولیدی و خدمات اجتماعی و موسسات تعلیمات مسلکی و غیره بوجود می‌آید. و جوانان ما و هم چنان اشخاص که قدرت انجام کار را داشته باشند بکار و فعالیت و تدریس درین پروژه‌ها مصروف میشوند. برای این گونه متفکرین باید گفت: که آیا مثالی در کدام کشور، منطقه و جهان دیروز و امروز وجود دارد که در کشوری که امنیت و مصونیت و ثبات سیاسی موجود نبوده است سرمایه خارجی در آنجا قدم پیش کرده باشد. در کشوری که قانون، نظم اقتصادی و پلان ستراتیژیکی انکشافی وجود ندارد و محافظ و حاکم مناطق قومندان‌های جاهل، رهنان و وحشیان باشند، میتوانند از سرمایه گذاری و پروژه‌های اقتصادی صحبت کرد؟ در کشوری که سرمایه داخلی و تجار داخلی موجود نیست، سرمایه خارجی میتواند امروز جای ایشان را پر کند؟ این حالت و شرایط سالهای ۳۰ و ۴۰ و یا سالهای بعد از جنگ جهانی دوم در قرن گذشته در شرق میانه نیست. شرایط امروزی کشور ما با شرایط آنوقت و محاسبات اقتصادی، زمین تا آسمان فرق میکند. و اگر نه ما مثال بسیار آموزنده و خوبی سرمایه گذاری خارجی را در شرایط سلطه طالبان و در مناسبات هرج و مرج طالبی و جهادی دیدیم که در ظرف پنج سال با میلیون‌ها دالر مصرف سرمایه دار خارجی پنج متر پایپلین کشیده هم نه توانست و صدها میلیون دالر آمریکائی بیجا مصرف گردید. باید بسیار ساده فکر کرد که سرمایه در جائی و سمتی حرکت میکند و می‌آید که امن و ثبات و قوانین مصونیت سرمایه موجود

باشد. در کشور ما امن و ثبات وقتی بوجود میآید که در قدم نخست خونخواران و وحشیان خلع سلاح گردد! تا زمانیکه این ها خلع سلاح نگردند اصلاً از سرمایه گذاری خارجی و داخلی حرفی در میان بوده نمیتواند.

۵- یکتعداد اشخاص که سالها عمر شانرا در خارج از کشور گذرانیده زمانی در تبلیغ دروغین به نفع "مجاهدین" و بعداً حتی در تبلیغ به نفع "پاک نیتی طالبان کرام" گلو پاره کرده بودند و یگان بار نام اعلحضرت محمد ظاهر شاه، شاه سابق را نیز زمزمه می نمودند و طرح ها و پیشنهادات سیاسی و اقتصادی برای مجاهدین و طالبان ترتیب میدادند. امروز تعداد از ایشان- بدون فامیل های خود- و به کمک سازمان های بین المللی و موسسات ارتباطی خویش، بنام تکنوکرات ها داخل کشور گردیده و کرسی های دولتی را بدون عاقبت اندیشی و احساس مسئولیت، تسلیم شده، در پهلوی قومندانان جهادی و در همکاری با تنظیم های رنگارنگ، آستین ها را برزده اند که گویا مبتکرین اعمار مجدد و بازسازی افغانستان میباشند. سوال پیدا میشود که آیا از این عالی جنابان کسی پرسیده که اعمار مجدد یا باز سازی یعنی چه؟

آیا اینها در قسمت اعمار مجدد و باز سازی پلان های کاری مطابق به شرایط کشور طرح کرده میتوانند و یا طرحی موجود دارند؟

آیا اینها میدانند که اولویت های اعمار مجدد و باز سازی افغانستان کدام ها اند؟ و ده ها سوال دیگر.

و یا اینکه اینها در فکر آنند که امریکائیان و اروپائیان و موسسات بین المللی قسماً که مصوبات توافقات کنفرانس بین التنظيمی بُن "آلمان" ۲۰۰۱ را برایشان نوشتند و بعداً در مدت یک شب برای آنها مصوبات را ترجمه کردند و خدمت ایشان قرار دادند. حالا هم پلان های انکشافی و اعمار مجدد میسازند و این عالی جنابان به زبانهای انگلیسی و ترجمه های دری و پشتو به ژورنالیستان آنها را قرائت میکنند.

اینها باید بدانند که نه ایالات متحده آمریکا، نه کشور های اروپائی و نه کدام سازمان و یا مؤسسه بین المللی برای آنها پلان های سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی طرح و تنظیم میکنند. این کار وظیفه دولتمداران و کار فهمان و کادر های ملی است. که در چوکات استراتژی معین طرح و ترتیب میشود. بعداً شده میتواند که در قسمت پلان ترتیب شده از متخصصین کشور های دوست و موسسات بین المللی کمک کننده، مشورت های لازم بدست آید.

اگر اینها میدانند که اعمار مجدد کشور و باز سازی آن یعنی چه و راهی بیرون رفت از حالت فلاکت بار امروزی کشور را دریافته اند پس چطور تا بحال صدای اینها نه برآمد که در موجودیت گروه های بی بندوبار مسلح خونخور اعمار مجدد کشور ناممکن است؟ یا در موجودات قدرت های محلی خود مختار و در صورت قطع مناسبات اقتصادی، اداری، رهبری بین مرکز و ولایت، ولایت با ولایت و

مرکز، ناامنی در جاده‌های ترانسپورتی، جنگ و زد و خورد ها بین قومندانان در قسمت تقسیمات اراضی تحت سلطه، عدم موجودیت سیستم بانکی مالیاتی و گمرکی مرکزی، عدم سیستم قضائی، عدم دوکتورین واحد اداره و رهبری و ... چطور ممکن است کشور را مجدداً اعمار کرد.

ببینید کسانی که خود ها را سلطنت طلب و یا دوستان پادشاه سابق جلوه میدادند و هنوز هم میدهند، وقتی په پست های دولتی نصب شدند دفعتاً شاه را فراموش کردند. اگرچه کنفرانس بُن "آلمان" ۲۰۰۱ قانون اساسی زمان شاه را با کمی تعدیلات دوباره مشروعیت قانونی بخشید. اما آیا این عالی جنابان در مدت بعد از کنفرانس تا امروز صدای خود را به کدام مرجع بین المللی بلند نموده اند که این قانون اساسی از طرف قومندانان جهادی مسلط در مناطق رعایت نمیشود، هرات به قوانین خود، قندهار و جلال آباد و مزارشریف هر یک به قوانین خود و ولسوالی پنجشیر به قانون اساسی خود زندگی میکنند. در قسمت قوانین پادشاه خان خُدران و حاکمیت اش فکر میکنم از نامش هویدا است.

در قسمت لویه جرگه، پروپاگند های قبل از تدویر آن، صحنه های تمثیلی انتخابات و کلای لویه جرگه، تخلف از شرایط انتخابات و کلای انتخابی مردم، ترور، لت و کوب نمایندگان، و کلای انتصابی، تبدیل نمودن لویه جرگه به جلسه حل و عقد جنایتگاران جهادی و سرکرده گان باند های بی بند و بار مسلح و ...

آیا این تکنوکرات ها و سلطنت طلبان صدای خود را بلند کردند؟ حتی این ها رفیق ایشان را یعنی محترم عزیز الله خان واصفی را هم پشتیبانی نکردند. چرا؟ یا باز هم دست خارج بود. آیا این "وطنپرستان" نمی توانستند دسته جمعی یا سه نفر یا چهار نفر یک نامه سرباز به رئیس جمهور ایالات متحده آمریکا و سران دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریزم موضوع را تحریر داشته و خواهان کمک و بررسی عاجل می شدند. بطور مثال دخالت، اشتباهات تاکتیکی و ستراتیژیکی آقای زلمی خلیلزاد نماینده رئیس جمهور ایالات متحده آمریکا را علنیت می دادند و شرایط می گذاشتند: که در صورت عدم شرایط فوق، ما سلطنت طلبان مسئولیت تاریخی سرنوشت ملت افغانستان و مبارزه علیه تروریزم را بدوش نمی گیریم؟ و یا اینکه بسیار شرافتمندانه بکس های خود را دوباره جمع میکردند و بشکل اعتراض مصلحت آمیز به خانه های ایشان در امریکا و اروپا نزد فامیل های ایشان بر میگشتند. می گذاشتند که آقای زلمی خلیلزاد جلسه حل و عقد را دایر میکرد و یا سوالی دیگری خلق میشود؟ امکان دارد، این طوطی زبانها مطلقاً بیسواد باشند! درین حالت هم در آن زمان در شهر کابل صدها ژورنالیست خارجی که اکثراً به زبانهای پشتو و دری بلدیت دارند و ناظران تدویر جلسه لویه جرگه بودند حضور داشتند و با بسیار علاقمندی صدای این جنابان را و اعتراض ایشانرا به گوش سران دول قدرتمند می رسانیدند. بهر صورت از اینگونه اشخاص اصلاً ملت ما امید نداشته و در آینده هم ندارد.

این تکنوکرات‌ها امکان دارد واقعاً منتظر آن باشند که حالا ایالات متحده آمریکا و یا کشور های اروپائی مجبور میشوند که برای اینها پلان های انکشافی را ترتیب داده و با ترجمه آن با کمک های مالی، تخنیک و ارسال پرسونل فنی (مشاورین) به دسترس ایشان قرار میدهند و این عالی جنابان با برادران جهادی شان چار زانو نشسته گاهی چای خوری و مجالس برپا میدارند و یا گاهی از طریق "مطبوعات آزاد" یگان جنگ های زرگری گویا اختلاف در نظریات و تضاد ها بین سلطنت طلبان و مجاهدین را یگان بار برای رفع خستگی از بیکاری و دوری از فامیل و فریب دادن جوانان و ملت و در انتها جهانیان برپا می نمایند.

یکعده ایشان از اینگونه "تکنوکراتها" با آواز بلند اعلان میدارند که ما فقط به کمک مالی ضرورت داریم و اگر برای مان کمک مالی برسند پلانهای انکشافی ترتیب شده از طرف سازمانها و موسسات بین المللی در اختیار ماست. بدین عده "دولتمداران" و "متخصصین" عالیقدر باید گفت که: واقعاً برای کشور های عقب مانده و یا کمترین رشد یافته طرح های عام و مشخص انکشافی هم در چوکات شعبات مختلف اختصاصی سازمان جمیله ملل متحد، هم در چوکات پلان اقتصادی و سرمایه گذاری بانک جهانی و هم در چوکات سازمان های منطقوی سازمان جمیله ملل متحد و دیگر مؤسسات جهانی وجود دارد، اما موضوع های مربوط به تطبیق این طرح های عام در شرایط مشخص کشورهای مختلف مربوط میشود به پلان اقتصادی و اجتماعی بعضاً سیاسی مشخص در سطح ملی هریک از این کشورها که می باید بوسیله دولت های آنان تنظیم و تعمیل گردند.

امروز حرف زدن از سیستم اقتصادی مبنی بر سیاست "اقتصاد بازار آزاد" و یا "اقتصاد اجتماعی بازار آزاد" جز عوامفریبی چیزی دیگری بیش نیست. این کلمات مقبول باید درج پلانهای استراتژیکی گردد. امروز کشور های اروپائی با بسیار احتیاط به طرف اقتصاد اجتماعی روان اند و حتی بعضی پلان ها و طرح ها در سیاست اقتصاد مبنی بر اقتصادی اجتماعی درین کشورها مورد جر و بحث داغ قرار دارند.

برای کشورهای چون افغانستان دولت مکلف است که در حدود امکانات تاسیسات زیر بنائی لازم را برای رشد اقتصادی و اجتماعی و سیاسی پلان گذاری نموده و در صورت ممکن تهداب گذاری نماید. در یک کشوری که دولت مرکزی وجود ندارد، سکتور دولتی کاملاً چپاول گردیده، در یک کشوری که پلان انکشافی اقتصادی و اجتماعی وجود ندارد، در یک کشوری که نظام سیاسی موجود نیست. سیستم بانکی مرکزی وجود ندارد، در یک کشوری که سیستم مالی، مالیاتی و گمرکی وجود ندارد و در یک کشوری که قانون وجود ندارد، و فاقد قوه سالم قانون گذاری میباشد. در کشوری که مالک همه اشیای منقول و غیر منقول تروریستان جهادی میباشد حتی مالک نفس اتباع و



... چطور میتوان از کدام بازسازی و اعمار مجدد... و چه خاصتاً طلب کمک مالی از دیگر کشورها و موسسات جهانی شد! و باز چه خاصاً هم از اقتصاد بازار آزاد صحبت کرد؟!؟

ادعا های پوچ و بی معنی این "تکنوکرات ها" را بیک سو گذاشته، اعمالی را که امروز اینها انجام میدهند، فردا باعث مشکلات بسیار مغلق اقتصادی خواهد شد. بطور مثال: تبدیل نمودن پول جدید در مقابل کاغذ های رنگه بی ارزش و بی پشتوانه قومندانان جهادی، طالبان و گروه های مسلح رنگارنگ؛ چاپ و نشر بی حساب بانکوت ها در شرایط امروزی جهان و خصوصاً کشور ما در فابریکات روسیه فدراتیف یا پاکستان و یا آلمان، اصلاً کدام ارزشی اقتصادی و یا کدام رول سیاسی را بازی نمیکنند. معلوم نیست که بکدام اساس، روی کدام محاسبات اقتصادی و بانکی، دوران پولی را این "اعمار کننده گان جامعه نوین" سنجیده اند؟ در حالیکه دیروز ربانی و باند وی پول خود را داشت، دوستم پول خود را و طالبان هر دوی این پول ها را یکجا با کاغذ های رنگه چاپ پاکستان داشتند، این پول های بی پشتوانه بر مردم ما و اقتصاد کشور ما تحمیل گردیده و به پیمانہ کانتینرها و به وزن یک خروار و ده خروار برای قومندانهای جهادی تحفه داده شده و یا بعضاً در مقابل اعمال و جنایات اجرا شده، به آنها پاداش داده میشد. بنابراین چطور و روی کدام محاسبات، روی کدام استراتیژی مالی، این کاغذ های رنگه به پول جدید تبدیل شدند؟ این عمل چه مفاد اقتصادی داشته و یا در آینده سرنوشت این پول ها چه خواهد شد؟ ببینید این پول های جدید باز هم به قومندانان جهادی انتقال یافتند و هیچ کدام مفاد اجتماعی و اقتصادی به بار نیآوردند و نخواهند آورد. در حالیکه بانک و سیستم بانکی در کشور وجود نداشت و ندارد، این پول های جدید نه از طریق شعبات بانکی به رویت فورمه ها تخصیص، نیازمندی ها و مصارف بودجه، بلکه از طریق اشخاص مجهول الهویت - یعنی "صرافان جدید تنظیمی" که قسماً در زمان تبدیل نمودن پول کهنه به نو بوجود آمدند - از یک ولایت به دیگر ولایت، از نزد یک قومندان به دیگر قومندان، دوران دارد؟ بنابراین پول افغانی باز هم در کانتینرها، بوجی ها و الماری ها، چه در منازل قومندانان و چه در سرای های افغانستان و پاکستان، بدون مؤثریت لازم اقتصادی انبار گردیده اند.

واقعا بسیاری اشخاصی که معضله افغانستان را تعقیب کرده اند با تیوری یا دوکتورین آقای انورالحق احدی آشنائی دارند. این دو کتورین چیزی نو و یا جدید نبوده چنانچه در سال ۱۳۷۳ (۱۹۹۴) در مقاله ایشان تحت عنوان "چاپ پول، یک راه ضبط دارائی شخصی از طرف حکومت" را مطالعه کرده اند. سوال در اینجا است که آقای انورالحق احدی باید جواب بدهد که تیورین پول های جدید طالبی کی ها بودند؟ شما زیر نام کدام "اشخاص" مهر تائید را گذاشتید. و پول های جدید طالبی را از آلمان تسلیم شدید و چرا؟ و چه پروگرامی را طالبان در قسمت دوران این پول جدید در نظر داشتند؟ اگر این تیوری شما بود در آنصورت واقعا شرایط فرق میکرد چنانچه طالبان ۹۰ فیصد اراضی افغانستان را زیر سلطه حکمفرمائی خود داشتند. حالا شما ۹۵،۰ فیصد اراضی کشور را هم تحت

کنترول ندارید. ببینید تماماً محاسبات اقتصادی فرق میکند. ببینید دیروز طالبان و سران ایشان و القاعده یک رهبری داشتند، اما شما امروز در شرایط عجیب و ظیفوی قرار دارید. رئیس کمیته پلان گذاری شما را برسمیت نمی شناسد، وزیر مالیه دولت شما، از یخن دیگر اشخاص و سازمانها سر کشیده است. شما به جز تعمیر بانک در کابل، در بانک ولسوالی پغمان ولایت کابل، مامور رسمی شناخته نمیشوید، برادران شورای نظار شما، با این تیوری شما در سال ۱۳۷۳ همراه شما جنگ و دعوا را شروع کرده بودند. مقالات روزنامه "امید" شورای نظار در آمریکا و جنگ مطبوعاتی و تخصصی شما با عالی جنابان محررین و مبلغین شورای نظار در آمریکا بیاد تمام افغانهاست. امروز آیا شما گفته میتوانید که کدام پول ها را شما تبادلہ کردید؟ چقدر پول را تبادلہ کردید؟ آیا شما میتوانید که مستند بگوئید: که از کدام فامیل و یا شخصی در داخل افغانستان معادل ۱۰ دلر آمریکائی را هم تبادلہ کرده اید؟ شما از نزد سه میلیون افغان در پاکستان و بیشتر از یک و نیم میلیون مهاجر افغان در ایران، دو میلیون معیوب در داخل وطن، یک میلیون خانم های بیوه و در بدر، گدایی گر، از نزد ملیونها طفل و جوان یتیم و آواره چه مقدار پولی را تبادلہ نمودید؟ کدام مامور "دولتی" مالک اضافتر از ۱۰ دلر را نام گرفته میتواند؟

بهر صورت مقصد اصلی این عمل معلوم نیست! فرض کنم که آقای انورالحق "احدی" یک اقتصاددان بزرگ عصر ماست و واقعاً شهکاری بزرگی کرد و امروز میدانند که پیش کدام قومندان، چقدر یا چه مقدار پول موجود است، موثریت اقتصادی این عمل چیست؟ قومندان ها نه تنها کانتینر های پول افغانی داشتند و دارند، بلکه مالک میلیاردها دلر آمریکائی در خارج اند و بانک های خارج ازین پول هابهیچ وقت چشم پوشی نکرده و هر وقت امکانات موجود است که این معلومات را آقای انورالحق احدی به کمک دوستان شان از ایالات متحده امریکا بدست بیاورند. باز هم سوال خلق میشود که آقای نورالحق احدی میخواهد مدیر محاسبه تنظیم های جهادی و طالبی باشد؟ و یا رئیس بانک افغانستان؟ که داد از اعمار مجدد و بازسازی سیستم بانکی در افغانستان میزند! یا این عمل کدام شیوه اختصاصی دستگاه های استخباراتی بود؟ پس سوال دیگر خلق میشود که:

تا کدام مدت بانک افغانستان قادر خواهد بود که پول و توازن پولی را با عرضه کردن ملیون ها دلر آزاد در مارکیت اسعاری تحت کنترول داشته باشد. آیا عواقب این عمل چه میتواند باشد، میدانید آقای "احدی"؟

معامله گری اسعاری باند های تنظیمی توسط "صرافان" و "بانکهای شخصی" ایشان یعنی اعضای با اعتماد قومندانان گروه های تروریستی جهادی و طالبی چه موثریت اقتصادی و اجتماعی دارد؟ آیا آقای "احدی" میدانید که در آینده نزدیک این صرافان و بانکداران به کی ها تبدیل خواهد شد جز

مافیای مالی و دزدان اسعاری! آیا آقای احدی این را میدانید و درین قسمت پیش بین هستند و یا گاهی هم حدس زده اند؟

بدون خلع سلاح گروپ‌های تروریستی ما نمی‌توانیم از کدام بازسازی و احیای اقتصادی و اجتماعی در کشور ما صحبت کنیم و یا امیدی بدان داشته باشیم.

در قسمت خلع سلاح از شروع بوجود آمدن اداره ائتلافی تنظیمی موقت یعنی کنفرانس بُن (آلمان) ۲۰۰۱، پلان عجیبی روی دست گرفته شده است و قدرتمندان و سران کشور‌های ائتلاف مبارزه علیه تروریسم نیز نسبت نداشتن پلان مشترک در قسمت افغانستان و علایق بخصوص تاکتیکی جیوپولتیکی در منطقه از این پروژه پشتیبانی میکنند، یعنی از طرح تشکیل اردوی ملی در افغانستان بوسیله جذب افراد مسلح باند‌های بی‌بندوبار جهادی و طالبان. طرح و تعمیم چنین پروژه بی‌بدون هیچ تردیدی نمیتواند از عقل سلیم ناشی گردیده باشد. زیرا که نخست اردوی ملی ضامن و مدافع تمامیت ارضی و نوامیس ملی میباشد. آیا باندیت‌های مسلحی که سالهای متمادی میهن ما را به مرکز شرارت و محل بودوباش جنایت‌کاران و مجرمین بین‌المللی و لاگرهای تمریناتی، آموزشی و تحقیقاتی آنان مبدل کرده بودند، باندهای مسلح که بنابر تلقین افکار ضد ترقی و مخالف فرهنگ مدنی و مغایر اخلاق متعالی اسلامی با هر نوع گرایش‌ها ترقی خواهانه مخالف اند، باند‌هایی که سالهای متمادی از جانب دشمنان افغانستان علیه نوامیس و افتخارات ملی ما بکار گرفته شده‌اند و در عمل نشان داده‌اند که از هیچ عمل غیر انسانی در ضدیت با این افتخارات و ارزشها دریغ نکرده و حتی در شرایط زندگی اجتماعی قبیلوی از تجاوز بر نوامیس خانواده‌های مردم ما، دست‌نگه نداشته‌اند و از نوک پستان خانم‌ها و دختران با عفت و پاکدامن هموطن ما، دانه‌های تسبیح ساخته‌اند و... آیا میتوانند اردوی ملی را تشکیل بدهند؟ و این اردوی به اصطلاح ملی از نوامیس ملی افغانستان دفاع نمایند؟ اگر فارمول چنان طرح شده باشد که "پاک کردن کثافت با کثافت!" پس باید واضح اظهار کرد که نتیجه هم جز کثافت در کثافت چیزی دیگری بوده نمیتواند و نباید از آن چیزی دیگری انتظار داشته باشند. بنأ نتیجه‌ای این نوع تجربه پیش از پیش هویدا است.

و یا امکان دارد بعضاً ستراتیژیست‌ها آنقدر موضوع را ساده گرفته‌اند و فکر میکنند که این باند‌های مسلح آنقدر "بی‌عقل" هستند که خود از وجود باند‌های مسلح ایشان "اردو" تشکیل داده و توسط آن "اردو ملی" باز باند‌های خویشتن را خود خلع سلاح می‌نمایند؟ و روی این فورمول پروسه خلع سلاح باند‌های مسلح، تنظیم شده است! ظاهراً این نوع برخورد ساده لوحانه است! و اگر این فورمول کاری واقع‌گردد! در آنصورت این واقعاً یک نوآوری خیلی بزرگ در تاکتیک‌های سیاسی- نظامی جامعه بشری در آغاز سالهای نخست قرن ۲۱ بشمار خواهد رفت.

واقعاً بعضی ستراتیژیست‌ها حتی همین حالا به صراحت اعلان میدارند که در جریان یک و یا دو سال "اردوی ملی" را در افغانستان بوجود می‌آورند. که چطور و در چوکات کدام محاسبه علمی سیاسی و نظامی؟ واقعاً این دور از تصور و تجربه رشد جوامع بشری میباشد! و امکان دارد که این موضوع قسمیکه در کوزوا صورت گرفت در افغانستان هم تکرار گردد، در آنصورت حل پرابلم خیلی ساده است و نتیجه‌اش پیش از پیش معلوم دار میباشد. جائی تعجب است که چطور جهان مترقی و قدرتمند که خواهان صلح، امنیت، ثبات و مصئونیت در افغانستان میباشد و هر روز در مبارزه داغ علیه تروریستان و از بین بردن مراکز شیطنی در افغانستان دست و پنجه نرم میکنند، در قسمت این طرح و پلان بعضاً توافق نشان داده و اکثراً در پیاده نمودن این پلان و پیرویه مصارف گزاف مالی و لوژستیکی را هم متحمل می‌شوند؟ چیزی را که باید تذکر داد اینست که بوجود آوردن اردوی ملی و منظم در سالهای متمادی بعد از جریان خلع سلاح سراسری و بدون چون و چرا گروپ‌های مسلح خونخوار جهادی و طالبی امکان پذیر میگردد و بس. و در شرایط فعلی اوضاع کشور ما بوجود آوردن "اردوی ملی" غیر ممکن و نهایت بی اساس بوده و آینده آن تاریک میباشد و بعضاً امکان دارد که مانند طالبان از میان گروه‌های متعدد مسلح بی بند و بار جهادی، گروه مسلح جدیدی که پلان‌های "طالبی" مانند "را ادامه داده و به اجرا قرار بدهند در افغانستان بشکلی کمی ظاهراً متغییر، اما مضمون قبلی بوجود بیاید.

بنابراین افغانان و خصوصاً جوانان و روشنفکران، همچنان سیاستمداران و تکنوکرات‌های که واقعاً در مورد وطن خویش با مسئولیت می‌اندیشند، می‌باید بیاد بیآورند که نیاکان ما در روزهای دشوار همه اختلافات و آزردگی‌های گذشته را کنار گذاشته و در برابر دشمنان خون‌آشام و عمال ایشان مانند یک تن واحد و یک مشت فشرده عمل نموده و اراده ملی افغانی را تبارز میدادند و بیاد داشته باشند که امروز ما و وطن ما در برابر یک دشمن بسیار قوی و شرارت پیشه قرون وسطایی قرار داریم. در مقابل ما دشمنان انسانیت و تمدن انسانی قرار دارند. در بین یکسال و اندی مبارزه جهانی علیه تروریسم و ائتلاف نظامی و سیاسی مبارزه جهانی علیه این پدیده مفسد با وجود عملیات‌های نظامی ایالات متحده آمریکا در کشور ما بخاطر محو نابود سازی تروریستان و مجرمین بین المللی، اصلاً کدام دست آورد و نتیجه قناعت بخش نداشته است؟ و حتی یکی از لیدران این باند‌ها تا هنوز هم به سزای اعمالش نرسیده است! برخلاف کمافی السابق این نیروی شیطنی یعنی باندیت‌های شرارت پیشه در اوقات مختلف جهت‌های مختلف را بخود گرفته و میگیرند و امروز هم نظر به حساسیت وقت، اینها چهره‌های حق بجانب را بخود اختیار نموده و چه داد و فریاد‌های بلند به راه انداخته‌اند که گویا از اصول و ارزشهای دیموکراسی و پیاده نمودن پلان‌های جوامع آزاد و دیموکرات و خاصتاً بوجود آوردن انیستیتوت‌های جامعه مدنی در افغانستان و ... حمایت مینمایند. با این همه داد و فریاد فریبنده نمیتواند ماهیت آنها تغییر بخورد. امروز تحت تاثیر قوای نظامی کشور

های خارجی به ادعاهای پوچ تظاهر نموده فردا در نبود این قواها همان خواهند بود که بودند و واقعاً هستند و حتی خواهیم دید زمانیکه تقویت گردند در حضور همین قوای خارجی، علیه هر نوع ارزش مدنی و حتی علیه همین قوای خارجی و منسوبان آنان اقدام و به کاربرد سلاح متصل خواهند شد.

بینید ملت ما همیشه واحد بوده و مایک وجود بودیم چطور این شیطان صفتان جهادی - طالبی و حامیان قرون وسطایی خارجی شان، این وجود را بند از بند تکه و پارچه کرده و هر عضو جدا شده را به ضد یکدیگر در جنگ انداخته اند؟

ملت ما را چقدر توهین و چقدر تحقیر نموده اند و چه استفاده‌های ناجایز نبود که آنان و نیروهای اجنبی ایرانی، عربی و پاکستانی حامی شان، از مردم و هموطنان بعمل نیآوردند. ما در چه حالتی رسیده ایم که حتی تاجکستان، ازبکستان و خاصتاً ترکمنستان بسوی کشور ما دندان‌ها را تیز نموده اند تا که از لقمه چرب و خون‌آلود افغانستان بی نصیب نشوند.

بینید چه امراضی را این وحشیان جهادی - طالبی و باداران شان در وجود روشنفکران و متفکرین و حتی در بین افراد و شخصیت‌های کلتوری و فرهنگی خریده شده افغان تزریق نمودند و خواستند به وسیله آنان وجود یکپارچه مردم ما را به نفاق سوق دهند. چطور این به اصطلاح روشنفکران، یکی دیگر را با قلم و زبان دریدند، گویا تو پشتون هستی و من تاجک! تو هزاره هستی و من ازبک و ... نام افغان، این مفهوم مقدس را چقدر خورد ساختند. بینید در تاریخ ادوار گذشته و معاصر بسیاری اجنبی‌ها با پیوند دادن کلمه افغان به نام شان افتخار میکردند.

و بالاخره امروز یکتعداد "روشنفکران" در چوکات پلان‌های تفویض شده به نیروهای جهادی - طالبی از جانب حامیان ایشان، آستین برزده اند و قلم برداشته اند که این کشور باستان و امروز ویران و غرق در خون را با دیده در آئی بنام "فدرالی سازی" بکلی محو و نابود سازند. پس باید وطنپرستان و مدعیان دفاع از آزادی، دیموکراسی و ترقی اجتماعی نگذارند که جو مساعد کنونی که فعلاً موجود است به هدر برود. شرایط بین المللی روز بروز در منطقه ما متشنج تر شده میرود. در منطقه ما جنگ‌های داخلی و منازعات جدید امکان دارد بوجود بیآید. کوچک ترین اشتباه در عراق بعد از صدام عواقب خیلی سنگینی در منطقه خواهد پیش رو داشت! خصوصاً در آینده تغییر رژیم در ایران و فشار آوردن ایالات متحده آمریکا در تغییر مناسبات عربستان سعودی با گروه‌های فندامنتالیست، و ...، منطقه حالت و عواقب دیگری را در عقب خویش بمیان خواهد آورد! نادیده گرفتن مرکز شرارت و فجایع در منطقه

(پاکستان) و خاموشی مطلق ائتلاف مبارزه جهانی علیه تروریسم در قسمت این مرکز تروریسم بین المللی، تاثیر مستقیم بالای وضع در افغانستان و کشور های آسیائی میانه، داشته و بی ثباتی در

منطقه آسیائی میانه و شرق میانه، نیروهای ائتلاف مبارزه علیه تروریسم را متوجه ممالک این مناطق ساخته و باز هم ما افغانها شرایط بدست آمده فعلی را برای مدتی از دست خواهیم داد.

فراموش نباید کرد که ملت ما چند صباحی دیگر باز هم زیر ساطور این جلادان جهادی خواهد ماند اما در عاقبت ملت ما رها شدنی است. درین صورت قضاوت نسل های آینده ما در مقابل روشنفکران و کسانیکه دفاع از ارزش های "ملی" و "وطنی" و "وحدت ملی" را کنار گذاشته و عجولانه در پی یافتن و شگافتن ممیزات و برتریهای قومی، قبیله‌ای و لسانی هستند، چه خواهد بود؟

امپراطوری انگلیس در طول سه جنگ افغان و انگلیس بطور مستقلانه و به کمک کشور ایران و بعضاً امپراطوری روسیه نتوانست در مدت تقریباً ۸۱ سال این کشور را تجزیه نماید.

دولت اتحاد شوروی در سالهای ۸۰ قرن بیست در حالیکه مطلقاً کشور ما را غصب نموده بود، نتوانست که این کشور واحد و ملت ستمکش را تجزیه نماید با آنکه جهادیها و بعضی خائنین ملی، چندین پرتوکول و قرار دادها را درین باره با استخبارات اتحاد شوروی به امضا رسانیده بودند. پاکستان با طرح کنفدراسیون پاکستان و افغانستان و بعداً توسط پلان پروفیسر محمد حسن دانی استاد پوهنتون لاهور، تقسیم افغانستان به پنج ایالت و بالاخره غصب اکثریت اراضی افغانستان توسط طالبان و شرکای آی، اس، آی و تنظیم جهانی القاعده، نتوانستند کشور ما را تجزیه نمایند، سازمان جمیله ملل متحد مطابق طرح نماینده خویش برای افغانستان محمود مستری (در عین حال لابی یونیکل آیل) کشور ما را میخواست به هشت ایالت خود مختار تقسیم نمایند (یعنی فدرالی بسازد)، ولی نتوانست که این ملت واحد و تجزیه ناپذیر را بار دیگر خورد و پارچه پارچه نماید، نماینده دیگر سازمان جمیله ملل متحد اخضر ابراهمی مطابق پلان کنفرانس (۲+۲) میخواست این کشور را به زون های تحت تاثیر همسایگان تقسیم نموده و بالاخره به اراضی ایشان ملحق بسازد، این پروژه تا امروز در جریان است، اما عاقبت این پلان هم جز ناکامی و خجالت به اتوریتته سازمان جمیله ملل متحد، چیزی دیگری نخواهد افزود. امروز کشور ما از سه طرف مورد حمله قرار دارد، از شمال تاجکستان، از جنوب پاکستان و از غرب ایران، حتی قوت های نظامی ایشان داخل کشور ما گردیده و همراه با مزدوران جهادی خویش در فعالیت تخریبی و هم پاشی افغانستان مصروف اند. اما اینها باید بدانند و از تاریخ بیاموزند: کسانی که و کشورهاییکه در افغانستان دست درازی نموده اند، بالاخره، به کدام عواقب دچار شدند؟ این ملت تجزیه ناپذیر و تسلیم ناپذیر است.

روشنفکران، تکنوکرات ها و اشخاص بارسوخ ملی و وطنپرست امروز باید بصورت جدی و با مسئولیت تمام، بالای چند مسئله فکر کنند.

- کشور ما افغانستان با داشتن تاریخ کهن و افتخارات فراوان، در آینده بمثابة یک کشور مستقل و واحد در حدود سرحدات فعلی، وجود داشته باشد یا خیر؟
- ما حق اینرا داریم که صرف تماشاگر بازی دیگران بر ارزشها و نوامیس ملی، هستی ملی و مقدسات عنعنوی خود باشیم و تا اینکه دیگران بتوانند به وسیله گماشتگان شان مردم ما را در نفاق فروبرده و به جان همدیگر در آویزند؟
- آیا حراست و حمایت استقلال، حاکمیت ملی و تمامیت ارضی کشور ما - که با ریختن خون هزاران هزار فرزند نجیب این سرزمین به ما کمایی و برای ما به ارث مانده است - از اساسی ترین مکلفیت های ملی ما بشمار میرود و یا خیر؟
- باید صادقانه بیاندیشم که حاکمیت ملی و قدرت مرکزی و واحد دولتی، که ممثل اراده واحد ملت افغان باشد، به کدام اندازه برای هر یک مان مفید و یا مضر است؟
- اتباع افغانستان و هر یک ما و شما آیا حق زندگی را در میهن خویش داریم و یا خیر؟
- آیا ما و شما حق اینرا داریم که فراموش کنیم، چطور شیطان صفتان جهادی قبرستان های مردگان ما را ویران کردند و چطور استخوان های ایشانرا به آ.اس. آی پاکستان فروختند و برای چه؟
- چطور طالبان تربیت شده در وحشت سراهای پاکستان، حتی افغان ها را اجازه نمیدادند که اجساد مرده گان خود را دفن کنند و جسد مرده ها را در مورد داشتن و نداشتن قیافه طالبی، بازرسی مینمودند؟
- آیا ما و شما حق اینرا داریم که حالت امروزی آواره گان و بیجا شده گان خود را در میهن خویش فراموش کنیم؟ یا زندگی فرزندان یتیم و خانم های بیوه، معیوبین، موسفیدان و سرسفیدان کشور را نادیده بگیریم؟ و یا به هزاران طفل و خانم بیچاره بی توجه بمانیم که روز تا شام به گدائی نشسته اند؟
- حیثیت و آبروی بین المللی افغانستان اعاده گردد یا خیر؟ چشم ها را کور و گوش ها را کر نباید انداخت، امروز ایرانیان، پاکستانی ها و مردمان کشورهای آسیائی میانه، ما افغان ها را عقب گرا و غیر متمدن خطاب می نمایند؟ چطور، و چرا؟
- چرا و چطور شده که جهان مترقی به آواز روشنفکران، تکنوکرات ها و شخصیت های ملی افغانستان گوش نمیدهند؟ و یا روشنفکران و مدعیان افغانستان واحد روی میز مذاکره بخاطر حل پرابلم های وطنی، با جهان مترقی نشسته نمیتوانند؟ و چطور جاهلان و مزدوران اجنبی این جرئت را بخود

میدهند که امروز باز هم بالای سرنوشت ما و ملت ما تصمیم بگیرند و خواسته‌ها و آرزوهای حامیان بیرونی ایشانرا باز هم بر ما تحمیل بدارند؟

- آیا برای کدام شخص، فامیل، قوم و قبیله ما و شما پراکنده گی ملی و تفرقه و از هم پاشی افغانستان مفید واقع خواهد شد؟ و آیا روشنفکران و وطنپرستان نمیتوانند با چنین انحرافات و امراض موجود مبارزه نمایند؟ و یا بهتر است آنها را نادیده گرفت و بیشتر ازین شاهد ریختن خون افغان ذریعه افغان بود؟

امروز جهان قدرتمند خواهان اساس گذاری حاکمیت قانون و ایجاد حاکمیت اداره مرکزی نظام سیاسی، سیستم انستیتوت های اقتصادی و نظامی در افغانستان میباشد. آیا متخصصین کارفهمان، سیاست مداران و هزاران هموطن مجرب و با تجربه ما نمیتوانند درین پروسه سهم موثر بگیرند؟ و بخاطر منافع علیای کشور و بیرون رفت ملت معصوم از حالت فلاکت بارکنونی پیشنهادها و طرح های عملی و واقعاً ملی را پیشکش نمایند؟

- آیا سیاستمداران، متخصصین، کار فهمان و وطنپرستان نمیتوانند برای مدتی عقاید و تعصبات سیاسی، منطقوی، قبیلوی، لسانی و کدورت های شخصی را فراموش نموده و بخاطر منافع علیای وطن و نجات ملت افغان ازین بی سرنوشتی بیاندیشند؟

و به همین ترتیب ده ها مسئله دیگر.

امروز دیگر قیافه جنگ لعنتی تحمیل شده و عاملین و حامیان اش از نقاب بیرون آمده اکثراً سوالات نزد مردم خصوصاً متفکرین و روشنفکران جواب خود را یافته اند. بناً وظیفه اخلاقی و وجدانی هر وطنپرست و خصوصاً شخصیت های با رسوخ ملی است که بخاطر آشتی ملی، واحیای وحدت ملی و رفع بحران اعتماد میان افراد جامعه ما از هیچ نوع جانفشانی و فداکاری دریغ نه نمایند. اتحاد و همبستگی شخصیت های بزرگ و با رسوخ ملی میتواند و باید بتواند که متضمن ختم مصایب و آلام در کشور جنگ زده ما گردد.

بر روشنفکران و نیروهای وطنپرست ملی است که با حوصله مندی و تعقل تمام، به خاطر ختم رنج های بیشمار مردم و به خاطر التیام زخم های ملت معصوم مان باهم متحد شوند که هیچ فامیل و هیچ فرد افغان چه در داخل و چه در خارج از آن متأسفانه بدون داغ نمانده اند. روشنفکران و وطنپرست ما باید در جستجو آن شوند که چطور میتوانند ملت عذاب دیده خود را از هیولای جنگ، دود، باروت، ویرانگری، دزدی، چور و چپاول، دربدری، آواره گی و صدها مصیبت دیگر نجات بدهند.



افغانان روشنفکر باید فراموش نکنند که از خود گذری و انعطاف پذیری بخاطر صلح و منافع علیای وطن، بزرگ مردی و شهامت است. نیروی های وطنپرست باید با بسیار حوصله مندی و سنجش همه جانبه از همین اکنون تصمیم بگیرند ؛ که:

۱- در شرایط فعلی برای کشور ما چه نوع قوای نظامی ضرورت است. ما می توانیم در شرایط فعلی قوای نظامی ملی بوجود بیاوریم. در حالیکه در کشور ما نظام دولتی سالم، سیستم سیاسی اداره و رهبری کارا و باکفایت و مهم تر از همه نظم لازم اجتماعی وجود ندارد. و یا اینکه بهتر خواهد بود که ما از جهان مترقی و قدرتمند و خصوصاً رئیس جمهور ایالات متحده آمریکا، سران دول اروپائی و سازمان پر قدرت نظامی ناتو، خواهش کنیم که در قسمت خلع سلاح سازی عام و تام باند های مسلح، ملت ما را یاری رسانده، وطن مان و جهان را از شر این منافقین نجات بدهند و در قسمت شناخت بین المللی افغانستان بمثابه یک کشور غیر نظامی و بیطرف دایمی، از هیچ نوع همدردی و همکاری بشری دریغ نه نمایند.

۲- مشکلات و ابعاد اعمار، احیا و بازسازی کشور ما آنقدر پیچیده است که تصور شده نمیتواند. افغانهای وطنپرست، متخصصین، سیاستمداران باید در اتفاق و اعتماد بایکدیگر تصمیم اتخاذ بدارند تا کدر های ملی بتوانند با پشتیبانی بین المللی به حل حداقلی پرابلیم های اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و کلتوری، سیاسی و نظم اجتماعی دسترسی ابتدائی پیدا نمایند. در حالیکه در امور داخلی ما بدبختانه از چهار طرف مداخله ناروا و نا جایز خارجی صورت میگیرد باید امروز دقیق باور کرد که ما در اطراف کشور خود یک دولت و حاکمیت که همدردی بشری بنا بر حسن نیت نیک همسایگی با ملت ما داشته باشد نداریم.

یکصد سال پیش از امروز امیر افغانستان ضیاءالملت والدین امیر عبدالرحمن خان نوشت: " به جهت اینکه افغانستان در زمان آتیه ملت بزرگی بشود لازم است استفهام این مطلب آسان است قبل از اینکه شخص ملزومات خانه را حاضر نماید، باید اولاً خانه را بسازد و یا بدست بیاورد تا آنرا بدان اسباب بیآرآید و در حالتی که بخواهد خانه بنا نماید باید بدو اطراف آنرا دیواری بکشد تا اسبابی که در آن است محفوظ بماند و هر گاه آن محل پر از سوراخها و گودالهای بوده باشد که مسکن مار و عقرب و غیره باشد لازم است قبل از اینکه شخص شروع به مسکون ساختن آن کند... این مودیها و عقربهای جمع کشیری از سر کرده های کوچک و تاراج کننده گان قطاع الطریق و اشخاص خونریز که همیشه اسباب زحمت افغانستان و سد بزرگی در راه امنیت و ترقی مملکت هستند را دفع نماید "

واقعیت این است که وطنپرستان و شخصیت های ملی افغانستان باید در شرایط فعلی متوجه حرف امیربزرگ افغانستان عبدالرحمن خان شوند و دور از احساسات و بلند پروازیها، لحظه فکر

کرده، باندیشانند که آیا ما می‌توانیم و یا در این حالتی که ملت ما کشانیده شده است که هم موذیها و عقربها را در داخل دفع نموده و هم از سرحدات خود دفاع نماییم؟

تا جائیکه به همه افغانها معلوم است نیروهای تروریستی در پاکستان مستقر بوده و هر لحظه میتوانند با کمک موجودات هم جنس ایشان در کشور ما فجایع خلق نموده و زنده گی و حیات اجتماعی را به خطر مواجه بسازند. فتنه پیشگان ایرانی بخاطر منافع خصمانه شان بدست درازی مستقیم در امور داخلی و حتی خارجی ما ادامه میدهند. سرحدات شمالی کشور ما از دو طرف توسط عمال سانديکات های مواد مخدره تحت کنترل میباشد و در صورت که جزیی ترین صدمه به تولید، ترانزیت و ترافییک مواد مخدره وارد گردد عواقب خیلی وخیم و فاجعه آور انسانی در پیشرو خواهد بود.

بنام ما باید راهها و طرق واقعی بیرون رفت از معضله را جستجو نماییم و روشنفکران و شخصیت های با اعتبار ملی باید از کشور های قدرتمند جهان و خصوصاً از ایالات متحده امریکا و سازمان نظامی ناتو در قسمت کنترل سرحدات افغانستان برای مدت پنج الی ده سال کمک های نظامی در خواست بدارند. تا ما بتوانیم نیروی پولیس سرحدی ملی بوجود بیاوریم و این هم در صورتیکه تماماً نیروهای مسلح امروزی خلع سلاح گردیده و باند هایشان منحل و فعالیت های ایشان غیر قانونی اعلان گردد. افغانها باید به کشور های قدرتمند ثابت نمایند که حکومت موقت تنظیمی که بعد از کنفرانس (بُن) ۲۰۰۱ در شورای حل و عقد - گویا لویه جرگه بالای مردم ما تحمیل گردیده، باید به موجودیت خود خاتمه بدهد. زیرا چنین ترکیب تنظیمی نه استعداد و توانائی کاری سازنده را داشته، بلکه سد تمام فعالیت های بین المللی در عرصه بیرون رفت کشور ما از بحران فعلی و مبارزه علیه تروریسم در سطح منطقه چنانچه گردیده و آینده نیز میگردد.

۳- از آنجائیکه تنظیم های مسلح جهادی و طالبی سرمایه های هنگفتی را در سالهای متمادی از چور و چپاول ملت و بیت المال و از منابع خارجی خصوصاً بنام کمک به "ملت مجاهد افغانستان" جمع آوری نموده و در بانک های خارج پس انداز نموده اند بنام روشنفکران و شخصیت های ملی افغان این حق را دارند که از کشور های قدرتمند و خصوصاً ایالات متحده آمریکا در خواست نموده که موازی با خلع سلاح سازی این باند ها و ایجاد یک اقتصاد سالم، سرمایه های تنظیم های جهادی و طالبی را در خدمت دولت آینده افغانستان قرار دهند.

و در عین حال ملت افغانستان این حق را دارند که از حکومت عربستان سعودی، پاکستان و ایران خسارات جنگی طلب نمایند و ایالات متحده آمریکا و کشور های اروپائی و پاکستان باید تمام سرمایه های ذخیره شده و اموال و املاک منقول و غیرمنقول شبکه جهانی القاعده را به دولت آینده افغانستان بدون کدام چون و چرا مربوط دانسته و در دسترس ایشان قرار بدهند. و بهترین محل

مصرف آن اساس گذاری، اعمار، احیا، بازسازی و تقویه انستیتوت های اقتصادی نظام آینده در کشور ما می باشد. اگر ایالات متحده آمریکا و کشور های قدرتمند اروپائی پول و سرمایه ربوده شده ای افغانستان را دوباره به ملت افغان تحویل بدهند در اینجا است که جهانیان به واقعیت های عینی روابط جدید جهانی اعتماد پیدا میکنند. این عمل به یقین کامل نه تنها از سوی مردم افغانستان و مردمان منطقه ما بلکه از طرف اکثریت ملل جهان از استقبال شایانی برخوردار خواهد گشت.

پول و سرمایه ملت های معصوم باید از چپاول گران، خونخوران و شیطان صفتان پس گرفته شود، این بنوبه خود بهترین درس به نیرو های فتنه پیشه و حامیان ایشان خواهد بود که باید درک کنند که دیگر نمی توانند با چور و چپاول، خونریزی و وحشت، ملت ها را نابود کرد و سرمایه های هنگفتی بدست آورند. و هم چنان این درس و تجربه برای چپاولگران که چشم به خرابی وضع در عراق و بعداً در ایران و دیگر کشور های منطقه ما دوخته اند، چقدر "آموزنده" واقع خواهد شد؟ باید در این قسمت استراتژیست های ایالات متحده آمریکا و کشور های قدرتمند اروپائی پیش از پیش تصمیم اتخاذ بدارند تا نشود در عراق و در آینده در ایران تماماً دست آورد های بشری و آثار باستانی و بیت المال مانند افغانستان از طرف نیرو های کاذب و فتنه پیشه چور و چپاول گردد.

۴- شخصیت های ملی، روشنفکران و وطنپرستان واقعی باید از ایالات متحده آمریکا و کشور های قدرتمند و سازمانهای جهانی در خواست نمایند که آثار و گنجینه های تاریخی کلتوری و فرهنگی ربوده شده از موزیم ملی و آرشیف ملی و ده ها محل محافظه این اشیاء در وطن ما را که اکثراً ثبت و راجستر اشیاء عتیقه کشور ما و جهان بشری میباشد در قدم نخست از کشورهای چون انگلستان، سویس، جاپان، کوریای جنوبی، هند، پاکستان و خصوصاً ایران دوباره به کشور ما مسترد نمایند و در قسمت تحویل دهی اشیای ربوده شده باید ایالات متحده آمریکا و کشور های ائتلاف مبارزه علیه تروریسم خیلی جدی تصمیم بگیرند. این موضوع عادی نبوده بلکه احترام به پیدایش و فرهنگ و دست آورد ها و تاریخچه تمدن جهان انسانی است که شیطان صفتان میخواهند با تخریب آثار باستانی و انتقال آن (فروش) از یک منطقه به منطقه دیگر، افتخارات تاریخی، کلتور و دست آورد های بشری و تمدن انسانی را از ریشه محو بدارند.

افغانان وطنپرست باید از ایالات متحده آمریکا و کشور های شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در افغانستان خواهان کمک شوند که از سرکرده گان باند های مسلح جهادی که امروز اکثریت ایشان در مناطق مختلف افغانستان سلطه دارند و یا اعضای بلند پایه حکومت موقت تنظیمی منعقدہ بُن (آلمان) ۲۰۰۱ میباشند، در قسمت مال ها و اشیای ربوده شده معلومات ارائه بدارند.

۵- موضوع خیلی ها مهم و فعالیت قابل توجه مبارزه علیه کشت، زرع و تولید مواد مخدره در کشور ما افغانستان میباشد. بر روشنفکران، صاحب نظران، متخصصین و وطنپرستان افغان است که در

قسمت توجه بیشتر نموده پلان‌ها و طرح‌های واقعا مفید و همه‌جانبه را در قسمت بیرون رفت از معضله به جهانیان و خصوصاً ایالات متحده آمریکا و شخص رئیس جمهور ایالات متحده آمریکا پیشکش نمایند. بجز خود افغانان هیچکس نمیتواند و اکثراً نمی‌خواهند چنین پلان را طرح ریزی و یا پیشنهاد نمایند و از ایالات متحده آمریکا و دیگر کشورهای قدرتمند جهان خواهان کمک و همدردی شوند.

در قسمت کشت، تولید و قاچاق مواد مخدره از افغانستان نظریات مختلفی وجود دارد و در سالهای متمادی کشورهای منطقه به شمول سازمانهای جهانی و کشورهای قدرتمند بخاطر مبارزه علیه تولید و قاچاق مواد مخدره تصامیم اتخاذ نموده و هنوز هم می‌نمایند. اما متأسفانه هیچ یک کشور و یا سازمان جهانی هنوز مبارزه را علیه این سلاح مدهش نیروی شیطانی شروع نکرده است. در مدت اضافه تر از یکسال که از عملیات نظامی قوای ائتلاف مبارزه علیه تروریسم در افغانستان میگذرد حتی یک لابراتوار تولید هیروئین هم صدمه ندیده و یا تخریب نشده است. نظر به احصائیه سازمان ملل متحد ۴۰۰ لابراتوار تولید هیروئین در افغانستان موجود میباشد.

همچنان ایالت سرحدی شمال غربی پاکستان - صوبه سرحد پاکستان امروز به مرکز مهم تجارت مواد مخدره تبدیل شده است و تماماً کارشناسان امور منطقه بسیار خوب می‌دانند که بیش از هشتاد فیصد مواد مخدره تولید شده در پاکستان از طریق سرحدات افغانستان به کشورهای آسیائی میانه بعداً روسیه فیدراتیف و اروپا و سراسر جهان ارسال میگردد.

واقعا در مرکز تروریسم در منطقه یعنی پاکستان، مقدار زیاد مواد مخدره زرع و تولید میگردد، چون پاکستان شامل دول ائتلاف مبارزه "علیه تروریسم" میباشد، بنابراین نباید این حقیقت را چشم پوشی نمود و یا این حقیقت را نادیده گرفت که برای تولید مواد مخدره، فابریکه‌های کوچک با تکنالوژی عصری بوسیله خود دول ائتلاف مبارزه علیه تروریسم و مراکز علمی و صنعتی آنان کارسازی و به دسترس شبکه‌های دخیل گذاشته شده‌اند. مسئله دیگری که از هیچ کس پنهان نیست، اینست که قاچاقبران اصلی مواد مخدره در منطقه کی‌ها و از کجا میباشند؟ ببینید به طور مثال: پاکستانی‌ها، مواد مخدره را از شهرک "کارخانو" (محلی که کارخانه‌های تولید هیروئین در آنجا بنا شده‌اند)، در نزدیک شهر پشاور بسته بندی می‌کنند و در فاصله بیش از ۸۰ کیلو متری تا سرحد تورخم افغانستان که دهها پوسته و تانه پاکستانی موجود است، روی سرک‌های قیرریزی شده توسط موترهای لاری، علنی انتقال میدهند و تا کنون شاید هیچ کس و در هیچ جا، نه شنیده باشد که در راه پشاور - تورخم یکی از پاکستانی‌ها به اثر قاچاق مواد مخدره دستگیر شده باشد. در داخل افغانستان وضع کاملاً روشن است، اما در سرحدات افغانستان با تاجکستان، ترکمنستان و ازبکستان نیروی خطرناک بین المللی سانديکات‌های مواد مخدره و مافیای روسیه - که تاثیرات بخصوص خود را

بالای دستگاه‌های سیاسی و نظامی کشور‌های منطقه دارند. اداره قاچاق، عرضه و ترافیک مواد مخدره را در اختیار دارند. ناگفته نباید گذاشت که امروز در بعضی مناطق کشور‌های آسیای میانه مانند بدخشان کوهی تاجکستان و وادیهای فرغانه، نمندگان (ازبکستان)، اوش (قرغزستان) و غیره جاها لابراتوارهای جدید مواد مخدره اعمار می‌گردد.

بنابراین ایالات متحده آمریکا کشور‌های پر قدرت اروپائی و منجمله سازمان نظامی ناتو و سازمان امنیت و همکاری اروپا باید متحدانه در قدم نخست مبارزه را علیه این پدیده آغاز نمایند و امروز باید این مسئله را دقیق ارزیابی نمایند، اگر دیروز بعضی‌ها فکر می‌کردند که قاچاق مواد مخدره بخاطر بدست آوردن پول و ثروت هنگفت صورت می‌گیرد، امروز باید خوب بدانند که نیروی شیطنانی تروریزم مانند سلاح ما فوق اتمی، بخاطر منحرف ساختن و فلج کردن نیروی جوان انسانی در جوامع پیشرفته، از آن کار می‌گیرند، نه صرفاً جهت بدست آوردن پول و یا ثروت. برای بدست آوردن ثروت و پول هنگفت، نیروها (مافیائی) خارج از افغانستان، یکدیگر خود را می‌درند که از هیچ فردی پنهان نیست، چه خاصاً از آن‌ده سازمان‌های که پول کثیف سیاه مواد مخدره را در بانک‌های کشور‌های جهان سفید می‌کنند. فلذا نیروهای نظامی دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریزم در افغانستان وظیفه اخلاقی دارند که از تولید و انتقال مواد مخدره از اراضی افغانستان جلوگیری نمایند. خصوصاً سرحدات افغانستان و کشور‌های آسیای میانه را باید بصورت جدی، تحت کنترل نیروی نظامی کشور‌های ناتو و سازمان نظامی ناتو قرار بدهند. به جز نیروهای کشور‌های عضو ناتو، هیچ نیروی در جهان فعلاً وجود ندارد که از انتقال مواد مخدره از افغانستان به کشور‌های آسیای میانه جلوگیری نماید. سازمان نظامی ناتو میتواند با بسیار علاقمندی همکاری‌های کشور‌های بزرگی چون جمهوری مردم چین، روسیه فیدراتیف و جمهوری هندوستان را در منطقه با خود داشته باشد. در عین حال به نیروهای ائتلاف مبارزه علیه تروریزم و خصوصاً ایالات متحده امریکاست که پاکستان را تحت فشار قرار دهند و این کشور را مجبور سازند که فابریکه‌های تولید مواد مخدره را از بین ببرند و راه‌های عبوری قاچاق مواد مخدره به افغانستان را مسدود نمایند. به همین ترتیب کشور‌های آسیای میانه تاجکستان، ترکمنستان و ازبکستان مکلفیت‌های سنگینی را درین رابطه دارا می‌باشند.

به مردم افغانستان باید کمک رسانده شود تا حکومت مرکزی قانونی و توانمند را بوجود بیاورند که نه از محصولات گمرکی مواد مخدره تأمین گردد بلکه مبارزه و محو تولید، زرع و ترانزیت مواد مخدره یکی از اهداف اساسی آن باشد.

۶. یکی از وظایف خیلی‌ها عمده وطنپرستان واقعی، روشنفکران و شخصیت‌های ملی در حال حاضر طرح برنامه‌های نجات جوانان ما از زیر سلطه باند‌های مسلح قطاع‌الطریق می‌باشد. چطور میتوانم

ازین حالت ایشان را رهایی بخشیم و چطور میتوانیم جوانان و اشخاصی که قدرت کار و استعداد آموختن علوم مختلفه را دارند ایشانرا بسوی موسسات تعلیمی و مکاتب رهنمائی کرد؟ در حالیکه:

۹۵٪ مردم کشور ما در کرسنگی مطلق بسر میبرند.

۷۵٪ ریش سفیدان ما به امراض توبرکلوز و سوی تغذی دچار اند.

۸۰٪ خانمها و دختران جوان افغانستان به امراض گوناگون روحی و عصبی دچار بوده و شب و روز را در گدائی و پیدا نمودن پارچه نانی به اولاد های یتیم و فامیل هایشان سپری می نمایند.

۲۰٪ اطفال یا معیوب بدنیا آمده و یا تا سن پنج سالگی میمرند.

اضافه تر از یک میلیون طفل یتیم و آواره در کشور سرگردان گشت و گذار میکنند.

۹۰٪ جوانان از سن ۱۰ الی ۲۵ ساله بیسواد مطلق اند.

۹۸٪ اهالی افغانستان در آمد ثابت ندارند.

اضافه تر از ۲ میلیون از مردم افغانستان اصلاً سرپناه ندارند.

۲،۵ میلیون معیوب و مریض به کمک های اولیه انسانی اشد ضرورت دارند... و غیره.

### خلاصه چه باید کرد؟

ما چطور میتوانیم به بیچاره گی های ملت خود خاتمه بدهیم، امروز وقت آن نیست که کدام نیرو خارجی بر ما حاکمیت تعیین بدارد ما باید خود را تکان داده و به داد ملت خود برسیم و از جهان قدرتمند همکاری و همدردی و پشتیبانی بشری و اخلاقی در خواست بداریم.

دولت یا حاکمیت آینده در افغانستان که بعد از دفع مجاهدین و مغرضین بوجود میآید باید در قدم نخست فوند و یا صندوق کمک های اجتماعی دولتی را بوجود بیاورد. تا باشد تماماً اتباع افغانستان موقتاً (تا سر و سامان گرفتن وضع) ماهانه معاش کمکی از صندوق مذکور دریافت بدارند:

نخست از همه دولت باید مقدار کافی از اسعار دولت را در یکی از بانک های جهانی انتقال داده (البته بانک های جهانی که تجربه کمک های اجتماعی و رسانیدن آن به اتباع را دارا میباشند) و این پروسه را با پلان های منظم اقتصادی و اجتماعی، کلتوری و فرهنگی ملی هماهنگ سازد، قسمیکه دریافت

کننده گان کمک های اجتماعی به دسته های مختلف اجتماعی گروپ بندی شوند. بطور مثال: اشخاص که به سن تقاعد رسیده اند و یا معیوب و مریض دایمی هستند معاش تقاعدی عمری دریافت ندارند. اطفال از بطن مادرالی شمول به وظیفه، جوانان در صورتیکه در کار های امور اجتماعی و تحصیلات قصیرالمدت مسلکی و طویل المدت مسلکی مشغول میشوند، خانم های بیوه و بی سواد در امور اجتماعی محل زیست ایشان باید سرگرم کار و خدمات اجتماعی نگهداشته شوند و از کمک های اجتماعی مستفید شوند و امثال اینها...

مقصد این است که ملت ما به دولت و آینده جامعه اعتماد پیدا کنند از یک جهت و از سوی دیگر دولت و حاکمیت هم ازین پروسه بتواند استفاده اعظمی نماید.

بطور مثال:

اعلان دولت به جوانانیکه تفنگ ها را به زمین گذاشته و یا خلع سلاح گردیده اند، این باشد که آنها میتواند بخاطر دریافت معاش کمکی اجتماعی در محلات زیست ایشان ثبت نام نموده و در یکی از کورس های قصیرالمدت مسلکی مانند مین پاکی اراضی منطقه یا آموزش تخنیک و استعمال تکنالوژی زراعتی در مناطق ایشان یا پاک سازی دریا ها، چشمه ها، کاریزها و آب بندها که اکثرأ از اجساد افراد ملت ما پر بوده و یا در موسسات تعقیم آب آشامیدنی و یا نهال شانی، مالداري و دام پروری، سرک سازی، کارهای تعمیراتی و غیره و غیره شامل گردند.

دولت باید ازین پروسه بخاطر نفوس شماری، طرح پلان های اجتماعی و اقتصادی محلات، ایجاد سیستم اداری در محلات و ایجاد سیستم کنترل از محلات، بوجود آوردن سیستم بانکی در محلات و ولایات و ده ها عرصه دیگر که میلیارد ها مصارف را دربر میگيرد استفاده نمایند. ما باید با این عمل به کار های بزرگ اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی شروع نموده و درعین حال اعتماد به آینده و احترام به حاکمیت را در بین مردم ایجاد نمائیم.

۷- روشنفکران، اشخاص با رسوخ ملی متخصصین و احزاب سیاسی باید دست به الاشه نه نشسته طرح های اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی را باید بوجود بیاورند. حکومت دست نشانده مؤقت تنظیمی صادر شده از کنفراسن بن (آلمان) ۲۰۰۱ واقعاً مؤقتی بوده و هیچ آینده در پیش ندارد. این حاکمیت چند صد متری شهر کابل از هیچ اتوریتته و اعتبار و مشروعیت ملی برخوردار نبوده و هیچ وقت با وجود تحمیل هم نخواهد پیدا کرد.

خطر ناک تر از همه این حاکمیت در کشور ما باعث بدنامی یکتعداد تکنوکرات ها شده که باعث دلسردی جهان قدرتمند نسبت بی اعتمادی به کادر های "ملی" افغانستان میشود.

و وطنپرستان باید خوب و با دقت تمام توجه نمایند که ایالات متحده آمریکا و دیگر کشورهای قدرتمند قسماً که از اعلامیه‌ها ایشان معلوم میشود گویا از وضع جاری و گذشته افغانستان کاملاً آگاهی دارند؟ متأسفانه برخلاف، کشورهای قدرتمند و منابع تصمیم‌گیری ایشان از واقعیت‌های عینی جامعه ما بسیار معلومات اندک و اشتباه‌آمیز داشته و این موضع باعث آن گردیده است که قدرتمندان و کشورهای بزرگ جهان یکسره از روشنفکران افغان دوری می‌ورزند. بدبختانه هنوز هم معلومات‌های دستگاه استخباراتی پاکستان محک اعتبار جهان مترقی قرار دارد! بعضی‌ها روی پلان دوکتور حسن دانی و دیگران امروز هم در تلاش‌اند که افغانستان را به هفت زون و یا هشت زون خود مختار تقسیم بندی و وبالآخره تجزیه کنند!

شخصیت‌های ملی، احزاب سیاسی، روشنفکران، متخصصین امور مختلفه، تاریخ دانان، تحلیل‌گران امور و اوضاع جاری در کشور باید حرف‌های محمود طرزی را که تقریباً صد سال قبل گفته بود و روی صفحات جریده سراج الاخبار نوشته شده بود بیا د بیآورند قسمیکه:

"اگر میخواهید و آرزو دارید در میان زنده گان مثل مرده گان زندگی نکنید پس طرز روشن زنده گانی را اختیار کنید. زیرا این وضع شایان حال یک ملک غیور نیست، بیدار شوید، کمر همت بسته کنید، سعی ورزید، بی‌حسی و افسرده‌گی را ترک نمایید. پس ای برادران وقت تنبلی بگذشت و رفت، حرکت کنید، جای تأسف نیست که همه اقوام عالم برای حفظ حیات و نگهداشت عظمت قومی خود مصروف حرکت‌اند ولی ما افغان‌ها هنوز در خواب سنگین آسوده خاطر غنوده ایم."

در جای دیگری طرزی مینویسد:

"ای جوانان وطن، نی وقت خواب و غفلت است  
موسم بیداری و مردانگی و غیرت است

ما که افغانیم ما را ننگ افغانی سزد  
زانگه بی‌نگی به افغان بی‌نهایت خجالت است"

بنأ وظیفه روشنفکران است که به آقای زلمی خلیل زاد و از طریق ایشان به شورای امنیت ایالات متحده آمریکا و شخص رئیس‌جمهور محترم آقای بوش رسانده شود که از پشتیبانی حکومت موقت تنظیمی که هیچ‌آینده را در پیش نداشته و هم صدمه بسیار بزرگ به اتوریتت ایالات متحده آمریکا میان مردمان کشورهای منطقه ما بوجود می‌آورند دست برداشته و این حکومت را ملغی اعلان بدارند. به افغانان و شخصیت ملی کشور اجازه داده شود تا در تعیین سرنوشت ملت خود و خلع سلاح گروپهای مسلح، همچنان در تطبیق پروگرام‌های انکشافی اجتماعی و اقتصادی و در انتظام اداره و دولت، با جهان مترقی همکاری نمایند. دولت افغانستان که توسط خود افغانها بدون مداخله خارجی



ایجاد شود کلید واقعی حل بحران و ثبات در کشور خواهد شد و تنها چنین دولت موفق به باز سازی، اعمار و احیای سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و کلتوری و باز گردانیدن افغانستان به خانواده ملل مستقل جهان خواهد گردید. ایالات متحده آمریکا، کشورهای اروپائی و روسیه فیدراتیف، جمهوری مردم چین و جمهوری هندوستان باید در استراتیژی های خود در منطقه و خصوصاً کشور ما بیک سازش و مصالحه بین المللی توافق پیدا نمایند و زمینه را به ورود قطعات پیمان نظامی ناتو بخاطر تحقق پروسه خلع سلاح؛ مبارزه با تولید و قاچاق مواد مخدره؛ محو تروریستان و قطع مداخلات مغرضانه برخی از همسایگان در امور داخلی کشور ما و جلوگیری از فاجعه انسانی در کشورهای آسیائی میانه، فراهم سازند.

تاجائیکه بهمگان معلوم است قاچاق مواد مخدره از افغانستان و از طریق افغانستان امروز پرابلم جهانی گشته است. باید کشور های قدرتمند جهان در زمینه دقیق و قاطعانه تصمیم اتخاذ نمایند.

بینید حکومت تاجکستان رسماً اعلان میدارد که در سال جدید جاری که تقریباً دو ماه و چند روزی از آن گذشته به چندین مراتب بیشتر از سالهای دیگر قاچاق مواد مخدره از افغانستان به تاجکستان افزایش پیدا نموده است و مقدار مواد مخدره که در تاجکستان بدست قوای امنیتی آن کشور افتاده ارزش بیش از یک میلیارد دالر امریکائی را دارا میباشد و این در حالی است که حکومت تاجکستان با صراحت اعلان میدارند که آنها نظر به امکانات شان قادر هستند که تقریباً ده فیصد از حجم کل قاچاق مواد مخدره را دستگیر کنند و این واقعاً صدای صادقانه است و پی هم رئیس جمهور تاجکستان از جهان قدرتمند و سازمان های جهانی طلب کمک می شوند. چیزی را که باید درین قسمت یاد آور شد اینست که این حجم مواد مخدره توسط گروپ های خورد و کوچک و بعضاً انفرادی صورت میگردد. باز هم اگر به این احصائیه توجه نمائیم در ظرف تقریباً دو ماه اضافتر از یک میلیارد دالر که ده فیصد از حجم کل قاچاق مواد مخدره که توسط گروپ های پراگنده غیر منظم بدست حکومت تنها تاجکستان افتاده است نود فیصد دیگر آن تنها از طریق تاجکستان بکجا انتقال داده شده است؟ و این معادل به چقدر میلیارد دالر است؟ این میلیارد ها دالر امریکائی کجا میرود؟

اکنون میتوان حدس زد که کدام حجم مواد مخدره خصوصاً هیروئین بین گروپ های مسلح حاکم در افغانستان و همکاران ایشان در کشورهای آسیائی میانه داد و ستد میشود؟ و یا اینکه به کدام مقدار یا حجم مواد مخدره از طریق افغانستان داخل ترکمنستان، ازبکستان و ایران میشود؟ دور از قیاس است! زیرا حکومت ازبکستان و ترکمنستان خاموشی مطلق در زمینه اختیار نموده اند. بالاخره آیا کشور ما افغانستان و یا کشورهای آسیائی میانه میتوانند با این پرابلم مبارزه نمایند؟ آیا قاچاق مواد مخدره شامل فعالیت های تروریستی میشود و یا خیر؟ بناً ما افغانها مانند دیگر اعضای

اجتماع بشری که امروز قربانی تروریزم شده اند و سالهای متمادیست که ملت ما درد و رنج ترور و وحشت تروریستهای ایرانی، عربی، پاکستانی و ... متحمل میشوند، تروریزم را در همه اشکال و انواع آن تقبیح می‌نمایم و ما می‌گوییم که این پدیده مغایر صفات انسانی است. اما بدبختانه جهان مترقی و قدرتمند در ظرف نیم قرن بعد از جنگ جهانی دوم تا امروز نتوانسته اند که حد اقل یک تعریف و یا فورمولبندی خاص در باره تروریزم به توافق هم، بوجود بیاورند. امروز که جهان روز بروز بعد از تراژیدی یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱ متحدانه علیه تروریزم مبارزه می‌نمایند ضرورت عاجل بوجود آمده که در چوکات شورای امنیت سازمان جمیله ملل متحد و یا در سطح گردهمائی‌های بین‌المللی و خصوصاً گروپ (جی-۸) و یا در سطح رهبری سازمان نظامی ناتو باید کشورهای قدرتمند در قسمت تعریف تروریزم بیک نتیجه و توافق برسند که دیگر معلوم شود که در جهان کدام اعمال را اعمال تروریستی و کدام شخص و یا گروپ را بدلیل کدام مشخصات تروریست میتوان یاد کرد. نه اینکه یکی "الف" و دیگری "ب" را سازمان تروریستی خواند.

ما بنوبه خود از جهان مترقی و قدرتمند و خصوصاً ایالات متحده آمریکا خواهانیم که بالای همسایگان مان فشار وارد نمایند که در امور داخلی ما افغانها مداخله ننموده و از تمویل اقتصادی، نظامی و لوژیستیکی گروپ‌های متخاصم تروریستی در کشور ما خود داری نمایند. و تحریم‌های اقتصادی و سیاسی به کشور هائیکه به تسلیح گروه‌های رقیب در کشور ما ادامه میدهند اعلان گردد.

برعلاوه جهان مترقی و قدرتمند باید از حکومت پاکستان تضمین بین‌المللی دریافت بدارند که عربها و سران طالبان را از مناطق سرحدی افغانستان خارج نموده و از هر نوع شرارت اندازی و بسیج نمودن دوباره طالبان در پاکستان بنام‌های عجیب دیگری که فعلاً در صوبه سرحد مشغول آن اند خودداری نماید.

۸. ما از قدرتهای بزرگ جهان خصوصاً ایالات متحده آمریکا و سازمان نظامی ناتو درخواست میداریم که موضوع افغانستان را خیلی‌ها جدی گرفته، به تعداد عساکر و قوت‌های نظامی کشور عضو سازمان نظامی ناتو در کشور ما بآزایند و این واقعاً به نفع تماماً جهان مترقی و بشریت خواهد بود. در هر ولایت افغانستان به تعداد هزار تن قوای نظامی و بطور متوسط به تعداد سه صد تن نیروی پولیس ضرورت است تا زمانیکه پولیس سرحدی ملی و قوای امنیتی ملی افغانستان و خلع سلاح مکمل باند‌های جهادی و بی‌بند و بار عملی نگرند، بوجود آوردن امنیت در افغانستان ناممکن خواهد بود.

روشنفکران و شخصیت‌های ملی افغانستان باید به جهان قدرتمند و سازمان نظامی ناتو تعهد بسپارند که ملت افغانستان بخشی از مصارف نظامی سازمان نظامی ناتو را در افغانستان مانند

کریدت طویل المدت قبول دار میشوند. ضرورت کشور ما به نیروی های سازمان نظامی ناتو مؤقتی بوده و در صورت تفاهم بین المللی که به غیر نظامی شدن و شناخت سیاست بیطرفی دایمی افغانستان احترام گذاشته شود و مداخلات خارجی در امور داخلی کشور ما قطع گردد مطرح گردیده است.

۹- اشخاص با رسوخ ملی، وطنپرستان، تکنوکرات ها و سیاستمداران باید روی موضوعات: حاکمیت ملی، ایجاد نظام مبنی بر دیموکراسی، استحکام وحدت ملی، رفع بی اعتمادی سراسری، تساوی حقوق اتباع، تمامیت ارضی و برنامه های دقیق برای عودت آبرومندان مهاجرین افغان از همه نقاط جهان و تضمین حقوق بشری و آزادیهای انسانی آنها، رعایت و احترام به عنعنات و عقاید مذهبی و سیاسی شان همراه با آغاز پلان احیا و اعمار مجدد کشور و ... مسایلی اند که به مرکز توجه ایشان مبدل گردد و در راه طرح ریزی و فورمولبندی این پروگرام ها و جایب وطنی، اخلاقی، ملی و تاریخی را مدنظر بگیرند.

اینکه تنظیم های تروریستی حاکم در افغانستان اجازه نشر و چاپ چند روز نامه و مجله را به بعضی داده اند. این اصلاً به معنی آن نیست که دیگر در افغانستان آزادی بیان بوجود آمده است. آیا ژورنالیستان و طنپرست و قلم بدستان افغان میتوانند از وضع اجتماعی امروز در وطن سخن بلند نمایند؟ و واقعیت های عینی فجایع انسانی را توضیح بدهند؟

- آیا ژورنالیستان افغان میتوانند از خود سربها و مطلق العنائی های "حاکمان" مزدور و فتنه پیشه مناطق افغانستان، ظلم، چور و چپاول و ستمگریهای آنها چیزی بنویسند؟
- آیا در کدام اخبار و یا مجله کسی تا امروز نوشت که دختران جوان ما، بیوه های ما، یتیمان آواره ما، خورد سالان که سرپرستی فامیل ها را بدوش دارد، معیوبین ما و ریشسفیدان ما در چه حالتی هستند؟
- آواره گان و بی سرپناه یان که از ایران و پاکستان رانده میشوند در داخل وطن چه حالتی را دارند؟
- آیا کسی نوشته میتواند که چقدر انسان وطن در زندانهای شخصی این حاکمان خونخور اسیر هستند؟ و در چه حالت و وضعیتی آنها قرار دارند؟
- آیا کس نوشته میتواند که امروز هر "وزارتخانه" بیک پوسته تنظیمی تبدیل شده است؟ کارمندان، کارفهمان، متخصصین در وزارت خانه ها فرقی از اسیران آنها ندارند.
- مامورین کشور در کدام حال و یا وضعیت اقتصادی قرار دارند! آیا ژورنالیستی میتواند اظهار نظر نماید؟ و ...

و بالاخره کسی میتواند از جنایات دیروزی این پدیده‌های مغایر صفات انسانی بنویسد که چطور کشور را به خون کشیدند، چطور هستی مادی و معنوی ملت ما را بباد فنا سپردند، چطور دستان اطفال ما را قطع کردند و چه سان به آبرو و عزت ملت ما تجاوز کردند، چه گونه روی اطفال، جوانان و ریشسفیدان ما را سیاه نموده در سرخرها سوار در گوجه‌ها و بازارگشتانند؟

اشخاص و وطنپرست باید از واقعیت‌ها چشم پوشی نکنند. امروز خطرناک‌تر از همه دستگاه‌های پروپاگاند جهادیان و موجودات هم‌جنس و حامیانشان در خارج است که به پروپاگاند‌های بی‌اساس و فوق‌العاده "موثر و مخرب" مانند اینکه: دیگر در افغانستان دیموکراسی برقرار است؛ مکاتب باز گردیده؛ رادیو و تلویزیون بوجود آمده؛ خانه‌ها به دال‌آمریکائی کرایه داده میشود؛ اردوی ملی بوجود می‌آید؛ پروسه خلع سلاح سازی جریان دارد و ... از یک جهت و از جهت دیگر روشنفکران و سیاستمداران، اشخاص بانفوذ ملی و وطنپرستان را که دور از وطن هستند بسیار ماهرانه از وضع جاری وطن بدور نگهداشته و سرگرمی‌های دیگری به ایشان خلق نموده اند مانند: مسئله هم‌پاشی و نفاق ملی (بر اساس - قوم، زبان، نژاد و مذهب) مسئله فیدرالیزم سازی، یا تقسیمات افغانستان به شمال و جنوب؛ موضوع اخراج مهاجرین افغانستان از کشورهای آسیائی و اروپائی و غیره و غیره - این همه تماماً پروژه‌های تروریزم بین‌المللی است که نمی‌خواهند که اشخاص با رسوخ ملی و وطنپرستان افغان و روشنفکران در قسمت وضع جاری کشور و راههای بیرون رفت از بحران فعلی به جهان قدرتمند و منابع تصمیم‌گیری ایشان طرح و پیشنهادات با در نظر داشت منافع ملی افغانها ارائه بدارند.

برخلاف روشنفکران و سیاستمداران و بزرگان افغان باید در فرق یکدیگر کوبیده بروند، بطور مثال، بدون اینکه آنها وطن داشته باشند؛ بدون اینکه اینها را کسی بوطن اجازه ورود داده باشند؛ در نفاق و تقسیمات اداری و فدرالی سازی وطن دعوی دارند و یا اینکه برای اکثریت تکالیف روحی خلق نموده اند که اگر کشورهای اروپائی اینها را تحت فشار بسوی وطن انتقال بدهند چه سرنوشتی ایشان و اولاد هایشان در پیش رو دارند؟ و یا اگر خدای ناخواسته امروز چیزی گویند و یا بنویسند فردا مجاهدین و طالبان کرام - این نیرو سوپر دیموکراتیزه شده (امروزه) با ایشان چه معامله خواهد کرد.

امروز بعوض افغانان سازمانهای خیریه خارجی صداها را بلند نموده و از دول شامل ائتلاف مبارزه علیه تروریزم و سازمانهای بین‌المللی درخواست می‌نمایند که باند‌های متخاصم را خلع سلاح نمایند و نیروهای نظامی اضافی در ولایات افغانستان ارسال و اعزام بدارند. از فجایع "حاکمان" مسلح ولایات، مؤسسات خیره به جهانیان اطلاع میدهند.

در داخل افغانستان بازهم زمینه سازی‌ها رویدست است که گروه طالبان دوباره مشروعیت پیدا نمایند و یکجا به هم‌جنس‌های جهادی خویش گویا علیه "تروریزم" مبارزه نمایند و ...

بنام ما از جهان مترقی و خصوصاً ایالات متحده آمریکا درخواست می‌نمائیم که هر چه عاجلتر یک کنفرانس بین‌المللی را جمع به افغانستان را دایر نمایند و به روشنفکران افغان و تحلیل‌گران منطقه حق داده شود که در کنفرانس شرکت نموده و پیشنهادات خویشتن را ارائه بدارند و هم‌چنان درین کنفرانس باید یک طرح ستراتیژیکی در قسمت افغانستان اتخاذ گردد و از کشور های همسایه افغانستان تضمین بدست بیاورند که در امور داخلی کشور ما مداخلات را قطع نمایند و در عین حال در این کنفرانس پیمانی و یا معاهده‌یی به امضا برسد که شامل اعلامیه شناسائی و احترام به سرحدات افغانستان قبل از تجاوز اتحاد شوروی باشد، مانند توافقات هلسنکی در سال ۱۹۷۵ و هم‌چنان رهبری افغانستان موقتاً به نیرو های نظامی ائتلاف مبارزه علیه تروریسم یا نیروی نظامی ایالات متحده آمریکا و یا نیروی نظامی سازمان ناتو و یا سازمان امنیت و همکاری اروپا سپرده شود. زیرا از واقعیت ها باید چشم پوشی نکرد و وضع در منطقه نهایت خطرناک است، در قلمرو پاکستان نیرو های تروریستی دوباره بسیج گردیده و هر روز میتوانند با برادران جهادی خود مجدداً یکجا شوند و هم‌چنان وضعیت کشور های آسیائی میانه و وضع جهانی را یک بار دیگر متشنج تر سازند. ما را یقین بر آنست تا زمانی که گروه های تروریستی جهادی و طالبی به هر نام و نشان دیگر که در کشور ما وجود داشته باشند، بجز خونریزی، چور و چپاول و بی‌ثباتی در افغانستان و کشورهای منطقه چیزی دیگری را نمیتواند انتظار کشید. هر ابتکار بخاطر صلح، ثبات و امنیت با موجودیت این فتنه پیشگان بی نتیجه است.

وضع موجود به کجا خواهد انجامید؟ فقط و فقط به روشنفکران، وطنپرستان و شخصیت های با رسوخ ملی و فعالیت جدی ایشان با در نظر داشت مسئولیت و رسالت تاریخی در شرایط پیچیده فعلی مربوط و منوط میباشد.

۲ مارچ ۲۰۰۳

نیدرلند

#### یادداشتها:

۱- آمریکا پیروزی جنگ علیه سلطه بربریت طالبان در افغانستان را نه به وسیله قوت نظامی، بلکه به کمک و سیله ای بسیار کهنه و آزموده شده (پول) بدست آورد. این موضوع در کتابی نوشته شده که در آمریکا به چاپ رسیده است.

در این کتاب، ژورنالیست **Washington Post** آقای "ودوارد" تاکید میکند، که اجنت‌های سی‌آی‌ای به سرگروپی یک گروه دیسانت به بنام **Jawbreaker**، چندین گروه طالبان و دیگر مخالفین آمریکا را در افغانستان خریداری کردند و برای این مقصد مبلغ ۷۰ میلیون دالر مصرف کردند.

در کتاب "بوش در جنگ" و "ودوارد" مینویسد، که همزمان با بمباران افغانستان، ۱۱۰ تن از اعضای سی‌آی‌ای و ۳۱۲ تن از اعضای گارد مخصوص عملیات، با بکس‌های پر از پول ضربه محکمی به پیکر طالبان وارد نمودند. پولهای مصرف شده به منظور خریداری (اجیر ساختن) قوماندانهای طالبان، قطره‌ای است در یک بحر به مقایسه با مصرف جنگی دستگاه نظامی آمریکا در افغانستان که حدود ۱۰ میلیارد محاسبه میگردد. اما با وصف آن متخصصین نیز موافق هستند که پول ذکر شده تاثیر مهمتری در پیروزی عملیات جنگی آمریکا در افغانستان داشته، چرا که این پول به منظور اجیر ساختن نیروهای طالبان و جذب کردن جنگجویان "ائتلاف شمال" بمصرف رسیده است.

نظر به معلومات آقای وودوارد، یک گروهی ۱۰ نفری دیسانت با نام مخصوص **Jawbreaker** به تاریخ ۲۲ سپتامبر در خاک افغانستان فرود آمدند درست ۱۵ روز بعد از اتفاق یازدهم سپتامبر و آنها در یک بکس ۳ ملیون دالر آمریکائی را با خود داشتند. سرگروه این دسته، آقای "گاری" این مبلغ را که همه‌اش نوت‌های ۱۰۰ دلری آمریکائی بود، در اختیار رئیس استخبارات "ائتلاف شمال" قرار داد و گفت که او هر کاری که میخواهد، به میل و اراده خود میتواند با این پول انجام دهد. روز بعد او یک ملیون دالر آمریکائی را در اختیار رهبری "ائتلاف شمال" قرار داد.

برای "خینک" که در دستگاه سی‌آی‌ای آمریکا، مسئول اداره مبارزه با تروریسم است، معلوم بود که این مبلغ چقدر نزد گروهیهای که چند سال قبل توسط طالبان خریداری شده بودند، ارزشمند است.

ودوارد نوشته است که قوماندانهای جنگی "ائتلاف شمال" و معاونین شان با صد ها تن از سربازانشان را میتوان به مبلغ حتی ۵۰۰۰۰ دالر آمریکائی خرید، به همین منوال اگر ما محتاطانه برخورد میکردیم، میتوانستیم که بیشتر قومندانان طالبان را نیز میخریدیم، بدون اجرای عملیات وسیع محاروبی در مقابل آنها. مثال می‌آورد، برای یکی از قومندان های طالبان مبلغ ۵۰۰۰۰ دالر آمریکائی پیشنهاد گردید، اما او تقاضای فکر کردن در این مورد را برای یک روز کرد. بعداً آمریکایی‌ها یک بمب را در پهلوی قرارگاه او انفجار دادند و فردای آن پیشنهاد خود را با مبلغ ۴۰۰۰۰ تکرار کردند، و او قبول کرد.

آقای کینگ رئیس بخش سیاست آمریکا با ممالک اسلامی در موسسه بروکینگز - **Brooking Institution** که یک سازمان غیرانتفاعی بیطرف آمریکایی از نوع انستیتوت - "مرکز فکر" میباشد که در زمینه های تحلیل مسایل سیاسی، اجتماعی و اقتصادی فعالیت دارد (این موسسه در سال ۱۹۱۲ میلادی تاسیس شده و یکی از قدیمی ترین موسسات در نوع خود بوده و مقرآن در شهر واشنگتن آمریکا است)، اینطور اظهار نظر می نماید:

باید دانست که کارها در افغانستان بدین منوال پیش میرود. از زمان جنگ با نیروهای اتحاد شوروی به بعد، در افغانستان حکومت مرکزی وجود نداشته، همیشه سوال اینطور مطرح بوده است: آنکه پول دارد، اسلحه هم دارد.

همچنان خانم "جولیا سیرس" کارشناس سابق دستگاه جاسوسی پنتاگون که مسایل افغانستان را تعقیب میکند، نیز با آقای کینگ همنظر است، و اضافه میکند: "اگر ما از این سیستم چند سال قبل استفاده میکردیم، این پرابلم‌ها را نمی داشتیم. "ائتلاف شمال" به پول نیاز داشت. و دارد تذکر میدهد که آخرین دستور "خینک" برای "گاری"، قبل از حرکت او به طرف افغانستان اینطور بود: شما یک وظیفه دارید. جنگجویان "القاعده" را بیابید و از بین ببرید. بن لادن را حتماً پیدا کنید. من میخواهم سر او را در بکس ام داشته باشم تا بتوانم برای رئیس جمهور آمریکا آقای جورج دبلیو بوش نشان دهم.

۲- مرحوم سید قاسم رشتیا در کتاب خاطرات خود مینویسد که نام پشتونستان را برای اولین بار سردار محمد داوود بر ساحات پشتون نشین آنسوی خط دیورند گذاشته است. واقیعت امر نیز چنین است که این نام برای اولین بار از حنجره

داوود خان بیرون آمده زیرا حزب پشتونستان، طرح و سازماندهی این جریان مربوط و منوط به سالهای جوانی داوود خان میباشد.

# Afghanistan

## Collection of Essays

By: Prof. Gran Toryal



2003